

„Трилър в стила на Кланси ... динамичен и жесток!“

ТРИЛЪР

КОЛЕКЦИЯ

КРИМИ

ДЖОН ТРЕНХЕЙЛ

ПРАВИЛАТА
НА КРЪВТА II

Издательска къща
КОМПАС

ДЖОН ТРЕНХЕЙЛ
ПРАВИЛАТА НА КРЪВТА
II

Превод: Тинко Трифонов

chitanka.info

ДЕН ЧЕТВЪРТИ

**23 юли 1984 година, следобед
планината Кармел, Израел**

Изтощението връхлетя Селестин тъкмо в момента, когато най-силно се нуждаеше от свеж ум. Жената от Ел Ал^[1] на летището в Ларнака разнищи чантата ѝ чак до вътрешната ѝ обшивка, а когато наближи агентът на Шин Бет и я загледа агресивно, унизително, Селестин усети болката в гърдите си и се помоли: *О, Господи, не сега!* Но бе тъкмо *сега*. Беше на седемдесет и шест години и напълно износена. И когато заваляха въпросите — цел на пътуването, продължителност на престоя, роднини в Израел? — тя не можеше да стори нищо друго, освен да измърморва отговорите, които преди това бе съчинила с помощта на Азиза, и да се уповава на Аллах.

Паспортът ѝ бе добър, беше най-добрият, но агентът на Шин Бет не го хареса. Огледа го внимателно от всички страни. Преобърна го наопаки и сигурно щеше да го разпарчедиса, ако не бе добре защит. Преди десет години, когато гражданската война в Ливан бе вече неизбежна, а Селестин и Фейсал още си говореха, синът ѝ бе уредил френски паспорти за цялото семейство. Тя не бе сигурна дали бяха истински или не, а тъкмо сега никак не бе времето, да се установи това.

Сърцето ѝ сякаш спря за миг, преди да поднови отново лудешкото си тупкане. Нова пауза. Тя вдигна ръка към гърдите си, искаше ѝ се да накара капризната помпа да се държи добре.

Офицерът я пусна да мине. След това съзнанието ѝ бе пусто. Чак когато самолетът се издигна над Средиземно море, тя дойде на себе си, осъзна, че стюардесата ѝ предлагаше питие. При други обстоятелства би приела. Но днес посърбваше само минерална вода, сърбаше я бавно от страх да не повърне.

Беше застанала на ръба на вечността и искаше да скочи в нея, защото там нямаше да се чувства толкова окаяна. Едно нещо обаче я караше да продължи: мисълта за Роби. Нищо, което тя преживяваше,

не можеше да се сравни с онези страдания, на които би могъл да е подложен той.

Мина през имиграционния контрол на телавивското летище като насън и някак си успя да наеме кола с шофьор. Спа по време на пътуването на север, докато най-сетне не пристигнаха до Хайфа и връх Кармел, само на няколко мили от границата с Ливан, но на цели тринайсет часа път по въздуха от него. Шофьорът ѝ, симпатичен възрастен мъж с побелял мустак, не искаше да я оставя. Каза ѝ, че била прекалено болна, за да пътува сама, но тя му поднесе историята, която бе подхвърлила и на останалите си инквизитори: как щяла да посети един приятел, който направил хаджилък след смъртта на мъжа ѝ, който пък ѝ бе оставил достатъчно пари, за да прави каквото си поиска. Така шофьорът с нежелание я стовари пред една вила в Хадар, най-старият жилищен квартал с импозантна гледка към залива, в подножието на издигащата се зад него планина; сетне шофьорът най-милостиво подкара колата си, преди да е застанала пред вратата, защото тя очакваше да се изправи лице в лице с охраната и колко срамно щеше да бъде, ако я изхвърлят пред онзи мил възрастен мъж, който я бе докарал толкова далеч.

Вилата изглеждаше като построена от квадратни кутии, две прилепени една до друга, за да оформят първия етаж, а трета бе положена върху дясната основна, за да се получи втори полуетаж. На плоския покрив се издигаше телевизионна антена във формата на буквата *H*; до нея забеляза по-къса радиоантена, която, бе уверена тя, означаваше работа, а не забава. Градината беше прашна и изсъхнала: избледняла трева, две портокалови дръвчета и няколко кипариса, чифт паянтови сгъваеми столове с метални рамки; брезентът на единия бе разкъсан от страни; гребло, лейка. Тя закрочи по пътеката, забеляза отсъствието на кола на мястото за паркиране, помоли се той да бъде тук; и изведнъж, колко удивително, тя изобщо не се чувстваше болна, чувстваше се като младо момиче, тръгнало на първата си среща, ускореното туптене на сърцето ѝ бе доказателство за неприлично добро здраве, а не за грохналост.

Вдигна ръка към зънеца, все още в очакване нечия ръка да се отпусне върху рамото ѝ, ала не бе и напълно изненадана от липсата на охрана. Собственикът на вилата си бе такъв. Беше се пенсиониран преди две години с много шум и фанфари, с медали, речи и оркестри;

Таим го бе попитал какво възнамерява да направи и той бе отвърнал: *Ще отглеждам плодове на връх Кармел.* Кое то й правеше сега. Вдовец, той живееше сам, телефонният му номер бе в указателя, като на всички останали обикновени хора. Тя се възхищаваше на това. Винаги се бе възхищавала на този мъж, тайничко, запазила емоциите само за себе си, още от деня, в който преди години бе убил съпруга й.

Надяваше се, че няма да е толкова западнал, както плодната си градина, защото времето й бе малко, но когато позвъни, той се появи веднага, мушнал ръка в лепеното си сако — е, поне има пистолет, да, това бе нормално. В първия миг тя просто си остана неподвижна, наблюдаваше го, спомняше си. Бялата му брада бе къса, добре подстригана, но не можеше да прикрие изпъкналата брадичка. Очите, които я гледаха, бяха големи, сини, простодушни. Същите, както и преди.

Той попита:

— Коя сте вие?

Тя отвърна:

— Селестин Ханиф.

По лицето му не помръдна и мускулче, очите му не трепнаха, когато попита:

— Какво искате?

Тя извади полароидната снимка на Рафул Шарет и му я показа. Отвърна:

— Искам да убедя генерал Авшалом Газит, че този мъж е на борда на самолета по полет *NQ 033* заедно с неколцина от хората си.

И тогава, най-неочаквано, изотзад я сграбчиха нечии ръце; отнесоха я в просто обзаведена всекидневна, тръшнаха я на диван, вторачена в пода; тя изчака някой да се обади по телефона, в кухнята друг мъж мъкнеше тежка апаратура, от която скоро се дочу мелодично изпиукване — значи ставаше дума за комуникационни средства. Трети глас торможеше генерала и макар Селестин да не знаеше иврит, можеше да си преведе думите, сякаш бяха произнесени на неизвестен ней арабски диалект: *Колко пъти съм ти казвал, казваше този трети мъж, че някой ден ще дойдат да те потърсят, защо не пожела някой от нас да е винаги тук, денонощно, тая вещица е само подставено лице, трябва да ни оставиш да се погрижим за теб, защо нямаш поне малко самоуважение?*

Газит остави този мъж да продължи доста дълго, преди да му запуши устата, а тя се изплаши от тона му, защото бе жесток. *Неговите* думи не можа да преведе; но бяха свирепи. Третият мъж дълго след това не отвори уста.

— Как дойде тук? — попита я Газит на английски.

Каза му за френския си паспорт, макар те вече да го изследваха под настолната лампа. Вторият мъж, радистът, излезе от кухнята и изляя нещо на иврит. След малко Газит накара и него да млъкне. Селестин вдигна глава толкоз, колкото да го види замислен да гризе нокътя на кутрето си, като продължаваше да я наблюдава с онези свои сини очи, които тя така добре помнеше. Един човек може да се промени; очите му обаче — никога.

— Дошла си да ми разкажеш една история — рече той най-сетне, изоставяйки нокътя си, сякаш искаше да се отърве от някакъв лош навик. — И така, разказвай.

— Искам да седна.

Той кимна небрежно. Тя спусна крака от дивана и внимателно се изправи. Главата ѝ се въртеше, в един миг ѝ се стори, че ще повърне; сетне светът зае мястото си, всичко бе наред, освен горящата болка в хълбока ѝ.

— Може ли да получа чаша вода?

Последваха още приказки на иврит, придружени от удряне на юмруци върху длани и сочене на показалци в лицето на другите. Газит прекрати спора.

— Не — рече той. — Тя няма да измине всичкия този път, за да глътне ампула цианид, използвайки *моята* вода. Не и преди да сме разговаряли поне.

Той замълча, нарочно удължавайки паузата, знаеше колко е слаба, знаеше, че той държи положението в ръцете си.

— Ако искаш вода — рече най-сетне, — заслужи си я.

Повдигна ѝ се. Лицето му се изкриви в гримаса, изразяваща гадене.

— Вода — рече горчиво.

Веднага щом сръбна от чашата, пристъпът ѝ премина. Един поглед към лицето му ѝ бе достатъчен да потвърди впечатлението ѝ: той смяташе, че тя се преструва. Усети как я обзема старата омраза, но успя да я потисне.

— Разкажи ми историята си — нареди той с почти благ тон.

Тя говори четирийсет минути и през цялото това време той мръдна само веднъж — за да вземе фотокопията от паспорта на Шарет. Седеше на модерен прав стол, отпуснал ръце така, че дланите му да лежат в скута му. Не сваляше изобщо поглед от лицето ѝ. Едва ли изобщо мигна. Чак накрая я попита:

— Как се справи с Хаким?

И когато тя му каза как Азиза го ударила с бутилка по главата, той се засмя, ведно с хората си, но и това не ѝ даде да разбере дали ѝ бе повярвал и намираше случилото се за забавно, или се присмиваше на лъжите ѝ.

Накрая се изправи, отиде в съседна стая, върна се след малко с картичка в ръка. Подаде ѝ я.

— *Ганей Хамат* — поясни лаконично. — В Тибериус. Чудесен хотел. Четири звезди, ще ти допадне. Това е пощенска картичка от Шарет; той е отседнал там. Виждаш ли марката? Виждаш ли подписа му? Шарет е един от най-старите ми приятели, това е неговият подпис, тук, долу на картичката. Твоята снимка е фалшификат, докато подписът му е истински. Картичката е изпратена преди три дни.

Главата на Селестин се въртеше и въртеше. Не знаеше дали Хаким я бе излъгал или не. Единственото, което знаеше, бе, че нямаше повече никакви други възможности.

— Той е написал картичката — чу се да казва, — но откъде сте сигурни, че *той* я е изпратил?

Веждите на Газит се вдигнаха, той изрече няколко думи на иврит към най-близкия до себе си мъж, който се намръщи и сви рамене. Някой донесе на Газит телефон. Той набра номер. Очите му не я изпускаха по време на последвалия разговор.

— Ало? Хотел *Ганей Хамат*! Искам да говоря с един от гостите ви, името му е Шарет...

Говореше на английски, за да може и тя да следи разговора.

— Ало, да... значи не отговаря в стаята си, разбирам. Но още е в хотела, нали? Да. Дайте ми управителя, моля. Името ми е Авшалом Газит.

Последва дълга пауза, докато намерят управителя. Болката в хълбока на Селестин се разпространяваше из цялото тяло, спусна се към стомаха.

— Да... да, аз съм тъкмо *онзи* Газит. Във вашия хотел е отседнал един стар мой приятел на име Рафул Шарет, можете ли да го потвърдите? — Нова пауза. — Той е на двудневно посещение край Галилейското море? Благодаря ви.

Тъкмо оставяше телефона, когато тя чу нечий глас, нейният собствен да казва:

— Нека го опише.

— Почакайте — прозвуча заповеднически Газит, — този въпрос може да се отнася до сигурността. Опишете ми Шарет.

От усмивката на Газит тя разбираше, че Газит се наслаждава на този свой малък триумф, че се радваше на молбата ѝ за описание. Усмивката му бе активна, жива.

— Да? Да... около седемдесет и пет килограма... да... хм, хм... Добре.

Остави слушалката и изгледа Селестин с онези свои подигравателни очи. След което рече:

— Оплешивяващ, дебел, толкова висок, толкова тежък... Какво си мислеше, че ще рече, а? Преди — продължи Газит, — честно си признавам, те помислих за полудяла, за човек на края на дните си, за *безвредна*. Сега знам, че си част от един капан и мога да ти кажа, че възрастта и здравето ти няма да те спасят. Хайде, госпожо, разкажи ни всичко, кажи ни истината сега, инак ще те предам в ръцете на Шин Бет.

— Казах ви истината. Всяка дума е истина.

— Не, всяка дума е лъжа. Нека видим какво знаем. Права си, аз убих мъжа ти. Той финансираше ООП, беше най-големият им поддръжник, знаеше ли го?

— Да.

Отговорът ѝ го слиса.

— Аз знаех какво прави той, но той не знаеше.

— Обясни.

— Той бе идеалист. Смяташе, че ционистите са откраднали земята от палестинците, които обичаше. Смяташе това за голямо зло. Вярваше на водачите на ООП. Не разбираше, че те използват парите му да си купуват коли, апартаменти в Париж и оръжия. Мислеше си, че с парите му ще купят къщи за хората си, че ще потърсят алтернативи,

че ще работят за създаването на демократична държава, където арабите и евреите ще могат да живеят и работят заедно, рамо до рамо.

— Никой banker не би повярвал в такава детска приказка.

— Точно така си си мислил и ти, когато го уби. Точно така мислех и аз. Дори го предупредих, че може някой ден да го убият. Той само се изсмя.

— Той се изсмя и преди да го убия.

Тя погледна Газит, ненавиждаше го вече и додаде горчиво:

— Той си е помислил, че сигурно си приятел. Смяташе всекиго за приятел.

— И затова ли ми отвори внучката му?

— На Лейла непрекъснато ѝ бе втъпявано: никога не отваряй вратата и не пускай никого в къщата. *Никого!* Дори и да го познаваш, остави друг да реши дали да отвори вратата или не.

— Но тя не е послушала, защо?

— Господи, никога ли не си бил дете? Както и да е... тя не можа да го преживее.

— О, така ли? Съжалявам за нея, но няма съмнение, че тъкмо поради това тя взриви дъщерята на Шарет.

Селестин се ококори.

— Тя...

— Не знаеше ли? Изненадан съм, мислех си, че това е въпрос на гордост за семейството ви. Тя уби дъщерята, а съпругата на Шарет се самоуби. Тя, ако използвам фразата ти, *не можа да го преживее*.

— И Шарет също.

— Да.

— И затова е на борда на самолета, нали? За да си отмъсти.

По леко сбърченото му чело тя отгатна, че подобна мисъл не му бе хрумвала.

— Имате ли списъка на пътниците, генерале? Проверихте ли всички имена? Не сверихте ли имената с ваши фалшифицирани паспорти?

Той не знаеше. Лицето му бе непроницаемо, но не можеше да скрие това от нея: *той не знаеше*.

— Мога да разбера отмъщението — продължи бързешком тя. — Мислила съм за него с години. От толкова време исках да те убия. Но това отмина, отшумя, като зъбобол. Хем го има, хем го няма. Омразата

е негативно чувство. Любовта — положително. Аз обичам Роби. И Колин — също. И ще ги спася.

Тя видя, че докато мълчеше, той мислеше: *странно, че тази старица няма оръжие*. Странно, как действаше телепатията.

— Нямахте да съм тук, ако все още ме водеше омразата. Щях да съм в някой бар, пиана, да те проклинам, да проклинам Израел, да пиля енергията си. Това прави с човек омразата, когато е стар и лесно се трогва. Но тук ме доведе *обичта*.

— Обичаше ли мъжа си?

Тя се усмихна, схванала простичката психология, и рече:

— О, да. Мислех си, че той е част от стария Ливан. От добрите стари времена, нали разбираш?

— И не беше ли?

Тя поклати глава:

— Сега, като се обърна назад, виждам празненствата, пиенето, плажовете. Ресторантите. Разговорите нощем за книги, за политика. Добър бизнес, пари. Коли. Безчет приятели. Ливан, Ливан...

Мълчанието на Селестин бе по-красноречиво от думите ѝ.

— Старият Ливан никога не е съществувал — рече неочаквано тя. — Беше един мит. Всичко беше мит.

По лицето на Газит не трепна нито едно мускулче. Само очите му малко потъмняха и най-сетне той рече:

— Каза го тъй, сякаш имаше предвид Израел.

Тя го погледна открито в лицето и видя, че той споделяше чувствата ѝ: бяха двама старци, служили на различни, но еднакво романтични лъжи, а сега бяха просто двама изморени старци.

— Когато човек постъпи правилно — продължи тя, — то често е в името на погрешна кауза. Още по-често, това е по причина, която никой не може да разбере. Вие дойдохте през седемдесет и осма, а после и през осемдесет и втора, натикахте ни в земята. Клахте и горихте. Стояхте настрани, когато фалангистите си проправяха път с огън и меч в лагерите за бежанци, а някои от нас ви приветстваха. Твърдахте, че го правите в името на безопасността на Израел, казвахте, че е необходимо, но тъй се бяхте объркали и тъй се страхувахте, че доста лъгахте. *Бомбардировки с хирургическа точност*; как се смеехме на тези думи. Когато взривяхте някой жилищен блок, казвахте пред света, че била *бомбардировка с хирургическа точност*, колко жалко

само, че лидерите на ООП се били измъкнали само минути преди това! Но сега ние знаем, че пилотите ви долитаха откъм морето със скорост, близка до скоростта на звука; с една ръка управляваха самолетите си, а с другата държаха фотография на блока, който им бе наредено да бомбардират. Опитвал ли си го? Колко забавно, казвах аз тогава, бих могла да постъпя така с Тел Авив, къде може човек да се запише в летателно училище?

— Ние направихме онова, което бе необходимо. — Тонът му бе студен. — За спасението на Израел.

— Така, както аз сега правя необходимото за спасението на Роби. Прекалено съм изтощена, за да мога да ти представя по-убедителна причина за идването си тук. Единствено обичта ми дава сила. Омразата не би могла. Ти каза, че Шарет ти е приятел. Обичаш го, виждам тревогата за него, изписана на лицето ти. Той не е в Тибериус. Защо не позвъниш на управителя на хотела и не го накараш да опише особените белези на приятеля си?

— Какви особени белези?

— Той е твой приятел за Бога, а не мой! Откъде да знам аз?

В стаята бе тихо, тишината бе бремна с най-различни възможности. Тя бе успяла да се дотърти дотук, направила бе необходимото и нека сега всичко е в ръцете на Бога. Отново ѝ се догади, болката в кръста се усилваше, бе стигнала докъдето бе възможно и *сега предстоеше краят*.

Последва съвещание шепнешком. Мъжете се бяха поукурили, разговаряха, без да жестикулират силно, очевидно бяха изпаднали в съгласие за незнанието си. Когато Газит нареди да донесат телефона, никой не възрази.

Мина цяла вечност, докато установи отново връзка с управителя на хотела. Селестин се излегна на дивана. Гледаше ъгъла на тавана, където паяжините се преплитаха, питаше се кой ли се грижеше за Газит.

— Ало — чу го да казва най-сетне; ала сякаш бе в друга стая, а не на няколко инча от самата нея. — Вижте какво, тук имаме един проблем. Този мъж на име Шарет, ваш гост... колко пъти сте се срещали?... Хм, хм... а когато разговаря с вас, има ли... един нервен тик... Нищо, така ли, разбирам. Чакайте сега да обясня: виждали ли

сте го да намига и да свива рамене, когато се засмее... да, трудно е да се обясни, знам, *знам много добре!*

Тя лежеше, вторачена в тавана и си мислеше, че ако самата тя бе на мястото на управителя, щеше да отговори каквото и да е, само да се отърве от този досадник.

Чу отново Газит:

— Я повторете моля? — Каза го съвсем тихо, сякаш се молеше, сякаш отправяше молитва към Бога.

Последва мълчание.

— Онзи не *изпълнява Рафул* — предположи друг глас, беше близо до дивана, на който лежеше тя, думите бяха изречени шепнешком.

Газит бавно се обърна, докато не погледна мъжа, който се бе обадил.

— Онзи — рече, — не се усмихва. Не се смее. Никога.

Газит изви глава, за да огледа всичките си мъже един по един и рече:

— Онзи... никога не се усмихвал.

Нова пауза. Сетне Газит щракна с пръстите на свободната си ръка, за да повика радиста; последва серия заповеди на иврит; слушалката се тръшна върху вилката; един мъж изтича към входната врата, върна се с вестник, който зачетоха всички прави, повтаряха разни имена.

Проверяваха списъка на пътниците, за да научат нещо познато, нещо подозрително и у Селестин се зароди надежда. В следващите два часа последваха радиосъобщения и телефонни обаждания, а тя лежеше кротко по гръб, забравена от всички, и гледаше паяците. Бяха три. Не помръдваха. Само от време на време едва потрепваха.

— Добре — Газит се бе изправил пред нея и тонът му бе настоятелен. — Добре, това е положението, а сега *слушай*. Онзи мъж в Тибериус, мъжът, който е изпратил картичката, не е Шарет. Изпратихме там човек със снимка от телефона и управителят на хотела е съвсем сигурен: това не е Шарет. Един от пътниците на борда на самолета се казва Рандолф Стоун. Фотокопираните страници, които донесе, са от паспорта на този Стоун. Нашите хора в Тел Авив потвърдиха, че преди време Шарет е получил фалшив паспорт на това име, който е бил използван от негов подчинен; по-късно агентът е

починал при обстоятелства, при които не можем да очакваме да си върнем паспорта. А сега, госпожо, можеш да станеш и да се приготвиш, защото хората на Шин Бет са на път за насам и ще трябва да им разкажеш историята си отново, от самото начало.

— Дайте ми малко вода — изграка тя. — *Моля...*

Този път нямаше никакво колебание: можеше да поиска храма на Соломон и те щяха да потърсят веднага съответния посредник. Изправи се и седна. Направи огромно усилие. Но кинжалът на болката в хълбока ѝ бе със съвсем истинско острие и тя припадна, преди да успее да поднесе водата до устните си.

Съвзе се на носилка, Газит я гледаше с изражение, което тя не разбираше. Някой вдигна носилката и стаята се разлюля.

— Къде ме отвеждате? — попита тя, изненадана сама от думите си.

— В болница.

— Не, отведете ме у дома.

Носилката в един миг увисна неподвижна; сетне Газит поклати глава и стаята отново се люшна, докато я оставяха на земята.

— Казах ви всичко. Не мога да кажа нищо повече. Пратете ме у дома. През границата. Можете да го направите. Знам това.

Той се поколеба.

— Пътят е неравен...

— Но искате да ме отпратите, да, знам това. Затова ме изпратете в *Хариф*. — Тя успя да се усмихне. — Знаеш пътя.

Усети как той взема ръката ѝ, как ѝ предава собствените си, страховити съмнения. Тя стисна пръстите му. Болката се притъпи, ала тя усети как потъва в небитието и не искаше това да стане тук.

— Дължиш ми го — рече тихо. И добави: — Спаси моя Роби. Живот за живот.

— Ще се опитам — рече сковано той. — Ти ме убеди. Да убедим другите може би няма да бъде толкова лесно.

Тя отново стисна ръката му, този път той отвърна на натиска ѝ и тя разбра, че бе спечелила; затвори очи спокойна. Последната ѝ мисъл преди да заспи бе за милия, мъртвия, глупавия Ибрахим: питаше се как ли бе успял да се погрижи за себе си в рая толкова години без нея.

След като прекара известно време в мрака, тя изпадна в странно състояние — нито спеше, нито бе будна, беше някакво междинно

положение. Усещаше как линейката — или каквото и да бе нещото, с което я превозваха — се друса по калпавите пътища; навън бе горещо и климатикът на колата не можеше да се справи, ала тя почти не усещаше горещината. Израелските медици бяха добри. Сложиха ѝ хубави инжекции. Бяха толкова добри, колкото изстрелите на Газит преди толкова години.

Отново заспа, събуди се в мрак. Пътят бе станал още по-лош. Усети, че бе сама, че бяха пресекли границата на Ливан; *чувстваше* се у дома. Е, всичко бе наред тогава.

Спеше и не спеше. Шумът на двигателя, досега толкова досаден, бе изчезнал. От колко време бе спрял двигателят? Не знаеше. В мъглата на безсъзнанието тя усети, че я носят, но сънуваше такъв прекрасен сън за Роби, че не поиска да го прекъсне. Нека я отнесат, където искат: ако ще и в ада. Всичките ѝ приятели ще са там... чакай, чакай, това е твърде плашещо, за да е смешно...

Беше толкова спокойна, че сама се удивляваше. Очакваше всичко това да бъде тежко, а се оказа, че не се давеше, а само се носеше по повърхността. А сега — обратно към съня; Роби и *Хариф*, Лейла — също, само че тя е по-малка от Роби, момиченце е, колко странно...

Да, това бе *Хариф*. Нейната собствена спалня. Лежеше на леглото завита небрежно с одеяло, то не покриваше краката ѝ, беше ѝ студено. Сънят. Не, не бе сънят. Азиза стоеше до леглото. Селестин я гледеше, чудеше се какво прави тя в съня ѝ, докато най-сетне не осъзна, че това бе реалността. Азиза плачеше. Селестин не я разбираше. Беше отишла в Израел, бе направила всичко, което бе по силите ѝ, за да спаси Роби, да установи мир с Газит, сега вече нямаше нито един враг в целия свят. Защо плачеше тя?

Азиза пристъпи встрани. Не, бе *изблъскана*. Колко досадно! Фейсал застана на мястото ѝ. Лицето му бе самата злоба.

— Доволна ли си, майко? — Гласът му стигна до нея, сякаш бе излязъл от дълбините на самия Хадес. — Постигна ли нашия провал?

В един миг тя го гледа мълчаливо. Искеше да заговори. Знаеше, че времето бе кратко. Но бе важно да се наслади на всеки изчезващ миг.

— Разбира се — рече най-сетне. Да, думите прокълтяха в тишината; не сънуваше. Можеше да говори. — А сега остави мама да поспи малко, а?

Опита се да се обърне, да не го вижда, но тялото ѝ не искаше да я слуша. *Проклетата досада!*

Болката се връщаше. Селестин се напрегна. Отново и отново идваше болката и бе по-силна от всичко онова, което бе изтърпяла досега: имаше чувството, че някой надува вътрешностите ѝ като футболна топка, не можеше да го понесе...

Азиза пристъпи напред; Фейсал отново я отхвърли назад; тя размаха юмрук към него, но той я хвана за ръката и я зашлеви по лицето.

— Иза! — извика тя. — Иза, *недей!*

Но Азиза се бореше с Фейсал като дива котка: жестоко. Той изписка, когато ноктите ѝ разкъсаха кожата на бузата му. Селестин видя сина си да седи до края на леглото, беше покрил с длан бузата си, а върху лицето му бе изписана изненада. Вратата се отвори с трясък.

Бодигардовете на Фейсал... Чу изстрел. Азиза залитна напред, хванала се за корема, ехото от гърма отново и отново профуча над Селестин, досущ като одеялото на болката, което Бог бавно вдигаше нагоре към лицето ѝ; но не и преди да види, че щеше да има поне една стара приятелка, с която да си бъбри там, закъдето се бе запътила.

Тя прошепна:

— Благодаря ти.

И умря.

23 юли, привечер

Ал-Махра, Южен Йемен

— Тате, нищо не е толкова зле, колкото Бейрут.

— Да.

— Ти ни измъкна. *Нищо не може да бъде по-зле, отколкото в Бейрут* — нали винаги това казваше?

— Точно така.

Колин разбираше, че синът му реди фраза подир фраза, само за да го държи нащрек, ала думите помагаха. Издаде странен звук, нещо средно между смях и изръмжаване.

— В онези дни все още се опитвах да се отплатя на баща си.

— Да се отплатиш ли? Защо, какво е направил за теб?

Лицето на Колин се напрегна. Той поклати глава и рече:

— Може би скоро ще ни нахранят. Имам чувството, че...

— Никога не си ми разказвал за баща си. Защо? В крайна сметка той е бил мой дядо.

— Виж какво, сине, направи ми една услуга: не искам да говоря за това.

— Но...

— *Разбра ли?*

— Не, никак не разбрах — избухна Роби. — Господи, нима мислиш, че това е най-подходящото време да се мусиш?

— Да се муся ли? Ама, че приказки.

— Защо си искал да му се *отплатиш*! Какво е направил?

— Никога не съм казвал подобно нещо.

— Разкажи ми!

— Имах дълг към него, глупчо...

— Нямах това предвид.

— Точно това имах предвид.

— Това каза, но нямаше това предвид. Добре: какъв дълг, що за дълг?

— Ако помълчиш за малко...

Колин спря по средата на изречението. Усети как отстрани на главата му се опира твърд, метален предмет. Обърна се съвсем бавно надясно. Фуад бе опрял дулото на пистолета си в тила на Колин, очите му бяха замислени, сякаш преценяваше коя от екзотичните техники на свое разположение да използва, за да разсее най-бързо тази *ennui*^[2].

— Ей, вие — рече той с тон, лишен от емоции. — Вдигате много шум.

Устата на Колин пресъхна. Той бе виновен. И каква ирония на съдбата: че ставаше дума за дълговете на синовете към бащите им...

— Извинете — изръмжа тихо. — Вината не беше на Роби.

Фуад го изгледа продължително. Сетне каза:

— Искан да те види. *Не теб...* — Роби вече почти се бе изправил, изражението му се промени от вина към ликуване, но. Фуад кимна към Колин: — Само него.

Лейла бе в пилотската кабина. Седеше неподвижна и безмълвна. Иранският вертолет приближаваше и се готвеше да кацне. Щеше да

носи съобщения за нея. Не я интересуваха. Беше толкова уморена.

Гросмайсторите зад хоризонта, шампионите, които сами се бяха вписали в списъка на играчите в тази мисловна игра, се бяха отказали да се свържат с нея по радиото. Тя знаеше какво означава това. Преговорите бяха отписани от приоритетите им. Сега щяха да насочат вниманието си към подводните карти. Подводница, разбира се.

Тя знаеше какви бяха дълбочините зад шелфа на Аденския залив. А досега и *те* вече сигурно ги знаят. Ще намерят начин да заобиколят иранската фрегата. Екипът командоси ще дебаркира половин час след смрачаване. Най-вероятно тази вечер.

Тя не можеше да увеличи скоростта. Гадеше й се и бе жадна.

Погледна часовника си. Два часа до залез.

Преносимата й радиостанция изпука. Разпозна гласа на пилота на вертолета на фона на статичния шум. Той произнесе една дума. *Залзала. Земетресение.* Това бе паролата за деня. Да. Тя се наведе напред, за да вземе уоки-токито.

— *Ел-Сииф* — отвърна едва чуто. — *Сабята.*

— Имам съобщения за теб.

— Ще пратя някого да вземе чантата.

Няколко минути по-късно Селим дойде в кабината и донесе брезентова чанта. Тя въздъхна едва доловимо и той я отвори, след което я остави отново сама. В торбата имаше аварийни хранителни запаси, новите радиочестоти и пароли, плик, надписан с нейното име. Отвори плика.

„Рандолф Стоун — прочете тя, — петдесетгодишен. Американски паспорт, роден в Лос Анжелис, Калифорния, на 4 февруари 1934 г. Това е човекът, който едва не провали усилията ти. Не е известно нищо за него. Предлагам да го убиеш веднага, ако още не си го направила.“

Почеркът бе на Халиб. Тя се изправи, усети как част от умората й се стопява. Значи бе сбъркала, че е агент на Мосад. Странно. И още по-странно, далеч по-лошо: Халиб все още не й разрешаваше да замине с Роби. Колко още ще иска от нея? Седя така няколко минути, възряла се през прозорчето на кабината.

Преди това Селим ѝ бе докладвал за засилващото се нетърпение сред част от пътниците. Бяха отслабени от недостига на храна и на вода, а и от страха, вече бяха съвсем близо до най-ниската точка на отчаянието. Тя и Халиб бяха подценили ефекта от изолирането на самолета от външния свят. Като избягнаха обичайната за едно отвличане обстановка, когато на летището се струпва пресата и всички от самолета я виждат непрекъснато, те бяха засилили у похитените усещането, че са пожертвани от останалия свят. Знаеха вече, че никой няма да дойде да ги спаси. И какво ако похитителите застрелят неколцина от тях? След като тъй и тъй ще умрат, то поне да умрат като герои, съпротивлявайки се.

Не бе необходимо *всички* да се чувстват така. Само неколцина, с неоспорими качества на лидери биха били достатъчни, за да започне въстанието. А тя не би могла да го потуши. Защото то можеше да унищожи Роби.

— Моят син — рече неочаквано тя на плексигласовото прозорче. — Господи, спаси сина ми.

Ще трябва да потуши революцията преди да е избухнала.

Лейла използва вътрешния телефон, за да извика Селим и да му даде указания. Няколко секунди по-късно Рафул бе доведен в първокласната кабина. В началото на краткия им разговор Лейла остана права.

— Имам нужда от теб. — Изражението на очите му би могло да бъде и забавно, ако тя бе в състояние да се забавлява. — Необходимо ми е да умреш.

Видя, че повишеният тон на второто ѝ изречение само задълбочи липсата на разбиране у него.

— Дисциплината там, отзад, се влошава. Трябва да им дам пример.

Той не изпитваше страх; в случая *не прикриваше* никакъв страх. Тя знаеше добре разликата. Той наистина не се боеше от смъртта. Това я заинтригува. Може и да не е от Мосад, но...

— Ти знаеше за това отвличане — рече тя. — Нали?

Той не благоволи да отговори.

— Можеше да се обадиш на авиокомпанията. Можеше да ги предупредиш по телефона на летището. Има стотици начини, по които

би могъл да ме спреш. — Изведнъж почувства, че ще падне. Облегна се на преградата. — Защо не го направи?

Той гледаше право пред себе си. В осанката му имаше нещо благородно. Тя изпита огромно желание да го размаже. Искаше ѝ се той да се гърчи, да моли за живота си със сълзи на очи, така, както се гърчеха палестинските деца в Тал ал-Затаар, когато умираха от жажда, или както старците се молеха внучките им да не бъдат набивани на шиш в Шатила, докато израелските военни ги наблюдават с биноклите от вишките на по-малко от петдесет метра разстояние.

Ще бъде само загуба на време, рече си тя; а аз нямам време. Не, това бе лъжа. Всъщност тя се боеше да не изгуби в спора. Не защото се чувстваше уморена, не защото не бе приела никаква храна през по-голямата част от деня и от нощта, но защото се боеше, че можеше да има някаква справедливост на негова страна, която да я унищожи. Затова, след като той не отговори, тя рече:

— Ти загуби.

— Не. — Той съвсем бавно вдигна очи и я погледна. — Ти си тази, която загуби.

Тя зачака.

— Аз запазих човешкото у себе си до края. А ти се лиши от него.

Тя продължи да изчаква.

— Лондон. Деветстотин шейсет и девета. Вечерта на венчавката ти.

Лейла избърса с длан челото си. *Венчалната ѝ нощ...?*

— Жена ми... жена ми Естер се самоуби, знаеш ли? С приспивателни таблетки. Боеше се, обаче, че лекарят може и да я е измамил с хапчетата, затова си бе наложила пластмасова торба на главата и я бе стегнала с ластик. Беше една сутрин, след като отидох на работа. Лекарят, който прави аутопсията, изчисли времената; трябва да е глътнала хапчетата, докато съм бил още на стълбите. Изобщо не подозирах. Мислех си, че бе преживяла най-лошото. Ала може би най-лошото е винаги у теб, след като си изгубил дете.

— *Дете...* — Думата има ефектът на детонатор, предизвика ехото, което тя не усети, както не се усети, че бе произнесла думата. — Детето ти е умряло...

— Сара бе *убита*.

— Сара... Сара Стоун?

— Сара Шарет.

Тя протегна ръка, търсеше опипом най-близкото кресло. Отпусна се тежко, подпря глава с ръката си, а с другата изтри сълзите. Колко непостоянно бе тялото! Колко слабо! Най-сетне си спомни този мъж. Рафул Шарет и Лейла Ханиф се бяха срещнали преди две години — за малко, само се зърнаха в залата, изпълнена с цигарен дим; ала в онзи миг тя го позна, имаше чувството, че никога не се бяха разделяли. И сега не бе изненадана да го намери тук.

— Сара Шарет — повтори глуповато тя.

Ала вътре в нея яростта се разгаряше. Яростта, че не си го бе спомнила преди. Яростта, че Халиб не го бе разкрил. Ярост, защото дълбоко в себе си тя вярваше, че брат ѝ би *трябвало да знае*, че този агент на Мосад е на борда, но я бе излъгал.

— Сара Шарет — рече тя отново.

— Да — потвърди Шарет. — Аз съм Рафул Шарет, знаеш кого имам предвид, когато говоря за дъщеря си. Ти помниш всички имена. Всичките дванайсет.

— Тринайсет.

Тази единствена прошепната дума бе достатъчна, за да провери безпощадната му преценка. В един миг лицето му бе съвсем безизразно; сетне челото му се сбърчи.

— Какво?

Аз умрях.

— Каза... тринайсет. Защо? Бяха съобщени имената само на дванайсет жертви.

В онази нощ аз също умрях. Никой ли не може да разбере?

Тя свали ръката си и го погледна. Сега седяха един до друг, разделени само от прохода между седалките. Погледна го отново и рече:

— Ти си изгубил дете. Единственото си дете.

Той кимна рязко, само веднъж.

— Като изгубиш дете, всеки ден, когато се разбудиш, предполагайки, че си поспал няколко часа призори, усещаш гаденето в стомаха си и за няколко секунди Бог е милостив, не ти дава да си спомниш защо. Но сетне споменът се завръща и това не е днешният ден, а е онзи първи ден, отново и отново, нищо не е притъпено, нищо не е смекчено, нищо не е скрито.

Той я гледаше втренчено. Усещаше как главата му кима в съгласие, искаше да я спре, но не можеше.

— Ставаш. Не искаш да ядеш, да пиеш, да мислиш. Искаш да лежиш в леглото или да седиш във фотьойла, защото нямаш енергията и на един труп; можеш единствено да навлечеш дрехите си, макар и да не виждаш причина защо да го правиш. Може би трябва да излезеш. Защо? Защото си взел някакво решение да се надяваш детето ти да се върне по чудо — затова логиката изисква да вършиш други неща, като например да ядеш, да се миеш. Ще тръгнеш, ще вървиш, мислите ти може изобщо да не са заети с детето, може би това е една от паузите, но тогава ще зърнеш нещо, ще дочуеш или ще подушиш нещо и споменът ще се върне като приливна вълна, нали така? Само че ще е десет пъти по-зле, защото си имал малка почивка и съзнанието ти знае, че поради това си в състояние да поемеш повече, така мъката натрупана зад язовирната стена се удесеторява, не, става сто пъти по-силна. Избавил си се разбира се от дрехите на детето, от играчките, от всички онези малки предмети, които могат да те издебнат из засада, но не можеш да накараш хората да престанат да произвеждат и да продават от любимия му шоколад. Не можеш винаги да избегнеш включването на телевизора, точно когато започва излъчването на анимационни филмчета. *Аз съм Попай, Моряка!*, о, знаеш ли как се боя да чуя тази ужасна, ужасна мелодия? *Аз съм Попай, Моряка, аз съм Попай, Моряка...* Имаш ли чести главоболия, Рафул? Защото не можеш да се храниш или спиш нормално, но работиш по петнайсет, по шестнайсет, по седемнайсет часа в денонощие, седем дни в седмицата, дванайсет месеца в годината, затова имаш главоболия, нали?

Той отново кимна. Тя не го видя. Той не знаеше, че не го бе видяла. И двамата се намираха някъде другаде.

— Лекарите го наричат мигрена, затова те тъпчат с хапчета, но те са отрова и от тях се чувстваш още по-зле. И ето те, вървиш си и изведнъж — *бам!* Ето го момчето ти, така, както си го запомнил, викаш името му, не можеш да се сдържиш, но то не се обръща, а тогава се появява някой и виждаш, че синът ти, твоето момче, *твоего дете* държи ръката на някакъв възрастен, някакъв досаден извратен тип държи *детето ти...* и хукваш да бягаш... и тогава...

— Тя се обръща — прошепна Шарет. — И те поглежда. И ти съзнаваш маса неща, но едва с половината от съзнанието си: че си под

угрозата да бъдеш арестуван в най-лошия случай, или да се превърнеш в най-големия глупак на света, в най-добрия; но нещата, които съзнаваш, нещото, което знаеш с цялото си съзнание, е, че това... не е... *тя*...

— ... В крайна... сметка.

В първокласния салон се възцари тишина. Тишина и ярост.

Фуад блъсна Колин през завесата и видя, че Селим държеше под прицел с пистолета си човек, прегърбен в най-близкото кресло, мъж, извърнал лице. Сетне Лейла се надигна от мястото си до прохода и се обърна с лице към бившия си съпруг.

— Ще прекратя тази операция — рече тя. — Много хора трябва да загинат. Много, много, много. Но имам намерение да започна с двама.

Тя кимна към Селим. Той пристъпи напред и вдигна Рафул на крака, изблъска го към вратата и го задържа там с опряно в гърлото му дуло. Фуад отиде назад и закопча завесата зад себе си.

— Ще се наложи да умреш, Колин; да умреш, преди да си успял да унищожих обичта на детето ми към мен — заговори бързешком Лейла. — А след това аз ще го утеша. Ще го утеша за загубата на многообичния му татко. И ще стана за него всичко, така, както бях всичко за него преди.

Колин я погледна в очите и потрепери.

Навън роторите на вертолета изкашляха и забоботиха. Беше време за вечерния полет, за транспортиране на поредния видеозапис. Лейла хвърли поглед през рамо към Селим. Каза му няколко думи и направи знак на телевизионния екип навън да почака малко; ала витлата на вертолета продължаваха да се въртят.

— Без никакво лицемерие — рече Лейла. — Няма да се преструвам, че съжалявам.

Влезе в кабината и заключи вратата.

В първия момент Колин не изпита нищо. Сетне истината изплува и той залитна, всичката сила в краката му се бе изцедила. Току-що бе осъден на смърт. Това бяха последните мигове на светлина, които ще види, последните звуци, които ще чуе, преброени бяха глътките въздух, които ще поеме. Винаги се бе опитвал да приеме, че краят на

човешкия живот идва със смъртта, винаги се бе опитвал да бъде готов, по някакъв безпристрастен, интелектуален начин, но това вече бе истинско и *то се случваше тъкмо сега*.

Преди, когато се изправи на прохода между терориста и Роби, кръвта му бе кипнала, тогава живееше, само за да спаси сина си. Сега бе по-различно. Да го убият най-хладнокръвно...

— Не — изхърка сподавено той, — не...

Чу изшумоляването на завесата, но му се стори приглушено. Всяка негова фибра, всяко усещане се бе фокусираше върху крайна реалност. Смъртта. Краят.

— Татко — рече глас, но той не го чу.

Селим ще го убие пред сина му. Имаше още толкова много неща, които искаше да направи, места, които копнееше да види, *а те ще го убият само след броени секунди; него и много, бе рекла тя, много, много други...*

Селим отстъпи назад и вдигна пистолета си. Рафул бръкна в джоба си и извади нещо, което блесна на слънцето, запалка; вдигна ръка, за да прикрие устата и ноздрите си, затвори очи и всичко това за броени секунди, докато Селим отстъпи няколко крачки и зареди пистолета си; сетне Рафул завъртя колелцето на запалката, но пламък не се появи.

Най-странното в цялата тази работа бе, че Колин я разбра напълно. Тъй като бе на прага на смъртта и не искаше да умира, защото цялата съвкупност от нерви, мускули, сухожилия, кръв, целият му мозък се бяха посветили на самосъхранението, той разбираше онова, което става с удивителна яснота. Рафул атакуваше.

Когато той вдигна запалката, Колин се изправи на пръсти и се завъртя. Юмрукът му попадна в бузата на Фуад, главата му отхвъркна и се удари в пожарогасителя на стената. Фуад залитна, но не падна. Колин вече изваждаше пожарогасителя от скобите му. Хвана го отдолу, като някаква скъсена бейзболна бухалка, и го вдигна високо над главата си. Фуад вдигна ръка, замахна с другата да сграбчи ризата на Колин. Колин стовари пожарогасителя с все сила. Пусна го — беше червен, с цвета на кръвта, която изригна от строшения череп на Фуад.

В салона на самолета се понесе високият писък на свирка. Да, Рафул беше, беше сигнал разбира се. Колин грабна Роби за ръка и го блъсна напред. Възприе картината за частица от секундата: Селим

лежеше на пода, върху лицето му бе надяната ужасяващата маска на мъчението, краката му още риташа; Рафул изчезва по аварийната *пързалка*... Изстрели в салона отзад, шум от тичащи крака, все по-силен и по-силен. Колин все още стиска Роби за ръката, приведени се втурват към вратата; в следващата секунда и двамата се пързаят надолу по корем, опитват се да държат лицата си настрани от грубата гумена повърхност, приземяват се — купчина преплетени тела на пустинната земя.

Рафул тича към вертолета. Мъжете се разбягват пред него. Камерата, паднала на пясъка, продължава да снима. Колин се втурва подир Рафул, мисли само за изстрелите, които ще дойдат, трябва да дойдат изотзад.

— *Тичай!* — изкрещява той. Тегли Роби подире си като стара брезентова торба, която си нарамил, защото закъсняваш за влака; момчето плаче, но Колин няма време за това. Петдесет метра до 'коптера. Четирийсет.

Някой зад него... откосът — та-та-та — на автоматичната стрелба.

Шарет връхлетя върху най-близкия член на телевизионния екип и онзи отлетя настрани. Друг мъж тъкмо се изкатерваше в кабината на вертолета, когато агентът от Мосад стигна машината и го хвана за раменете. Двама долу, на земята, остава още един и пилотът...

Удар, издрънча на метал о метал. Куршуми, които намират целта си.

На няколко метра зад него, вече много близо. Роби плаче:

— Майко! — ето какво вика. — Не я оставяй, татко, не я оставяй, *недей!*

Двама араби лежат на земята, неподвижни, като натюрморт. Колин блъсва момчето към Шарет, той го хваща и го мята във вертолета. Двигателите вече са подгрели, витлата се въртят с пълна сила и Колин трябва да противостои на мощния въздушен поток. През отворената врата вижда двама мъже да тичат към тях, бягат на зигзаг, за да избегнат куршумите, които се леят откъм самолета.

Изведнъж стрелбата спира. Колин се досеща. Тя им е наредила да спрат, за да не улучат Роби.

Екипажът на вертолета не е въоръжен. Шарет крещи нещо на пилота. Колин успява някак си да се настани на седалка отзад. Двамата

други бегълци стигат до вертолета и се качват, падат в скута му, изкарват му въздуха. Двигателят променя обороти. Издигат се неуверено от земята. Ето го самолета, под тях, вече не е част от тях.

Вертолетът бавно зави на северозапад и започна да се отдалечава на лъкатушещ курс от мястото на приземяния самолет. Колин конвулсивно прегърна сина си. Беше се закълел в Бога, че ще го измъкне и го направи. *Направи го!*

— Майчице! — Момчето се дърпаше от баща си, бореше се, заблъска го с юмруци по гърдите. — Ти я остави — изпищя то. — Остави я да умре!

Колин се вгледа в изкривеното му от болка лице. Как да обясни, откъде да започне...?

Чу някъде над главата си силен метален трясък... Пилотът изкрещя нещо на Рафул, който му отвърна също с крясък, ала думите им не се чува на фона на рева на двигателя. С ъгълчето на окото си Колин видя, че летяха над най-ниската редица хълмове, черни, отблъскващи, след тях се задаваше долина.

’Коптерът се спусна с петдесет метра по-ниско и всички на борда извикаха изплашени. Сетне се килна наляво, наклони се и изглежда попадна в стегната, водеща надолу спирала. Пилотът се бореше с лоста, ала ъгълът на спускането им се увеличаваше. Стомахът на Колин се сви. Побелялото лице на Роби се притискаше до неговото, тялото на момчето го притискаше със силата на земното притегляне. Вертолетът сякаш бе спрял да се движи. Сетне, отпървом бавно, но скоро все по-бързо и по-бързо, кабината започна да се върти.

Сега вече губеха бързо височина... Последната мисъл на Колин преди да се ударят в земята бе, че не бива да остави сина си да изгори жив.

Лейла стоеше на прага на отворената врата на левия борт на самолета с ръце на хълбоците, с безизразно лице. Наблюдаваше несигурния полет на вертолета към подножието на хълмовете, беше разбрала, че е улучен от заблуден куршум, питаше се дали ще успее да се издигне дори и само над това първо препятствие. Усещаше вътре в себе си единствено суха празнота. Сега вече й оставаше да изпълни само едно задължение. Трябваше да гледа докрай. Дължеше му го.

Беше затаила дъх. Не преглъщаше. Очите ѝ не премигваха. Един последен дълг. След това можеше да сложи край на всичко.

Вертолетът падаше под ъгъл, изчезна зад купчина скали. Изобщо не успя да се издигне високо, но тя знаеше, че нямаше възможност да го спаси. Знаеше какво да очаква.

И то се случи. Над пустинята се понесе гръм, жълто-червени стълбове от пламъци се издигнаха в небето иззад първата редица хълмове, плътен, черен дим се понесе към морето зад нея. След известно време тя можа да го подуши. Изгорелият дар. *Жертвоприношението.*

В съзнанието ѝ се появиха стихове... *Изпепеляваща ветрове и кипящи води в сянката на черен като катран дим, който нито е хладен, нито освежителен...* Описанието на Яханнам в Корана. *Адът.*

Тя виждаше събитията, които се развиваха далеч от нея, почти в пълна тишина. Виждаше зад стъклото стълба от дим, вече неподвижен, отглас на топлия вятър. Вятър, идващ право от ада.

Беше обещала на Халиб да продължи това отвличане, докато не бъдат изпълнени исканията ѝ. Но сега вече нито едно от тях не можеше да бъде изпълнено. *Никога.*

Синът ѝ бе мъртъв.

23 юли, вечерта

Бахрейн

Срещата с Фейсал Ханиф бе уговорена за двацет и един часа в хотел *Делмон*. Господарите на Шехаби се колебаеха, едно подтикване тук, подбутване там, някоя и друга блага приказка и Нън можеше да сключи сделката, сигурен бе в това, но сега искаше единствено мир и спокойствие.

— Не ме свързвайте с никого — нареди той на телефонната централа в хотела, — освен със...

И продиктува списък от имена, в който не фигурираше името на жена му, тъй че когато вдигна слушалката и женски глас изрече *Ан-Мари се обажда, До-до, как си?*, той бе направо шокиран.

— Скъпа! Как по дяволите успя да се свържеш, бях им казал да...

Не бе ядосан, първото му и единствено усещане бе на чисто удоволствие.

— Никога не подценявай една жена на определена възраст, До-до.

— Няма. И на какво дължа удоволствието?

— Извинявай, ако съм улучила неподходящо време, но събрах две и две, вестниците, телевизията и тъй нататък. Мисля, че разбрах защо се намираш там и просто исках да ти кажа едно *Здрассти*, та затова се разровичках. А и исках да чуя гласа ти.

Известно време той не отвърна нищо. Беше трогнат до сълзи.

— До-до, слушай, тук се носят най-различни слухове и един от тях е, че детето на онова създание Лейла било на борда на самолета.

— Човек не бива да вярва на всичко, прочетено във вестниците — изрече предпазливо той.

— Да, знам, че така ще кажеш, но въпреки това: можеш ли да се опиташ и да разбереш какво преживява тя, ако това е вярно? Да знаеш, че всеки миг SAS или някой друг може да опита да нападне, да ги зачеше с автоматичен огън? Опитай се да я измъкнеш от това, До-до. И детето — също.

Удиви се от тази нейна загриженост за Лейла Ханиф, терористка, похитителка и крадла. Никой не бе предложил подобно нещо и никой не би го направил. Пътниците и самолетът — единствено те бяха от значение.

— До-до, чуваш ли ме? Мисля си, обаче, че ме смяташ за доста, доста смахната, нали така, но нали разбираш, непрекъснато се питам: *Ами ако беше Майкъл?* Добре, тя е чудовище, но не е могла да знае, когато е отвлечала самолета, че синът ѝ ще е на борда, помисли си как се чувства, колко е нещастна, защото какъвто и да е изходът, тя повече няма да го види, това ще ѝ е за последно. — Ан-Мари замълча. — Това е последният път, когато ще види сина си, До-до. Опитай се да го запомниш. Ако всичко това за детето е вярно, разбира се.

Изглежда тя съвсем бе превъртяла. Когато ѝ се обаждаше от Джак, тя обикновено поддържаше топката във въздуха с новинки, с местни клюки, с разговор за това-онова. Но не и тази вечер. Тази вечер каза онова, което желаше да каже, и сега се нуждаеше от отговор. Не, нуждаеше се от *спасение*.

— Скъпа — започна нежно той. — Благодаря ти много. Не мога да намеря думи, за да ти кажа колко много ми помогна дори само това, че чух гласа ти.

— Радвам се. — Изрече думите си с едно придихание, сякаш бе на път да се разплаче. — Знам, че не можеш да ми кажеш какво всъщност става, но исках да узная и никога не бих си простила, ако...

— Знам.

— Затова се надявам, че нямаш нищо против.

— Нямам. — Той се поколеба, но щеше да е глупаво да се престори, че контролира речта си, затова изговори думите колкото можа по-ясно и сбито: — Обичам те страшно много, Ани, и съжалявам, че не ти го казвам по-често, в бъдеще ще го правя. Мила моя, съжалявам много, но някой чука на вратата...

— Да, да, отивай, отивай. — Тя вече се смееше. — Обичам те, До-до! И аз ще ти го казвам по-често, ако желаеш. Върви сега. Довиждане, мили...

По време на последните им реплики първоначалното учтиво почукване вече бе преминало в думкане по вратата. В коридора бе помощник-управителят на хотела.

— Извинете, сър, но от централата не можах да се свържат, а човекът, който ви търси, казва, че е много спешно и името му фигурира в списъка ви.

Нън му благодари и се върна в стаята си. Спомни си, че бе изключил звънците на всички телефони и сега видя как купчина вестникарски изрезки ги бяха покрили; разбира се, когато махна вестниците, червената лампичка на апарата премигваше.

— Ало?

— Предупредих те — сопна му се мъжки глас. — Предупредих те да побързаш, Нън. А сега нека Аллах ти е на помощ!

Нямаше проблеми да идентифицира гласа.

— Скъпи мой Халиб — отвърна спокойно Нън, — с какво мога да ти услужа?

— На борда на самолета има израелски агент. Може би не е сам.

— Агент ли?

— *Мосад!*

Вниманието на Нън бе моментално приковано.

— Лейла знае ли?

— Аз не съм ѝ казал, можеш да бъдеш сигурен в това. Но тя познава този мъж на име Шарет. Той е баща на една от жертвите, на нейния атентат от шейсет и девета. Тя е в състояние да взриви самолета с всички на борда, може да го направи. А аз не мога да се свържа с нея.

— Как така не можеш да се...

— Не отговаря на повикванията по радиото.

Изводите бяха толкова ужасяващи, че Андрю усети как коленете му поддават и той потърси опипом най-близкия стол.

— Възможно ли е вече да е взривила самолета?

— Възможно е. Нън, трябва да направиш нещо.

— Ако си прав, тогава защо израелците не са предприели нищо? Те не изоставят хората си.

— Може и да не знаят, че той е на борда.

— Как е възможно?

— Отмъщение. Какво ще кажеш, ако той е тръгнал подире ѝ за отмъщение?

Логичната симетрия бе толкова елегантна, толкова страховита, че в един миг Нън само зяпна, изпълнен със страхопочитание. Лейла е неуправляема и отвлича самолет, за да си върне сина; Шарет, изгубил дъщеря си, я оставя да го направи, за да постигне отмъщението.

— Какво мога да сторя? — попита той.

— Накарай Шехаби да се съгласи на сделка. — Не грешеше, в тона на Халиб се прокрадваше паника. — Направи го тази вечер, веднага, ако си искаш самолета обратно. — Гласът му се сниши. — Ако искаш изобщо да видиш някои от онези хора там живи.

Като че ли ти самият даваш пет пари за тях, прииска му се да каже на Андрю, сякаш те интересува нещо друго, освен твоето възнаграждение. Ала вместо това той направи нещо, което никога, никога не бе правил през целия си професионален живот: затвори телефона, докато Халиб още говореше. Вдигна слушалката на директния телефон до щаба на Трюин и без обичайните предисловия рече:

— От този хотел не могат да ме свържат с Тел Авив, можеш ли да ме свържеш ти? Министерството на отбраната, сградата на щаба на Хакирия, аз ще ти кажа вътрешния номер.

Молбата му бе последвана от злокобно мълчание, а след това — от думите на Филип Трюин.

— Мога. Но защо?

— Извинявай, но обясненията — по-късно. И, майоре... ако някой попита, преди да сме се видели и разговаряли, този наш разговор изобщо не се е състоял и никога не е имало обаждане до Израел.

— Извинявай, но ми свършиха непопълнените чекове. Дай ми десет минути. Не излизай от стаята си.

23 юли, през нощта

Ал-Махра, Южен Йемен

Колин видя как земята се носи към него и Роби под остър ъгъл. Гърдите му се свиха, въздух сякаш нахлу в стомаха му, искаше му се да извика *Не!*, но не издаде и звук. След това вертолетът като по чудо се изправи за миг и намали скоростта на фаталното си въртене. Бяха на пет-шест метра, не повече, над пустинята. Шарет изскочи, хвърли се в нещо, подобно на салто. Колин не се замисли, просто го последва. Бутна Роби пред себе си, не искаше на момчето да се налага само да скача в тъмната дупка, скочи подире му, усети, че го последва още някой.

Светът се въртеше като полудял. Колин посрещна земята първо с рамо, изкрещя от болка, усетил, че нещо поддаде. Паниката го караше да продължи да се движи. Пропълзя на четири крака, почти изгубил съзнание, но жив. *Трябваше да се отдалечи преди вертолетът да се разбие.*

Рамото му бе излязло от ябълката, ръката му бе строшена, един Бог само знаеше на колко места. Не можеше да понесе цялата тази болка. *Понеси я! Пълзи!* Воят на витлата се бе издигнал до фантастична височина, сега бе точно над него, ето, малко се отмества, едва, едва... пада, пада...

Скочи на крака, хоризонтът се вълнуваше пред очите му, дясната му ръка висеше безполезна, болката туптеше в черепа му, сякаш някой великан забиваше гвоздей в него. Извика от шока, ала въпреки това продължи напред. С всяка стъпка ръката му заплашваше да се откъсне от рамото, не смееше да я погледне, ужасен да я види да виси само на

няколко окървавени кръвоносни съда и сухожилия. Заклатушка се напред, едва не падна, знаеше, че ако падне, няма да може да се изправи отново. И всичко това се случи за не повече от десетина секунди, времето, необходимо на вертолетния двигател да предаде Богу дух.

Колин бе успял някак си да направи няколко крачки. И в следващия миг вече летеше във въздуха, носеше се в хоризонтално положение... ранената му ръка и рамо избухнаха в пламъци и той изпищя, навсякъде наоколо се виждаха пламъци, сетне през болката и желанието да повърне той осъзна: ризата му гореше, усещаше огъня съвсем реално, опита се да се претърколи, не можа, метал, стъкло, парчета човешка плът хвърчаха около него, докато той гореше, изгаряше...

Сетне нещо горещо и тежко го обгърна така, че вече не можеше да крещи, не можеше в един миг дори да поеме дъх, бори се с тази последна заплаха със сляпа настървеност, която изненада самия него, дори и в този огън, в тази агония. Сетне настъпи мрак, макар и болката да си остана.

Доиде на себе си в сянката на купчина скали, лежеше по корем. Въздухът, който дишаше, бе топъл, напоен с мириса на печено месо. Колин облиза устни. Сол! Повърна, изхвърли само хрчка, иглите на болката отново се забиха в ръката му. Виждаше размазано, но постепенно погледът му се проясняваше, бавно, бавно, макар да не можеше да види нищо друго, освен дребния чакъл, върху който лежеше, както и неправилните форми на най-близката скала. Сетне пред главата му се появи крака, усилието да фокусира погледа си върху тях, проясни още повече зрението му.

— Роби — рече той на краката. — Къде е... Роби?

— Жив е, добре е. — Беше гласът на Шарет. — Трябва да се изправиш.

— Не мога... да помръдна.

— Чуй ме. — Шарет приклепна до него. — Скоро ще мръкне съвсем. Ако Лейла ни последва, тя ще се насочи към мястото на катастрофата, не бива да ни намери тук.

— Колко... съм зле?

— Гърбът ти е обгорял. Не е чак толкова зле, изгасих те навреме. Имаш късмет.

Рамото...

Колин се опита да се изправи, като се набра на длани, но само изрева от болка. Имаше усещането, че някой бе потопил цялата му дясна ръка, от пръстите до рамото, във вряща мас. Строполи се отново на чакъла, удари брадичката си. Устата му се изпълни с още кръв, бе прехапал устните си.

— Не е счупено. — Шарет внимателно опипа ръката на Колин до рамото. — Не е изместено. Мисля, че си разтеглил сухожилие. — Повиши тон. — Роби!

В червеникавата мъгла на болката Колин дочу стъпки, чу глас, който познаваше и обичаше.

— Тате, о, Господи, какво си направил?

Колин подскочи, сякаш бе ръгнат с остен. *Синът му бе жив!* Усети още една ръка на врата си. Роби галеше косата му. Ръката трепереше.

— Добре съм, сине.

Изобщо не бе добре, но думите подействаха като магическо заклинание: след като каза, че бе добре, му стана добре. Трябваше да оцелее; да продължи; да избяга. Заради Роби.

Стисна ръката на момчето силно, преди да я целуне бързо.

— Роби — рече после, — искам да ми помогнеш. Но искам да слушаш и да направиш точно онова, което ти кажа, става ли?

— Става. — Гласът на Роби трепереше по-силно от ръката му.

— Тогава ще опитаме. Ще трябва да се отдалечим колкото е възможно по-надалеч. Нали така?

Докато говореше, самите думи сякаш му даваха сила, защото ги казваше на човек, когото обичаше. Събра силата, която му бе необходима, останалото бе за Роби. На борда на самолета той бе застанал между сина си и похитителя, който искаше да го убие. А това тук изобщо не можеше да се сравни с вече преживяното.

— Хвани ме отляво, Роби. Изправи ме на колене.

След знак от страна на Колин Шарет пристъпи отзад и го хвана за кръста. След като отпусна тежестта си върху момчето, то залитна, но устоя. След още едно грамадно усилие Колин се изправи.

— Някой друг успя ли да се измъкне? — попита, останал без сили.

— Един от телевизионния екип, плюс Даниел Нейман, мъжът, на когото синът ти предаде съобщението. Никой друг.

— Роби, какво съобщение? — След като Шарет замълча, Колин попита отново, този път по-настоятелно: — За какво, по дяволите, става дума, за какво съобщение?

— Той ми даде бележка, която да отнеса в задния салон, когато ме доведоха там — отвърна Роби.

— И ти го *направи*! Ти си се оставил този мъж да те използва по такъв начин? — Колин се възря в сина си. — Знаеш ли как щяха да постъпят с теб, ако те бяха заловили?

— Исках да помогна.

Тонът на Роби стана сърдит. Колин почувства нов пристъп на болка: яд и отчаяние да види човек, когото толкова обича, да постъпва тъй глупаво, без дори да го съзнава; типичната болка на бащинството. В един момент му се прииска да изкрещи, но здравият разум надделя и вместо това рече:

— Сигурен ли си, че си добре, синко?

Макар Роби да кимна, не искаше да срещне погледа на баща си. Колин изведнъж разбра какво се криеше зад това. Роби мислеше за майка си; как е *изоставена* в самолета. Ядът му за момент стихна, за да избухне с нова сила, досущ като приливна вълна: Роби не знаеше, че Лейла е инициаторката на отвличането. Той не знаеше за мотивите ѝ повече, отколкото когато се бе видял за пръв път с нея, преди няколко часа.

Прегърна сина си и го целуна по челото. Обвиненията можеха да почакаат; това, което сега имаше значение, бе само и единствено физическото оцеляване.

— Ще поемем на север, навътре в сушата. — Гласът на Шарет процепи тишината с такава заповедна интонация, че никой не можеше да я пренебрегне. — Намираме се на края на сухо дере. Ще го следваме нощем, защото има известна възможност да намерим вода, а ние трябва да намерим вода, инак скоро ще умрем.

Групичката се бе подредила несъзнателно в кръг. Роби и Нейман гледаха Шарет, сякаш очакваха чудеса от лидерската му роля; на Колин му се щеше да споделя тяхната увереност. Трудно бе да се разгадае изражението на човека от телевизионния екип. Шарет говореше на английски, навярно онзи не го разбра, но каквато и да бе причината,

той не изглеждаше много ентузиазиран. Трябваше да го държат под око непрекъснато, след като единствената им надежда се коренеше в това да се доверяват един другиму и да действат като цяло. А един враг сред тях...

— Има ли някой храна у себе си? — Шарет наруши мрачните мисли на Колин. Всички поклатиха глави. — Нищо ли нямате в джобовете си — шоколад, ядки?

Още поклащания на глави.

— Тогава трябва да търсим храна на всяка крачка.

— В *пустинята* ли? — обади се операторът; всички го погледнаха.

— Как се казваш? — изляя Шарет.

В един момент телевизионният оператор сякаш искаше да откаже да отговори. Но сетне каза:

— Махди. — Сякаш споделяше някаква срамна тайна.

— В пустинята има храна — рече Шарет с неочаквана благост. — За онези, които *знаят* как да я търсят.

Махди кимна унило.

— Онова, което има значение сега, е да увеличим разстоянието между нас и самолета. Знам, че всички пострадахме от катастрофата. Но по-добре да си пострадал, отколкото мъртъв. А сега да вървим. Аз ще водя. Роби, погрижи се за баща си, той е ранен най-лошо; вие двамата ще вървите след мен, след това Махди, Дани е последен.

Шарет пое по дерето, тук то бе само една плитка вдлъбнатина в земята, спомен от дъждовете през мусонния период. Остави лъчите на залязващото слънце вляво. Пред себе си Колин можеше да види как ниската верига от хълмове, които бе забелязал и от самолета, ставаше по-стръмна, заплашваше да препречи пътя им, ала не можеше да съзре нещо повече в намаляващата светлина. Никога не бе виждал по-враждебна среда, никога не си бе мислил, че човек може да оцелее в такава жега. А бе залез-слънце; какво ли щеше да е на пладне...?

Откри, че най-добре ще се справя, ако се тътри, подкрепяйки дясната си ръка с лявата длан. Навсякъде, където погледнеше до хоризонта, се виждаха само чакъл и скали, тук-там — по някое изсъхнало дърво, поразено от топлинния удар, преди да се вкамени, призрачните му клони-пръсти сочеха в най-различни посоки и все към ада. Дерето вече бе дълбоко до раменете им и бавно, но постоянно се

стесняваше, макар още да бе широко около четвърт миля. Докато вървяха, се налагаше да внимават особено къде стъпват: дори и малките камъчета можеха да предизвикат болезнено навяхване на глезените; препречваха им се едри канари, които трябваше да изкатерват, а някои от тях бяха с остри като бръсначи ръбове.

Слънцето се бе скрило, бяха последните минути на полумрака, когато някъде зад тях се чу писък, изпълнен с такъв нечовешки ужас, че Роби и Махди извикаха едновременно. Шарет спря на място, изви се назад също тъй непохватно като първите двама. Колин забеляза изписания върху лицето му страх. Собственото му сърце биеше лудо и неритмично.

— Какво бе това? — изсъска Дани.

Сякаш в отговор на въпроса му писъкът се повтори отново, но този път по-приглушен, а сетне те чува серия нечленоразделни звуци, които отекнаха със зловец екот. Шарет пръв се досети за какво става дума.

— Сирена — рече дрезгаво той. — От високоговорител. Предполагам — от самолета.

— Не — рече Дани. — Не идва от тази посока. Намерили са разбития вертолет.

Потвърждението дойде бързо. Звуците, които чува преди малко, се повториха, само че този път се оформиха като думи. Колин си представи мъжа с високоговорителя — как се обръща във всяка четвърт по компаса и сега се бе насочил на север, към тях.

— Знам, че можете да ме чуете.

Говореше на английски, беше мъжки глас с блискоизточен акцент. След малко на Колин му се стори, че позна гласа на единия от терористите. Не бе Фуад, Фуад бе мъртъв. Колин го бе убил. *Иисусе Христе* — помоли се той, — *прости ми*.

— Знам, че ме чувате — повтори бавно и решително далечният глас. — Чуйте ме. Намерих разбития вертолет. Открих следите ви. Върнете се при самолета.

— Блъфира — отсече Шарет. — Ако знаеше накъде сме тръгнали, нямаше да се върти във всички посоки.

Колин с неохота прие думите му за верни: с неохота, защото принадлежаха на Шарет, а той не харесваше Шарет повече, отколкото в

Ню Йорк, където преди две години се бяха кръстосали пътищата им. Безплътният глас продължи:

— Върнете се при самолета ви казвам и няма да ви се случи нищо. Но ако не се върнете... утре призори ще взривим самолета с всички хора на борда. Обещанието ни не е блъф. Ако се съмнявате, гледайте небето утре сутрин и знайте, че вие ще носите бремето на този грях.

Вече бе толкова тъмно, че не виждаха лицата на съседите си. Колин изпитваше непреодолимото желание да научи най-лошото, да види какво мислеше всеки от тях. С изтичането на секундите растеше и отчаянието му. Усещаше думите на върха на езика си. Усещаше жлъчния им метален вкус, ала не можеше да намери сили да ги произнесе, да оправдае масовото убийство, като рече: *Не можем да се върнем.*

Махди го спаси.

— Връщаме се сега — изломоти той. — Да, връщаме се сега на самолета, тук няма за пиене, няма за ядене. В името на Аллаха Всесъстрадателния и Милостивия, помислете какво правите! Не можете да обречете толкова хора на смърт! Вие не сте богове, да ме прости Аллах за богохулството, *не сте богове!*

Последните думи на Махди се извиха в жалостив писък и Шарет, без да бърза го удари с опакото на ръката по устата, извъртя се и вложи цялата си маса в удара.

— А ти — рече спокойно той към тъжната купчинка в краката си, — беше Бог, когато заснимаше убийството на южноафриканеца, когато се правеше, че не виждаш как са задържани цял самолет хора, така ли? Хайде, Богоподобни, кажи ни това-онова. Кажи ни защо се разтревожи сега чак толкова за невинните и боголюбивите, след като преди не даваше и пет пари.

Вдигна крак и ритна Махди в корема. Роби извика и запуши с юмрук устата си.

— Не даваше пет пари и преди, не даваш и сега. — Тонът на Шарет бе замислен, нисък; като на съдия, който обмисля присъдата. — Така е, защото знаеш, че докато си с нас, онези негодници ще те търсят, за да те убият. Ето защо се боиш от утрото — защото тогава те ще предприемат преследването. Ще тръгнат подире ни. *Тя...* ще дойде.

В последвалата пауза Колин затаи дъх, молеше се Роби да не е чул, да не е разбрал. Но момчето попита:

— Тя ли? Коя е *тя*?

Мълчание.

— Коя е *тя*! — Пауза. — *Коя е тя*?

Шарет се колебаеше. Сетне започна:

— Училището започва по-рано този срок. Затова нека започнем с А, Б. Майка ти, Лейла Ханиф...

— *Не!* — викът на Колин отекна о стените на дерето. Всички подскочиха; всички, освен Роби, който обяви с тих, но ясен глас:

— Искам да го чуя.

— Майка ти — рече Шарет — е от петте най-търсени терористи на света. Тя планира и осъществи това отвличане, защото искаше едно, само едно нещо: *теб*. Ето защо сме тук. Ето защо Ван Тондер трябваше да умре, ето защо ще трябва да умрат и други. И ето защо тя ще дойде утре със зазоряването. Тя е готова да ни преследва до смърт, само да може да те върне. Затова ще дойде. Сигурен съм.

Лицето на Роби не се виждаше в мрака, но Колин знаеше, *усещаше*, че синът му се усмихва.

— Да — чу го да казва; а сетне, след пауза, дълга сякаш цял живот, додаде: — *Знам го*.

23 юли, през нощта

Бахрейн

Пътят от спалнята до мерцедеса им отне само двацет и девет секунди; бяха петима, Нън и четирима бодигардове, двама отпред и двама отзад, вървяха толкова бързо, колкото тренирани мъже могат да вървят без да тичат, друго трио ги чакаше зад летящите врати, където ги очакваше служебният асансьор, портиерът бе мушнал ключа в ключалката, за да осигури безпрепятствено слизане до втория етаж; сетне се спуснаха по стълбите, минаха покрай фитнес центъра на хотела, към колата, паркирана в странична алея, далеч преди дългофокусните обективи и силно чувствителните микрофони за далечно действие, монтирани до предния вход, да могат да се фокусират; сирени, ескорт от мотоциклети, пилотна кола, която да проправя път сред тълпата: комични жестове от страна на групичка

потни западни лица, натоварени с фотоапарати и видеокамери, с магнетофони — комични, защото бронираният мерцедес бе и звуконепроницаем.

Нън свали тъмните очила и се зае да преценява какво ще им каже, когато пристигне в британското посолство — погледна часовника си *Картие* — бяха минали четири минути и половина.

Още дишаше тежко от джогинга си през задния вход на *Интерконтинентал*, който с нищо не подобри настроението му. За пръв път през живота му мисълта да се оттегли го помама с цялата привлекателност на жеста на метр д'отелът на *Савой*, протегнал ръка да посрещне стар и уважаван клиент.

Изправен пред лабиринта на блискоизточната политика, той бе приложил всички познати техники по обичайния начин, минал бе по ръба на катастрофата, бе препускал в опасни завои с бясна скорост, без да остави топката да падне на земята. Първо се справи с Шехаби, сетне с Бахрейн, после с Кувейт, със саудитците, сетне — британците, немците, израелците, а после, уф!, отново към Кувейт, сетне пък, пак уф!, не оставяй саудитците да се раздразнят... и така нататък, и така нататък, отново и отново, докато най-сетне бе попаднал там, където искаше да бъде, вече не срещу един от многобройните герои, а срещу самия Главен магьосник, с очакващ на телефона държавен секретар (от Външното министерство), готов да приеме предложенията, и срещу самия Фейсал Ханиф, Голиат срещу Давид, излязъл из сенките, за да се включи в битката. До обаждането на Халиб следобедът бе разделен на точно определени времеви сегменти: Фейсал е на път към летището в Дамаск, излетял е, приземил се е, на път е за *Делмон*, намира се в апартамента си. Готов е. *Не* бе готов, но скоро щеше да бъде. След час.

Точно тогава Халиб се обади с новините за Шарет.

Мерцедесът зави през портите на британското посолство — край на шикалкавенията в офиса на *Лойдс*, работата вече бе сериозна. Войниците на пост в синьо-бели униформи взеха за почест, друг войник отвори вратата на колата, двама души пред него, двама зад него, вървяха толкова бързо, колкото бе възможно, без да се затичат, стълбище, заседателна зала в северозападното крило, с изглед към завяхнала градина, обичайният народ, без нови лица.

— Той замина — рече, докато се настаняваше на стола в челото на масата. Взе гарафата и си наля чаша изстудена вода, изпи я на едри

гълтки, докато чакаше бодигардовете да включат и тестват преносимия му факс, докато очакваше останалите да се нахвърлят върху му.

— *Замина?*

Тонът на Филип Трюин, безстрастен от умората, не съдържаше и нотка на критичност или гняв. Нън разбра, че бе очаквал да чуе тази новина, не, *той вече я знаеше*.

— Срещата бе назначена за двайсет часа; Фейсал я отложи за двайсет и един, не се появи; нищо, министърът няма да е доволен. Обадох се в апартамента на Ханиф — никакъв отговор; управителят на хотела трепери от страх, антуражът е напуснал двайсет минути по-рано.

Всички бяха толкова уморени, че не можеха да съставят граматично правилни изречения, вместо това се бяха отдали на някакъв телеграфен стил на общуване.

— *Което означава какво?*

Нън огледа напрегнатите, обърнати към него лица на хората около масата, и за енти път се запита какво, по дяволите, търсеше тук, какво искаха от него тези, който всъщност дърпаха конците; по-късно щеше да научи разбира се, може би години по-късно, чия бе тази игра: на Иран, на Ирак, на Сирия, на Йемен, ала тогава и без друго ще е вече забравил повечето подробности, с мъка би си спомнил и половината имена. Нямахше да напусне това място по-мъдър, отколкото бе дошъл, в това бе напълно сигурен.

Халиб не бе потвърдил категорично дали в Тел Авив вече знаеха, че техен агент е бил на борда на *NQ 033*. Може би израелците са знаели, а може би — не. Онова, което измъчваше Нън, бе дали бе постъпил правилно да им позвъни и да им каже. Но бе твърде късно да се безпокои, вече го бе направил.

— Да обобщим — предложи уморено. — Снощи 'коптерът докара онова момче с диабета, иранската фрегата го свали в Оман — жест на добра воля и тъй нататък, и тъй нататък. 'Коптерът се връща тази сутрин, повтаря полета следобед, повече за него не се знае нищо. *NQ 033* е в радиомълчание, въпреки опитите на фрегатата да се свърже със самолета. Фейсал Ханиф неочаквано прекратява преговорите, напуска Бахрейн, не оставя нов адрес.

Какво търсеше той тук? Какво, по дяволите, трябваше да направи всеки от тях?

— Задънена улица — промърмори кисело.

Майор Трюин се взря в ръцете си и рече:

— Може би.

— Което означава?

— Информирани съм, че властите в Южен Йемен подлагат ситуацията на *задълбочен диалектичен анализ*.

— И?

— Може би ще се съгласят провинция Хадраут да бъде използвана като предмостие за атака от страна на SAS.

— Условия?

— Един чудесен голям подкуп. Помощи. Кредити. Доставки. Москва ги натиска. Повечето от това, което ще дадем на Аден, ще се озове, разбира се, в джобовете на комисарите, но йеменците няма да го знаят.

Нън го гледаше вторачен.

— Защо Москва ще натиска Южен Йемен да прекрати отвличането?

— Защото е обезпокоена — намеси се човекът на МІБ; Нън се опита да си спомни името му, но се сети, че той не го бе казал. — Източници там най-сетне потвърдиха, че това отвличане отклонява съветски ресурси извън предназначените планове.

— Можеш ли да го преведеш на нормален език?

— Лейла Ханиф си лудува на своя глава. Халиб е прав.

Последва замислено мълчание, нарушавано само от тихото шумолене на мъжете, които се опитваха да наместят уморените си кокали в ново положение.

— Доколко може да се разчита на източниците ви? — попита след кратка пауза Трюин.

— Мисля, че достатъчно. Разбира се, може и да е фалшивка, но някой си е дал голям труд, за да ни убеди, че може да постигне съгласието на йеменците и нещата се развиват тъкмо в тази посока. Йеменците ще позволят спасителен екип да се съсредоточи на тяхна територия, стига да не участват израелците и янките да стоят настрана. И стига, разбира се, чекът да пристигне.

— Разбира се — кимна Нън. — Ще пристигне ли?

— Изгледите са добри. Херефорд е на стендбай; командосите са на деветдесетминутна готовност за отлитане.

— Извинете — намеси се Селман Шехаби, — но те нямат скорошен опит в пустинни действия.

— *Никой* няма опит от действия в Южен Йемен — сряза го сърдито Трюин.

Израел има, помисли си Нън; да, Израел...

— Немските GSG9 ще са по-приемливи — продължи Шехаби. — За нас.

— Моите уважения — почти изръмжа Трюин, — но вашата страна вече причини повече...

Андрю Нън обаче го прекъсна:

— Какво точно се знае за израелците на борда на самолета? — попита той. — Какво установихте в крайна сметка? Не искам подробности, дайте само резултатите.

— Открихме двамина с двойно гражданство — рече човекът от MI6. И след кратка пауза добави: — И половин дузина обувки. Извинете... фалшиви паспорти.

— *Фалшиви* ли? — Андрю не можа да скрие вълнението си, не се и опита. — Познати ли са ви някои от лицата?

— Ако изключим терористите, има едно-две познати имена. Току-що получих списъка от Лондон и нямах време да го анализирам все още, но...

— Да? — Андрю удари по масата, сърцето му бе свито докрай. — Хайде, не ни карайте да ви теглим думите с ченгел, *кажете ни истината*.

— Мосад е имал свои хора на борда.

Сега вече всички знаеха. Андрю сякаш чуваше пулса си. А стаята бе инак забележително тиха.

— Значи израелското разузнаване е качило свои хора при този полет? — рече той накрая. — Не, Селман, почакай... — Шехаби се готвеше да избухне. — Това ли искате да ни кажете?

— Не съвсем.

— О, за Бога...

— Очевидно Лейла Ханиф може би не е единственият непредвидим субект на борда на онзи самолет.

Значи Халиб се бе оказал прав за всичко, помисли си Андрю. Какво би трябвало да направя при така стеклите се обстоятелства? Разбира се — да се обадя в Тел Авив, разбира се — направих го.

Опитай се да я измъкнеш, До-до. И детето — също. Ани, съжалявам, ужасно съжалявам...

— Какво ще предприеме Йерусалим за Шарет? — попита той, макар да знаеше отговора. — Да предположим, че са открили, че един от старшите им агенти е на борда, какво ще предприемат?

От начина, по който човекът на МІБ го погледна, Андрю разбра, че му бе направила впечатлението думичката *старши*. Никой в тази стая не бе казвал, че Шарет е от старшите офицери. Никой не бе споменавал и името му.

Човекът от МІБ тъкмо щеше да каже нещо, но почукване на вратата прекъсна рязко разговора. Младши лейтенант с емблемата на шотландските гвардейци донесе лист хартия и го постави пред Трюин.

— Има развитие — рече той, след като прегледа документа. — Разузнавателни данни от най-високо равнище сочат, че при здрачаване днес вертолетът се е разбил близо до самолета. Неясни следи показват, че е *възможно* да има оцелели.

Деветдесетминутната готовност в Херефорд нямаше да е достатъчна; още като отвори уста да заговори, Нън вече знаеше за безполезността на опита, но нямаше какво друго да направи, затова не се поколеба:

— Викайте SAS — обърна се той към Трюин. — Време на пристигане — *вчера*.

[1] Ел Ал — израелските авиолинии. — Б.пр. ↑

[2] Еппи (фр.) — скука. — Б.пр. ↑

ДЕН ПЕТИ

24 юли, нощта и призори
Ал-Махра, Южен Йемен

Тя бе уморена, толкова уморена. Седеше в пилотската кабина и безцелно гледаше през прозорчето; така я намери Хишам.

Той стоеше на прага, чувстваше се неловко, пристъпваше от крак на крак, питаше се какво би трябвало да прави сега, след като Фуад и Селим бяха мъртви. Преди това бе излизал с Лейла, за да направи съобщение по високоговорителя в пустинята, докато тя ровеше из все още горещите останки на вертолета, ала след това водачката им си остана затворена в пилотската кабина — насаме с мислите си.

— Те ще дойдат тази нощ — рече тя, без да съзнава, че се обръща към него, без изобщо да усеща присъствието му. — Неверниците империалисти.

При последните й думи, сякаш като предварително програмиран сигнал, светлините в кабината премигнаха и изгаснаха. Червената лампичка на радиостанцията угасна последна. Горивото бе свършило окончателно. Сега вече нямаше захранване за климатичната инсталация, нито за фурните или за осветлението. *NQ 033* бе мъртъв.

Тя самата бе мъртва.

Лейла се облакоти на креслото на втория пилот и се наведе напред, усети как напрежението засилва болката в раменете й, и рече:

— Сега ще се разделим.

— Ще се разделим ли? — попита смутен той.

— Аз трябва да последвам сина си.

Хишам изглеждаше несигурен: как би могъл някой да оцелее при такава ужасна катастрофа? И все пак, в овъглените останки от вертолета не бяха открили нищо, което да се свърже с един юноша...

— Какво искаш да направим — попита той. — Да взривим ли самолета?

Лейла вече бе мислила за това. Да, преди искаше да унищожи всички. Но сега й се виждаше безсмислено. Тогава бе бясна. Поклати

глава.

— Убийството на пътниците не може да ви помогне, а е време да се погрижите за себе си. Бяхте великолепни. В името на Аллаха, Всемилостивия и Състрадателния, вървете в мир и то скоро, преди да са дошли войниците. Оставете ми вода. Само това.

Хишам излезе от кабината. Обиколи хората си, даде им тихо разпореждания, преди да вдигне слушалката на вътрешната връзка. Съобщи на пътниците, че той и хората му излизат в пустинята и ги предупреди да си останат по местата, защото стрелците му ще държат през нощта под прицел вратите, а и адските бомби ще останат по места. Десет минути по-късно терористите напуснаха самолета.

В основата на аварийната *пързалка* Лейла прегърна и благослови хората си. Сетне пое към мястото, където се бе разбил вертолетът. Носеше МЗА1 с пълен пълнител, плюс резервен, както и манерка с три литра вода. След като стигна мястото на катастрофата, тя се установи да изчака зазоряването.

Беше свикнала с такъв терен, знаеше как да проследи човек в него. Имаше вода. Можеше да върви бързо.

Докато скоростта на придвижване на преследваните щеше да се диктува от най-слабите членове на групата — Роби и Колин. Един или повече от тях сигурно бе ранен при катастрофата (сърцето ѝ се сви при тази мисъл). Тя ще ги открие, при това скоро. Ще вземе Роби и ще приключи със сметките си.

Шломо Стерн прошепна:

— Не ми харесва.

— Защо?

Шломо искаше да отвърне *Защото в твърде тихо*, но думите му щяха да прозвучат като реплика от калпав екшън и заместникът му капитан Веред щеше да го разнася след това сума време, затова импровизира:

— Няма осветление; как могат да охраняват пътниците без осветление?

Стерн и Веред лежаха зад малко хълмче на около хиляда метра от *NQ 033*, служеха си двамата с един прибор за нощно виждане. При безлунна нощ с него можеше да се идентифицира камила на две

хиляди метра разстояние; затова и двамината офицери от израелската армия бяха убедени, че спомагателният агрегат на самолета бе повреден.

— Свършили са горивото, Шломо. — Веред, разбира се, знаеше, че Стерн имаше званието подполковник, но тези хора винаги се обръщаха на малки имена. — От авиокомпанията го предвидиха.

— И нямат фенерчета? Батерии?

Шломо му подаде уреда за нощно виждане и се претърколи по гръб, изведнъж усетил умора и глад. Блокче шоколад реши втория проблем, но четирите години, прекарани в Ливан, бяха докарали издръжливостта му до предел. Твърде много неща се бяха случили този следобед, когато вдигна телефонната слушалка и в следващия миг вече говореше с Авшалом Газит. Първо, с часове чакаха потвърждение от независим източник, че Шарет бе на борда на самолета; сетне, когато то дойде, очевидно от източник в Бахрейн, прекараха още часове във въздуха, сетне се спуснаха с парашути в Аденския залив — трябваше да се приводнят в морето, за да избегнат противовъздушната отбрана на йеменците, — сетне дълго плуване, последвано от още по-дълго плаване с надувните лодки..., всичко това си казваше своето дори и при най-подготвените. Бяха всичко трийсетима: пет шесторки, пет групи *Масада* за пустинни действия с голям обseg от Парашутната бригада, бяха най-подготвените воители от израелската армия, но операция *Синор*, както бе кодирано нападението срещу *NQ 033*, щеше да бъде едно дълго и уморително усилие.

На борда на самолета нямаше осветление и бе прекалено тихо, затова Шломо се замисли. Затвори очи, остави всяко мускулче на тялото си да се отпусне, докато край него дваисет и осем млади мъже тихомълком се подготвяха за битката.

Самолетът бе тъмен. Бяха предположили подобно нещо, бяха предвидили всичко, а заповедта бе ясна: ако на *NQ 033* няма никакви светлини, да не се предприема атака до зори. Ако нападнеш затъмнен самолет, само брой след това трупове. Всеки от групата носеше снимки на екипажа и на екипа на Мосад на борда, но не можеха да ги използват нощем.

И така. Да се заемат позиции, трийсет минути преди зазоряване — пълна готовност, спринт през пясъците в полудрача, разпръсване

по един, по двама, точно когато целите започнат да се появяват. Трудно. Дяволски трудно.

Мислите на Стерн бяха прекъснати от показалец, който го мушна във врата: това бе *знакът* на Веред. Командирът офицер се претърколи по корем.

— Движение — рече тихо Веред. — В кабината.

Шломо намери опипом радиостанцията си, включи я на шепот:

— Габриел при мен.

Петнайсет секунди по-късно трета фигура се присъедини към двамата зад хълма, от който наблюдаваха самолета. Носеше дългоцев вариант на британския снайпер L4A1, с оптика за нощно виждане *Трилукс!*

— Кабината — прошепна Шломо. — Човек. Прицел.

Габриел прилепи око към окуляра и се взира дълго.

— Невъзможен.

Шломо остави на тишината да свърши работата си; Габриел чу въпроса му *Защо?*, сякаш командирът бе изкрещял.

— Прозорчетата на кабината на трайстара са дебели инч и половина. Ламинирано стъкло, с втъкани въглеродни нишки. Издържат на удар от петдесет тона. При това разстояние стандартният 7,62-милиметров куршум няма да пробие. Може евентуално само да го олющи.

— Мамка му!

— Куршумът е твърде лек, Шломо. При излитане от цевта има скорост 1772 мили в час, но докато стигне целта, тя пада до по-малко от 1200. Няма да стане.

— Добре. Върни се на позицията си.

Габриел се оттегли тъй безшумно, както се бе и появил. Шломо взе прибора за нощно виждане от Веред и се вгледа в кабината. Някой определено се движеше там.

След десет минути, в които не се случи нищо, той свали прибора и разтърка очи. Лоша преценка на времето, помисли си мрачно. Той и хората му бяха вдигнати от пустинята Негев. Там тренираха около шахтите на свръхсекретните израелски ракети *Йерихон*. Ученията не бяха планирани, просто бе техният ред, такъв им бе късметът: този месец те бяха единствени на разположение, при максимална готовност, обучени по най-последните техники за борба с тероризма. Но бяха и

към края на ученията, скоро трябваше да ги сменят. *Късмет*, помисли си той кисело. Шломо бе на четирийсет и една години. Жена му Ребека — също. Преди Южното командване да им нареди готовност номер едно, тя постъпи в медицинския център *Хадаса*. Влезе цяла, непокътната, следващата седмица щеше да излезе с една гърда по-малко. Ако изобщо излезе.

Няма никакъв заговор. Просто късмет.

Същият показалец отново го докосна по врата.

— Вратата — просъска Веред.

Шломо грабна прибора от капитана. Онова, което видя, го накара да затаи дъх. Някаква фигура стоеше на вратата над аварийната *пързалка*. Лицето и ръцете й белееха в окуляра. Без да сваля прибора, Шломо взе радиостанцията си.

— Габриел — рече едва доловимо.

Червената лампичка на ръчната станция премигна два пъти — знак на потвърждение.

— Цел — рече Шломо. И сетне добави: — Всички групи в готовност.

Колин бутна някакъв камък, но Роби не вдигна глава. Продължи да седи на канарата, подпрял с ръце брадичка, взрян във варовитата стена на дерето. Не се обърна и когато баща му сложи ръка на рамото му и попита:

— Поспа ли изобщо?

След малко Колин отдръпна ръка. Роби, разбира се, изобщо не бе спал: бе твърде горещо, твърде влажно, нямаше къде да се легне, освен на твърдата като камък земя. А и какви ли страховити мисли витаеха в съзнанието му в тези мрачни часове?

Колин бе обмислил приоритетите си. Първо — да възстанови контакта си с Роби. И второ. И трето.

Лесно бе да се каже. Две години мълчание и прикритост не можеха да се изпарят за една нощ. Роби знаеше, че баща му го бе лъгал. Откога знаеше?

Колин клекна до сина си, опита се да пренебрегне жестоката болка в гърба си. Ръката му бе по-добре, но изгарянията щяха да го безпокоят още дълго време. Нямаше с какво да прикрие кожата си. При

напускането на самолета бе оставил самото си, а ризата му бе изгоряла, беше безполезна. Ще трябва да свали панталоните и да ги използва да покрие раните. Ще изглежда смешен. И какво от това?

— Роби... синко... говорих с Шарет. Той...

— *Твоят* приятел Шарет. — Роби продължи да държи брадичката си в длани, думите му излизаха изопачени. — Стари дружки, а?

— Срещали сме се.

— Къде? Кога?

Колин бе установил, че не го бива да владее болката. От грубия тон на Роби, прибавен към болката от изгарянията, му се прииска да го разтърси както преди много години, когато синът му бе бебе. Но старите решения тук не вършеха работа. Не че някога бяха вършили работа.

— В Ню Йорк. Тогава преподавах там.

— И?

— Майка ти бе загазила. Шарет е от израелските тайни служби. И бе по следите ѝ.

— А ти му помогна.

Колин замълча.

— Не е ли така?

— Трябваше да дам известна информация, за да предотвратя убийство.

— *О, Господи!*

Роби се спусна от скалата си и направи няколко крачки към стената на дерето, беше гърбом към Колин. След миг на нерешителност Колин го последва.

— Каза, че си знаел — рече. — За майка си.

Раменете на Роби потрепераха, но не заговори.

— Откъде?

— Досетих се.

— Можеш ли... да обясниш как? — Пауза. — Моля те...

Роби се обърна бавно, но все още не поглеждаше към баща си.

— Обмислях нещата — рече и ритна някакво камъче. — В училище. Никой не ми казваше нищо. Ти никога не казваше нищо.

— Тогава откъде си разбрал? Вестниците не се добраха до информация.

Колин просто не разбираше как би могъл синът му да разбере: Шарет и подобните му, отчаяно стремящи се да запазят провалите си в тайна, в най-дълбока тайна, се бяха постарали да осигурят пълно информационно затъмнение за медиите.

— Аз..., ти изглежда изобщо нямаше контакт с нея — рече Роби.
— *Без допуск*, нали така се казва? Обикновено допуск съществува... но тя не го е искала, така смятах. Сетне се размислих. Може би тя не е имала допуск.

Роби сви рамене.

— Разбирам. Виж... съжалявам, че не съм ти го казвал по-рано, но...

— Аз също. Мразех те за лъжите. Веднъж избягах, знаеш ли?

— Никога не съм...

— Не, *разбира се*, че не си! — Тонът на Роби се повиши до крясък, но веднага го сниши, осъзнавайки, че ще чуят и останалите. — Само ако ми обръщаше повече внимание... Ти ме накара да си мисля, че тя е поредната крава, избягала с някакъв мъж, нали така? Беше доволен, че вярвам в това. Понякога си мислех... че може би е откраднала нещо и е избягала. Но, Господи! — не мислех, че е *терористка*! Докато не се озовах в този самолет, където всички правеха онова, което тя пожелае, всичките тези терористи, те държах на нея повече, отколкото на всички нас... о, *мамицата му*!

Известно време той се клатеше напред-назад; сетне изведнъж се хвърли в обятията на баща си, забравил за раните на гърба му. Колин изкрещя..., но само вътрешно. Притисна момчето към себе си, погали косата му, рече:

— Извинявай. Толкова съжалявам. Обичам те, Роби! Обичам те! И защото винаги съм те обичал, се боях, че можеш да се превърнеш във Фейсал или Халиб; може би кръвта им ще се прояви и у теб. — Преглътна, трудно му бе да продължи. — Досуц, както когато се запознах с тях — рече сподавено, — се боях, че някой ден... някой ден и Лейла може да се превърне в една от тях.

— Татко...

Роби прошепна думата, заровил лице в гърдите на Колин. Отдръпна глава и повтори:

— *Татко?*

Колин се стегна.

— Да?

— Ще те попитам нещо. Искам да ми кажеш самата истина, *единствено* истината, става ли?

Колин кимна.

— Обичаше ли я?

Вгледан в очите на момчето, изпълнени с болка и копнеж, на Колин му бе лесно да отговори. Истината се изплъзна от устните му, облечена в простички слова.

— Обичах я повече от самия себе си. Тя бе моята единствена голяма любов.

— А сега обичаш ли я?

Радостта и простотата се превърнаха в хаос. Да: докато седеше до нея в първокласния салон и вдишваше телесната ѝ миризма, той я желаше и си спомняше какво означаваше да я обича. Беше отвратен от нея, но *все още* я обичаше.

— Когато някой означава толкова много... — Гласът му секна. Не бе пил вода от много време, гърлото му пламтеше, ала знаеше, че трябва да намери начин да разговаря с Роби, да разговаря, докато гърлото му не пресъхне съвсем, докато не падне мъртъв. — Когато някой е толкова страхотен, толкова красив, като Лейла... не можеш да престанеш да я обичаш просто ей така, като да изключиш телевизора. Нещата се... *размътват*.

Искаше да каже *объркват*, но *размътват* свърши дори по-добра работа.

— Колин!

Обърна се и видя, че Шарет се бе промъкнал към тях и гледаше замислен Роби, досущ като учен, който се готви за опит с животинче в лабораторията си. За Шарет Роби нямаше право на самостоятелно съществуване.

— Добре ли е момчето? — попита той Колин.

— По дяволите, той е *човек*! — Колин едва успя да отвърне, заслепен от ярост. — И се отнасяй към него като към човешко същество, чуваш ли? И попитай самия *него*: добре ли си?

Но Шарет само изпълни *един Рафул* и се обърна.

Вече бе почти светло, поне би било, ако не бе леката мъглица, появила се през нощта. Мислите на Колин се понесоха към самолета и пулсът му се ускори. Дали тя ще да взриви самолета, както бе

заплашила? *Гледайте небето призори* — това бе рекъл мъжът с високоговорителя...

— Ставайте — извика Шарет. Не че бе необходимо; никой не бе заспивал. — Намираме се в лоша форма, — никакви условности, никакви излишни думи в пустинята. — Но трябва да вървим, ако искаме да оцелеем.

Макар и видимостта в полумрака да не бе добра, можеха поне да видят как изправен стоеше — с Нейман до себе си: два скални стълба, издигащи се от голата пустиня. Тези мъже бяха водачи. Ала гласът на Шарет потрепна странно. По-рано Колин го бе забелязал как неспокойно обикаля бивака им, чу го да повръща.

Шарет бе болен.

— Намираме се в дера — продължи Шарет. — Тук то е широко и плитко. Предположенията ми са, че с движението ни на север то ще се стесни и удълбочи. Но ако се изкачим горе и се скрием зад някоя скала, ще е възможно да ни открият от мили разстояние. И помнете: тя иска момчето. Тя ще дойде за него, ще го вземе и ще убие останалите.

Замълча, за да им даде възможност да възприемат изводите му. Роби трепереше. Вече бе достатъчно светло, за да може Колин да види как преbledнялото лице на сина му се покриваше от време на време с червени петна.

— Имаме една надежда — продължи Шарет. — Че отвличането скоро ще бъде прекратено. Сега, след като терористите нямат вертолет, който да им носи припаси, светът ще реагира. Лейла Ханиф е изолирана. Те ще я проследят. Ако можем да вземем преднина пред нея, ще спечелим. За да го постигнем, трябва да се крием. Кое то означава, че ще следваме това сухо дера, тук може да има пещери, канари, дори дървета. Горе, на повърхността на пустинята, сме мъртви; докато останем тук, долу, имаме *някакъв* шанс. Има и още една причина за това. Тук можем да намерим вода. — Той удари с юмрук върху дланта си. — Това е нашият първи и единствен приоритет: *вода*. По отношение на храната разполагаме само с това.

Той вдигна в ръка малка картонена кутийка.

— Ядки, солени, взети от самолета. У мен има една кутийка, у Нейман — още една. Това няма значение: в пустинята човек може да издържи дълго без храна. Но вода трябва да намери, иначе ще умре!

— И как ще я намерим? — попита сурово Колин. Възненавидя начина, по който израелецът спокойно установи автократичното си лидерство в групата.

— Виждаш ли мъглата? — Шарет махна с ръка. — Това е влага. Можеш да я почувстваш във въздуха. В тази част на света духат мусони. Може и да завали; дори и да не стане, заобиколени сме от влага. Роса. Кондензат. Открийте камъните, покрити с роса и ги ближете.

Роби го гледаше изумен.

— Това тук е *пустиня*. Няма никаква вода.

— Какво мислиш, че представлява пустинята? Пясък? Палми? Огледай се и ми кажи какво виждаш.

Бледожълтата светлина насищаше мъглата, разкриваше неравния, назъбен пустинен терен, балваните, варовиковите стени на дерето, високи почти колкото два човешки боя, виждаха се и прашни, мършави храсталаци.

— Отваряйте си очите за дръвчета фурми — продължаваше Шарет. — Фурмите съдържат и вода, и захар, най-доброто, на което можем да се надяваме. Винаги търсете сянката. Гледайте и за следи на човешко присъствие, но бъдете предпазливи — не знаем кой, кой е в този район, дали има разни племена и ако има, дали са дружелюбно настроени. Ще се движим по около час, след това ще почиваме. Ако изгубите от поглед другите, търсете хоризонта; ще видите тънка синя ивичка, там е морето; вървете в обратната посока, на север. Ще се движим на север, тъй че ще ни намерите, ако вървите в тази посока.

Той огледа всички един по един, оценяваше съпротивителните им сили, принуждаваше ги да сведат погледи.

— Мина изгрев-слънце — рече най-сетне. — Тя вече ще тръгне, а ние не разполагаме с голяма преднина. Както можете да забележите, въпреки заплахите на нейния човек снощи, не чухме никаква експлозия. Това беше блъф.

Без да рече нищо повече, той се завъртя на пета и тръгна, искаше останалите да го последват, знаеше, че ще го направят. Нейман бе последен в колоната, Шарет не оставяше нищо на случайността.

След като вървяха половин час, слънцето вече се бе издигнало и можаха да видят най-лошото.

Дерето бе все още четвърт миля широко, сиво-черното му дъно бе покрито с камъни и оврази, там водата бе текла с години. Покритите с шубраци хлътнатини се редуваха с големи полоси сив чакъл. Придържаха се към източната стена, петимни и за най-малката сянка; дори и толкова рано сутринта, жегата бе палеща. Но и това представляваше проблем, защото сипеите бяха струпали маса пясък и камъни и трябваше да внимават много, за да не се стигне до изкълчване на глезени.

Тук-там се издигаха самотни дървета с ветрилообразни корони, перестите им, покрити с прах листа помръдваха едва забележимо от лекия ветрец, носещ се от брега с облаци пясък. Колин се вгледа в едно от тези дървета и забеляза тъмни чушчици със семена, но не посмя да ги опита. Шарет бе отминал далеч напред, не прояви интерес към семената, затова когато Нейман побутна Колин да върви, той сви рамене и се подчини. Засега най-важното бе да се държат заедно и да е сигурен, че никой няма да навреди на Роби.

След още половин час вече бе като замаян от жаждата. Облаци ситни мушици кръжаха около главата му, кацаха по устните, по миглите му. Най-сетне Шарет вдигна ръка, Колин изстена и се отпусна на земята.

Под скалата, където Шарет бе избрал да почиват, бе хладно, дори усойно. Роби седна и прегърна колене, беше свел глава така, че Колин не можеше да види очите му. Дишаше тежко. Колин оцени собственото си положение. Рамото и ръката вече почти не го боляха, но гърбът му смъдеше болезнено във влажната жегата, питаше се колко ли още време ще издържи без истинско лечение.

Една ръка се отпусна леко върху рамото му.

— Приятелю — Шарет клекна до него. Говореше тихо, така, че никой друг да не чуе. — Мога да се досетя какво си мислиш.

— Така ли?

— Можеш да ме виниш за това, да, но не вини себе си. Ти постъпи *правилно*.

Преди Колин да успее да отговори, Шарет се изправи и се запъти да разговаря с Нейман. Колин ги изгледа с кървясалите си очи и си помисли, че би искал да убие този мъж.

— Защо трябва да го виниш? — Роби бе вдигнал глава и гледаше Колин с измъчен поглед.

Колин се поколеба.

— За онова, което се случи в самолета. Той ни взе със себе си в пустинята.

— Нямаше *това* предвид.

Колин се напрегна, ала Роби нямаше сила да спори. Наведе отново глава, положи я върху коленете си и замълча.

Колин се отпусна. Роби беше добре, слава Богу, макар и изпълнен с недоверие. Шарет и Нейман бяха уморени, но бяха на крака и разговаряха, склонили близо глави. Махди...

Махди бе изчезнал.

Колин се надигна безшумно и огледа дерето. Голото дъно бе пусто, но имаше няколко големи канари, зад които иранецът би могъл да се скрие. Над тях небето блестеше с белезникава яркост, от която очите боляха. Стените на скалите, изгубили всякакъв цвят, се издигаха на петнайсетина метра височина и бяха тъй гладки, че дори и коза нямаше да намери къде да стъпи.

Колин се обърна назад — натам, откъдето бяха дошли, прогони облака мухи, който налетя веднага, щом излезе от сянката на скалата. Малко преди Шарет да даде знак за почивка, бяха заобиколили малко по-голяма купчина камъни от обикновеното. Дали Махди не бе зад нея?

Колин приближи безшумно. Когато стигна на няколко метра от купчината, той вече знаеше, че бе намерил своя човек, защото чу как някой лочи течност. Хукна; камъните затрополиха под краката му; шумът от лоченето престана. Когато заобиколи скалите, Махди тъкмо вдигаше един камък. Колин извика, Махди отстъпи назад, но не пусна оръжието си. Колин продължи напред и той размаха камъка над главата си. С тъгълчето на окоето си Колин забеляза, че Махди бе открил малка локва със смарагдовозелена вода в ямичка, останала в сянка: затова и не се бе изпарила.

Махди хвърли камъка, но бе твърде слаб и не улучи. Докато се навеждаше да вземе друг камък, Колин се хвърли напред, сети се твърде късно за изгарянията и за изкълченото рамо. Стовари се върху иранеца като чувал с картофи, не бе в състояние да се бори, само изкрещя от непосилната болка. Но това бе достатъчно: изпадна за миг в безсъзнание и когато дойде отново на себе си, Махди лежеше прикован към земята, а от двете му страни стояха Шарет и Нейман.

— Вода — рече сподавено Колин, — това копеле е намерило вода...

— Не става — сопна се Шарет. — Тя е от седмици, помисли за мухите, *погледни я!* Зелена!

Колин не чуваше. Видя, че двамата израелци са заети с Махди и скочи към ямката в скалата, все още наполовина пълна с вода. Ала като се наведе над нея, някакъв шум нахлу в размътеното му съзнание. *Повръщане.* Някой повръщаше жестоко.

Дойде изведнъж на себе си, оказа се на сантиметри от водата. Тя вонеше на сярва; странно, но не бе забелязал това преди. Върху покритата с мръсна пяна повърхност плуваха няколко умрели мухи. Той се изправи и избърса чело.

Махди беше спрял да повръща. Лежеше на хълбок, гърдите му се надигаха силно, в погледа му имаше нещо диво. Страх. *Ужас.*

— Ще го оставим. — Шарет се изправи. — Не можем да го носим, а той не е в състояние да върви.

— Не! — Потресът бе очевиден в тона на Роби. — Не можете да постъпите така!

Шарет сви рамене.

— Искаш ли да го носиш ти?

— Ще помогна, разбира се — рече Роби.

— И ще изгубиш два литра пот, вместо един? Не говори глупости.

Роби се обърна към Колин.

— Ще ми помогнеш ли, татко?

От изражението му, от тона му бе ясно, че въпросът му беше риторичен, че очакваше само един отговор. Затова, когато след кратка пауза Колин рече *Не*, момчето бе напълно потресено.

— Синко, той ще има далеч по-голям шанс, ако остане да лежи тук, на сянка, отколкото ако го заставим да върви с нас.

Колин гледаше лицето на момчето, беше все едно да гледа през прозорец. В интелектуално отношение Роби бе схванал ситуацията: разбираше, че макар да бе необходима жертва, то не се налагаше той да бъде разпнат на олтара. Изправен пред съдбовен избор — *Той или аз*, виждаше дълбоко в себе си, че ще избере *Аз* и се ненавиждаше за това.

— Роби! — Заговори Шарет. Тонът му бе толерантен, състрадателен. — В борбата за оцеляване в пустинята има само един

начин да помогнеш на заболял спътник. Да потърсиш по най-бързия начин помощ; сетне се връщаш да го спасиш. Необходима ни е смелост, за да постъпим точно така.

Мълчание.

— Спомни си за самолетите — намеси се неочаквано Дани Нейман. — Ако се случи разхерметизиране, се спускат кислородните маски. И какви са инструкциите? Ако с теб има дете, указанията са първо да сложиш своята маска и *чак тогава* да помислиш за детето. Така ли е?

Роби погледна Дани с благодарност и Колин го разбра. Нейман бе намерил невероятно решение, с което да измъкне Роби от противоречието между съзнание и емоции.

Шарет сложи ръка на рамото на момчето.

— Така е — рече, — *нали?*

Роби кимна, а Колин се извърна. Погледът му обаче спря върху Махди, който лежеше на земята и дишаше тежко. От време на време тялото му се свиваше в спазми, сетне утихваше, за да изпадне отново в ужасно, учестено и горещо дишане. Колин вдигна отново очи и видя нещо, което не би трябвало да види. Нещо, което въпреки изгарящата топлина, причини ледени тръпки по гърба му.

Шарет продължаваше да държи ръката си върху рамото на Роби, ала лицето му бе обърнато към Нейман.

Усмихнат, благодарен за намесата на приятеля си, в същото време стискаше рамото на Роби; в един изпълнен с ужас миг интуицията подсказа на Колин, че тези две действия бяха свързани, разбра какво означаваше комбинацията между тях: чрез Роби Шарет щеше да привлече Лейла и когато тя дойде, ще убие сина ѝ тъй, както тя бе убила неговата дъщеря преди толкова години.

Око за око.

Шарет шляпна момчето по рамото.

— Да вървим.

Слънцето се бе издигнало високо, когато тя намери първото потвърждение, че бе на прав път: отпечатък от обувка в праха на един сипей. Лейла клекна, за да разгледа следата, без да я повреди.

Да, беше отпечатък от обувка, сигурна бе. От мъжка обувка. Първото ѝ предположение се бе оказало вярно: те щяха да следват пресъхналото дърво в надежда да намерят вода, сянка и прикритие. Много щеше да зависи от това колко навътре в сушата отиваше това дърво. Ако бе късо, скоро щяха да се окажат в гърлото на капана и, съдейки по промените в терена, стените на дървото щяха да бъдат прекалено стръмни, за да могат да ги изкачат. И щяха да ѝ паднат в ръцете.

Лейла погледна към небето. Беше яркосиньо, без нито едно облаче, но тъй като бе сезон на мусоните, дъждът можеше да завали всеки момент. Познаваше този терен, бе го изучавала щателно. Веднъж на пет-шест години проливни дъждове връхлитаха бреговете на Южен Йемен, както и планинския хинтерланд. Тъй като почвата бе изгорена и твърда като камък, водата не можеше да попие и се образуваха мощни вълни, наричани *саил*. Бедуините избягваха през мусонния сезон да бивакуват в дъретата тъкмо поради тази причина: силата на водата бе такава, че изтръгваше дървета и можеше да издави хората, безсилни пред мощта на пороя.

Никой от жертвите ѝ, изглежда, не знаеше за *саила*.

Тя се изправи и огледа хоризонта. Омарата размазваше образа, всичко бе оцветено в един и същ, убит бледопясъчен цвят: пустинната земя, варовиците, дори и линията на светлината, където скалите срещаха небето. Дърето определено се стесняваше. Далеч напред тя можеше да види как то променя посоката си, завоят зад скалите ѝ пречеше да види по-надалеч. Трудно бе да прецени дали онези скали бяха по-високи от тези, които я заобикаляха.

Лейла огледа почвата. Разбра, че от последния саил бяха минали доста години, макар да се виждаха ясни следи къде бе текъл пороят. Да, беше на прав път, вървеше бързо, тялото ѝ бе силно. Нищо не можеше да я спре. Освен природата... саилът идва без предупреждение, ако изключим някое облаче в небето.

Изпи четвърт литър вода, достатъчно, за да уталожить наченките на жаждата. Ако Шарет имаше вода, той ще я сподели с останалите, ще им нареди да пийнат по глътка. Невежите винаги правят тази грешка в пустинята, затова и обикновено загиват. Ще извървят повече от нормалните пет километра на ден, ще пийнат по глътка вода тук и там, докато изтощените им, обезводнени тела не се предадат. Лейла

знаеше, че трябва да пие достатъчно, за да не се въртят мислите ѝ непрестанно около водата. След като не мисли за жаждата, можеше да се съсредоточи върху преследването.

След като тръгна отново, тя усети как водата ѝ се отрази благотворно. Крайниците ѝ се движеха с лекота, въпреки свирепата жегга, защото бе във форма и се уповаваше на Аллах. И затова вървеше вече по-бързо.

Чу стоновете преди да заобиколи скалата, която бе забелязала, докато почиваше. Не намали ход, но свали от рамо автомата си и вдигна предпазителя.

Махди лежеше и се държеше за корема. Очите му бяха изпъкнали, мъчеше се да повърне. Лейла клекна до него, провери пулса му. Беше неравен и много слаб.

— Кажи ми — рече тихо тя.

Но той не можеше да отговори. Успя само да кимне с глава. Тя погледна, видя какво имаше предвид и се изправи да провери: локва вода в ямката на скалата.

— Пил си оттам, така ли? — попита.

Той не отвърна, но бе очевидно какво се бе случило.

— Някой друг пи ли? — сопна се тя. — *Пиха ли?*

Той поклати глава и Лейла си отдъхна. Беше по следите им, този мъж бе потвърждение за това и сигурно вече се сближаваше бързо с тях.

— Накъде отидоха? — Тя посочи дерето. — Натам ли?

Той кимна. Или поне ѝ се стори, че кимна. Лейла отново клекна, протегна ръка, сви пръстите на Махди около дланта си.

— Колко са? — попита тихо и започна да свива пръстите си един по един. Четирима. Двамата евреи, Колин, Роби. Лейла се замисли. — Кога тръгнаха?

И отново номерът с пръстите. Четири... четирийсет минути. Ала тя знаеше, че Махди преценяваше грубо, на око. Беше впил поглед в манерката ѝ. Знаеше, че скоро ще се опита да я грабне, затова стана рязко, преборвайки се с проблема за милостта.

Изстрелите щяха да вдигнат много шум. Желаете ли тя да заяви присъствието си?

Умореният ѝ мозък не намери лесно решение на този въпрос, затова го остави на Аллах. На него изглежда също му бе трудно да

реши загадката, но в крайна сметка ѝ изпрати съобщението си, а тя знаеше, че както винаги Той бе прав. Три куршума 0,45-и калибър изпратиха Махди в рая.

Лейла му завидя, не само защото задачата ѝ вече се бе усложнила много. Сега вече знаеха, че тя идва. Дори ако Колин и Роби не разберат смисъла на гърмежите, да са отекнали като изпуквания в замъглените им мозъци, то Шарет сто на сто щеше да разбере.

Тя се прислони под сянката и огледа бързо дерето. Онази извивка, която ѝ бе закрила полезрението преди... сигурно са вече зад нея, но си пазят внимателно гърба. Тъй като имаше вода и бе добре тренирана, щеше да ги настигне, но след изстрелите те щяха да я очакват, дори ако преди не го бяха правили. Имаше по-добро решение. Ще се изкатери по склона на дерето сега, докато все още това бе лесно, ще поеме бързо по ръба му и ще отреже пътя им, зад онзи далечен завой. Те ще очакват атака в гръб. А тя ще се появи над и пред тях. Изненадата бе важна, когато човек си има работа с онзи проклет евреин.

Шарет... странно, че трябваше да се окаже тук. В самолета той говори за дъщеря си и в един момент двамата, терористката и жертвата, бяха осъществили един илюзорен контакт. Дали дъщеря му ще е там, пред вратите на ада, за да го посрещне, запита се Лейла, докато излизаше от сянката под ослепителната светлина на палецото слънце. Стори ѝ се странно, че си помисли за Сара Шарет в ада. Но защо? Момичето бе неверница в този живот; нямаше никаква надежда за нея и в следващия. Не би ли трябвало да се пече в пъкъла?

Може би това бе свързано с начина, по който умря.

Слънцето вече бе стигнало зенита си и обливаше в светлина безумно пустинния пейзаж. Лейла нарами автомата си и пое в огнения ад, безсилна да предотврати завръщането на спомена; изведнъж изпита страх.

1969 година

Лондон

Лейла Ханиф и Колин Рейли сключиха брак в Кенсингтънския съвет. Беше октомври шейсет и девета, една седмица преди началото на учебната година в Оксфорд, което им даде възможност за един

кратък меден месец, преди Колин да продължи образованието си. Халиб бе избрал датата на брака, както и хотела, в който щастливата двойка да прекара първата си брачна нощ. За избора и на двете Халиб си имаше причина.

На сутринта Лейла се събуди с главоболие, не можеше дори да помисли за храна. Докато се обличаше, строши тока на обувката си. Намери обуцар до входа на станцията на метрото и стоя в ателието му като първа глупачка, с безизразно лице, докато пътниците оглеждаха премяната ѝ и се питаха доколко бе прекалила предишната нощ.

Самата церемония остана в паметта ѝ като едно голямо нищо. Тогава почти не забеляза канцеларията, мъжете в костюми, насилените разговори и фалшивото оживление. Майката на Колин стоеше вдървена встрани, надянала усмивка, която сякаш бе изрисувана с червилото ѝ и лесно можеше да бъде изтрита. Подари им сребърен тостер без изобщо да се допита до тях. Лейла не можа да повярва на чутото, но не и Колин. От нейна страна само Халиб си бе дал труда да присъства. Дойде с една от курветините си, Анет; гримът ѝ бе размазан и Лейла някак си намери това за нормално.

Изобщо не усещаше присъствието на Колин. Би могъл да бъде восьмична фигура. Беше топъл ден и валеше; Лондон изглеждаше и миришеше отвратително. Натъпкаха се в такси, което ги откара в някакъв западнал клуб, където имаше нещо като прием; сетне дойде моментът да отидат в онзи много стар и отблъскващ хотел в Пикадили, който Халиб тъй предвидливо им бе избрал. Портиерът бе облечен с пищна, но оръфана униформа; тя я бе запомнила, макар да не запомни с какъв костюм бе облечен мъжът ѝ. Помнеше, че портиерът бе отдал чест и я бе нарекъл госпожо.

Стаята им не бе премебелирана поне сто години. Вратата бе тежка цял тон. Безупречните, старинни, тюлени завеси закриваха прозореца, който гледаше към кладенец, образувал се от други прозорци и боядисани в бяло тухли. Не можеше да види и късче небе, колкото и да извиваше врат нагоре. Мебелировката бе в стил Луи Петнадесети, но доста избелял Луи Петнадесети: дори един Луи Шестнадесети би се замислил дали да не изхвърли мебелите и да започне на чисто. Никога не бе сядала на такова твърдо легло. Този хотел се гордеел с това, че в него отседали държавни глави, поне така

твърдеше Халиб. Тя никога не се бе замисляла много-много, за дипломацията.

Някой бе уредил в стаята им да ги очаква бутилка шампанско. Беше поставена в кофичка с лед, а до нея имаше две от онези ужасни, широки чаши, които познавачите отдавна бяха отхвърлили, тъй като виното в тях бързо изветрява и губи аромата си. Лицето на Колин обаче светна. Той взе бутилката от кофичката, водата закапа по килима, който и без това се нуждаеше от химическо чистене, и рече доволен:

— Отлежало *Лоран Перие*, реколта шейсет и четвърта. Човек рядко може да види подобно вино в Англия. Сигурно струва бая пари.

Отвори с гръм бутилката, хвърли ѝ тапата.

— За спомен!

Когато ѝ предложи чаша вино, тя отказа и рече:

— След минута. Боли ме главата.

— Горкичкото! Вземи аспирин.

— Ще се оправя.

— Бас ловя, че брат ти е уредил тая пенливост. Халиб, приятелю, за твое здраве! — Колин изпразни чашата си. — Ммм, чудесно! — Наля си втора чаша, преди да се отпусне до нея на тесния, неудобен диван, плъзна ръка по гърба ѝ. Лейла очакваше жеста му, наведе се напред и положи длани върху коленете си. Напразно. Колин я загъделичка по гърба. Бе *подпийнал*, ако използваме тази ужасна дума, която означаваше, че не бе пиян, но не бе и съвсем трезвен. *Подпийнал* е една степен преди пълното напиване и две степени преди истинското освинване. *Подпийнал*, както често ѝ казваше той, бе най-доброто състояние. В общи линии тя бе съгласна с него, защото ѝ бе по-лесно да се справя с него, когато бе *подпийнал*.

— Дължиш ми един подарък — рече тя и се измести още малко напред. — Спомняш ли си?

— Подарък ли? — Лицето му помрачня. — Вече ти подарих пръстен, купихме заедно чаения сервиз...

— Когато бяхме в Йос, ти обеща да ми разкажеш нещо през първата брачна нощ.

Колин изведнъж сякаш изтрезня, при това с подозрителна бързина. Остави чашата си на масичката до дивана.

— За съня си ли? — попита рязко.

— Да.

— Не можеш ли да измислиш нещо друго, за което да говорим.
— Усмивката му бе палава. — Сънищата са доста досадни.

Тя още не го поглеждаше.

— Каж ми защо майка ти те е обвинявала за смъртта на баща ти.

— Сигурен съм, че *всъщност* не го е правила. Знаеш, че децата обичат да...

— Не. Не, извинявай. Ти ми обеща нещо и аз сега искам да изпълниш обещанието си.

— Но защо?

— Защото между нас витае тайна. И това не ми харесва.

Тя усети, че червенината, която изби по бузите му, нямаше нищо общо с *Лоран Перие*, реколта шейсет и четвърта.

— Няма да ми разкажеш.

Думите ѝ прозвучаха като констатация, а не като въпрос.

Колин се изправи, леко залитна. За разлика от преди малко, сега изглеждаше много по-пиян. Вече не бе подпийнал. А *къркан*.

— Добре, *до-о-бре*. Искам още едно питие.

Тя едва премълча да му рече *Вече ти достатъчно* и вместо това промълви:

— Просто ми разкажи, Колин. Не искам чак толкова много.

— Самолетът падна. — Заваляше думите, но тя го разбираше. — Започна бързо да потъва. Имаше прозорче. Баща ми ме избута през него. Но... той бе прекалено едър, за да мине през прозорчето. И... се заклеци.

Изпи шампанското си сякаш бе вода.

— Аз го гледах, когато... просто така стана. Видях го да потъва. Как водата го поглъща. Само главата му, лицето в онова прозорче и вълната, която го залива. О, *Господи!*

Чашата му падна на килима. Той падна на колене. Бавно, съвсем бавно се свлече на четири крака. За момент остана така, като куче. Сетне се срути.

Лейла не бе докоснала чашата си. Надигна се, изправи полата си машинално, досущ механична кукла, която някое отегчено момиченце бе забравило да изключи. След известно време събра сили да излее остатъка от шампанското в тоалетната и да пусне водата, преди да

постави бутилката отново в кофичката. Подложи възглавница под главата на Колин, зави го с одеяло. След което излезе.

Коридорът беше пуст. Целият хотел бе сякаш празен, макар несъмнено да имаше и други гости, скрити в покоите на този мавзолей. Промъкна се в съседната стая. Вратата ѝ бе откряната. Влезе и някаква невидима ръка затвори вратата зад гърба ѝ.

Халиб, чиято бе тази ръка, избъбри:

— Добре.

Изглеждаше впечатлен и изненадан.

На масата пред него бе положено куфарче — същото, което бе виждала в хотел Рандолф в Оксфорд по-рано през лятото. На съседния стол лежеше тъмносив дамски костюм с бяла блуза и плътни чорапи; чифт черни лачени обувки бяха подредени под стола.

— Изпи ли питието? — попита Халиб. — Спи ли?

— Да — потвърди тя. — *Мъжът ми* спи.

Чувстваше се като участничка в някаква страховита, мрачна драма.

— Никой не те видя да влизаш тук, в тази стая, нали?

— Никой.

— Отлично. — Той се поколеба. — Е, и как се чувства човек, като женен?

Лейла очакваше Халиб да увеличи натиска си и обмисляше как да се съпротивява. Въпросът му я изненада. Както винаги.

— Все същото е — отвърна съвсем тихо тя.

— Аха.

Мислеше си, че познава всеки нюанс на поведението му, но тази вечер той бе по-различен.

— Щото и аз ще се женя — обяви той.

Краката ѝ омекнаха и тя се отпусна на най-близкия стол, без да сваля поглед от лицето му. Бе дошла в тази стая, очаквайки да намери брат си в състояние на пълен контрол над страховитите сили, които го владееха, а ето че той се изчерви, беше свенлив. Трябваше да каже нещо.

— За кого ще *те* жени татко? — попита най-сетне.

— Баща ни още не знае. Ще се женя за Анет.

Не можа да си спомни коя бе Анет. Сетне изведнъж ѝ светна.

— Онази, с която беше днес ли?

Той кимна. Лейла не можеше да откъсне поглед от него. Той бе срамежлив, беше радостен, щеше да се ожени за една от невероятните си курветини, една чужденка и неверница, а Фейсал дори не знаеше. Всемогъщи Аллах, каква ирония! При други обстоятелства щеше да ѝ е много забавно: брат ѝ, Халиб, да наруши семейния модел.

— От мен ли взе терка? — попита тя.

Той се изкикоти. *Изкикоти се.*

— Предполагам, донякъде, да. Искам да имам синове. Не мислиш ли, че тя е прекрасна, кукличко? Е, още не я познаваш добре, но ще я опознаеш.

— А какво ще каже татко? И не ме наричай кукла.

— Той ще я хареса много. Естествено.

Като се вгледа в лицето му, тя стигна до едно-единствено заключение. Халиб беше влюбен.

— Ще започваме ли, ангелче?

Думите му, изречени в същия лековат тон, я сепнаха. Какво имаше предвид? Беше влюбен, възнамеряваше да се жени, естествено не би могъл да предприеме онова, което бе предвидил за тази вечер.

— Да започваме ли?

— Първо — униформата. — Погледна часовника си. — Извинявай, че те припирам, но нямаме много време.

Тя събра всичките си сили:

— Не ме карай да правя това, Халиб...

— Ти обеща.

— Не мога да го направя.

— Макар по-рано този ден да сключи брак. Да. Сделката си е сделка, кукло. Ние изпълнихме своята част, сега е твоят ред. Преоблечи се.

Тя се опита да вложи всичкия чар в погледа си, но той вече не бе любовник, бе студен, леден до дън душата си.

— Дядо Ибрахим загина, защото ти пусна убиеца вкъщи — рече. — Не изпълни нарежданията. Никой не е искал да платиш за това, докато не порасна, а дори и тогава никой не го е искал от теб. Но когато поиска да се омъжиш за Колин, това вече бе прекалено. Затова се наложи да сключиш сделка.

— И сега я нарушавам.

— Тогава ще трябва да убия мъжа ти, ясно ли е?

Широката му усмивка изобщо не потрепна, когато отиде до нощното шкафче, извади пистолета *Зиг-Зауер Р226*, провери пълнителя му и се запъти към вратата. Тя го сграбчи, обърна го, опита се да му отнеме пистолета, но той го вдигна над глава — снизходителният брат, който дразни малката си сестричка; накрая усмивката му, блестящата му усмивка се превърна в подигравателна.

Тя престана да се бори. Отпусна ръце и се извърна, свела поглед. Ридаеше, но той не даваше и пет пари. Тя знаеше, че не дава пет пари.

— Кукло... кукло! Защо е цялата тази истерия? А? — Той разтвори широко ръце. — Толкова е просто, съвсем безопасно! Какво толкова те моля да направиш? Да вземеш участие в една забавна забава, това е.

Погледът ѝ се спря върху блузата. Изкуствена коприна. Обикновена, простичка. Странно, но досега не се бе замисляла как се обличат убийците, модните списания не можеха да ѝ помогнат. Значи носят бяла изкуствена коприна.

Взе дрехите и изтича в банята.

Появи се десет минути по-късно — отне ѝ толкова време, защото доста време се мъчи да напъха косата си под униформената шапка. Халиб я подложи на сериозен оглед, преди да обяви, че е доволен. Подаде ѝ куфарчето. Тя го взе, без да изрече и дума. Тръгнаха. Слязоха по задното стълбище и излязоха на алеята зад хотела. Вече бе мръкнало; алеята бе пуста. Лондон миришеше на дъжд и на мокър боклук, трафикът бе бурно, но далечно море. Някъде откъм *Парк Лейн* се чу клаксон и тя си помисли съвсем нелогично колко бе приятно за онези хора в колата, че отиват някъде на вечеря.

Щом стана дума за коли, то нейната бе голяма и черна, паркирана съвсем наблизко, десните ѝ колелета бяха досами бордюра. С приближаването им шофьорът запали двигателя. Халиб настани сестра си на задната седалка заедно с куфарчето. Затвори вратата. Наведе се да ѝ прати въздушна целувка, но Лейла гледаше право напред и не го видя. Той потупа с длан покрива на колата и помахаша, преди да се върне в хотела през главния му вход, за да го видят всички, за да си осигури перфектно алиби.

Пътуваха съвсем кратко. Това ѝ се видя влудяващо. Искаше ѝ се да се вози цяла нощ. Цяла година. А всъщност пътуването ѝ трая пет минути.

Спряха пред къща, осветена от горе до долу, снопове светлина се лееха по тротоара. Лейла седеше неподвижна. Минаха пет секунди. Шофьорът леко извърна глава. Тя усети, че я гледа в огледалото. Човек на Халиб. Очите му ѝ заприличаха на птичи. Под такива очи очакваш да видиш як клюн, готов да разкъсва и кълве.

Лейла излезе, в главата ѝ зацъка хронометър. Зърна позлатения полилей в стаята на партера, маслените картини висяха на дъбовата ламперия. Гласове, високи и весели се носеха иззад прозорците. Музика. Пет секунди минаха, те нямаше да се върнат никога.

Тя изправи рамене и изкачи стъпалата към порталната врата. Още пет секунди, изчезнали завинаги. Вратата се отваря, появява се портиер, съвсем истински, с една ръка приглади ревера си. Светлини, камера...

— Да, госпожо?

Действие.

— От Външно министерство съм — рече Лейла и посочи позлатената значка на гърдите си. — Нося меморандум от външния министър до негово превъзходителство Насър ал-Котбзаде. Относно срещата им утре. Трябва да изчакам отговор.

Портиерът погледна куфарчето ѝ.

— Ще съобщя на посланика, госпожо. Бихте ли влезли вътре?

Лейла кимна и прекрачи прага. Коридорът бе широк и дълъг, с внушително стълбище с отчасти покрити с пътека стъпала, които водеха към първия етаж, откъдето се носеше шумът от празненството. Може би е нечий прием по случай венчавка? Портиерът се понесе плавно по стълбите, скри се зад извивката им най-горе. Малко след това група чуруликащи момичета се спусна надолу. Поне две от тях бяха еврейки. Този арабски посланик бе известен със стремежа си да получи Нобелова награда за мир. Халиб дори твърдеше, че го харесвал; но, както избъбри, повдигайки рамене, бизнесът си е бизнес.

Бяха минали две минути и четирийсет и пет секунди — толкова сочеше хронометърът в главата ѝ; тогава по стълбището надолу изтича висок арабин с разтревожен вид, подире му вървеше портиерът.

Лейла докосна официалната значка на костюма си, натисна скрития ключ. Ето, направи го; радиосигналят бе подаден. Навън, на улицата, шофьорът би трябвало да го е получил. Той ще излезе от колата, ще ѝ отвори задната врата...

— Казах ти да ме питаш, преди да пускаш когото и да е — караше се арабинът на портиера. Обърна се към Лейла. — Да, мис, с какво мога да ви услужа? Аз съм секретарят на негово превъзходителство.

Лейла повтори историята си за меморандума до посланика. Арабинът изгледа подозрително куфарчето.

— Отворете го тогава, *отворете*.

— Конфиденциално е; негово превъзходителство има ключ.

— Какво? Глупости, никога не съм чувал подобно нещо.

Лейла се вторачи в него. Не се предвиждаше такова развитие на нещата. Халиб ѝ каза, че куфарчето ще бъде взето без приказки.

— Изпълнявам нарежданията си — рече тихо тя. — Сигурна съм, че ще се допитате до посланика.

Звънна входният звънец. Портиерът отиде да отвори. На вратата се показва униформен полицай, който рече:

— Кой е с колата на външно министерство, паркирана отвън?

— Аз — отвърна Лейла. Сърцето ѝ биеше до пръсване, ето че имаше още усложнения, цялата работа се разпадаше...

— Блокирате пътя. Ще трябва да я преместите.

Не можеше да повярва на случващото се. Беше попаднала в капан между полия и секретаря на посланика, не искаха да приемат куфарчето, нямаше да я пуснат... донякъде бе доволна, но не искаше да умира...

— Аз съм тук с послание — заяви на полия. — Меморандум за посла...

— Не ме интересува дори и да подписвате нов Версайски договор. Искан колата да бъде преместена и то веднага.

Точно четири минути, след като бе излязла от колата. Дланите на Лейла бяха мокри. Не можеше да продължи, всичко щеше да се провали. *Помогнете ми!* — помоли се безмълвно тя.

— Кажете на шофьора ми — отвърна. За нейна изненада, гласът ѝ прозвуча твърд и овладян.

— Той казва, че няма да премести колата без ваше нареждане.

Четири минути и двама и пет секунди. Лейла погледна умолително арабина.

— Ще се върна веднага. Трябва да изчакам отговор. Спешно е и мога да ви уверя, че посланикът разполага с ключ. Извинете.

Тя остави куфарчето на пода и излезе, а полицаят продължаваше да мърмори. Стигна до колата и се наведе да говори с шофьора, който бе станал агресивен. Полицаят се разкрещя. Сърдитият шофьор включи на скорост и измина няколко метра с охлювска скорост, без полицаят да пуска ръба на вратата му.

Стигнаха до пресечката. Лейла хвърли поглед през рамо и видя, че входната врата, през която току-що бе излязла, бе затворена, на площадката пред нея нямаше никой.

— Бързо! — рече полицаят; тя го погледна разсеяно. *Пет минути.*

Тя още се колебаеше, но полицаят я грабна за ръката, отвори задната врата и я бутна вътре, последвайки я с такава бързина, че се просна в скута ѝ. Колата дръпна изведнъж напред, зави със свистене на гумите и пред тях се появиха светлините на бързотечащия трафик на *Парк Лейн*.

— Вие не сте... не сте полицай? — заекна тя, почувствала се изведнъж глупаво.

Полицаят се разсмя.

Чу свирене на клаксони, шумовете от движещи се коли, все обичайна лондонска гледка. И тогава, изведнъж, без всякакво предупреждение, секунда тишина. В същия този миг вътрешността на колата се освети, макар и слабо, сякаш през прозорците бяха вкарани шепи свещи, веднага след което някой ги измъкна. Гърмежът последва почти веднага, сякаш светът се разцепваше на две, гръм, който трябваше да съпътства Страшния съд.

Още един завой, последван от още два бързи, след което колата намали ход до спокойните двайсет мили в час, дори спря дисциплинирано, за да пропусне първите пожарни коли, чийто камбани биеха лудо.

— Бързи са — рече полицаят и кимна възхитен към пожарните. — Дяволски бързи са!

Беше махнал каската си и вече наполовина бе съблякъл полицейската униформа. Лейла го гледаше втренчена. Но преди да успее да проговори нещо, голямата черна кола вече спираше до тротоара на същото място, откъдето бяха тръгнали преди по-малко от половин час, и Халиб се носеше към нея от сенките като метр д'отел на дявола, за да я посрещне.

Тя успя някак си да излезе от колата. Нощният въздух бе изпълнен с камбанен звън. Зърна в края на уличката синята проблясваща светлина на полицейска кола, която се носеше с висока скорост към мястото на събитието. Така биха го нарекли в Бейрут. *Събитие*. Беше далеч по-удобно да се справяш с *ал-хауадес*, със *събития*, отколкото с убийства, със смърт, причинена от взрив, от огън, от терористични кланета.

— Хареса ли ти моят полицай? — прошепна Халиб. — Чиста работа, нали?

— Защо не ме предупреди? — Тя бе толкова изтощена, че дори не можа да даде израз на яростта си.

— Защото ако знаеше какво да очакваш, щеше да изглеждаш прекалено спокойна и щеше да провалиш играта. Извинявай, кукло.

Халиб я преведе през задния вход, отново нямаше никой по стълбището и коридорите; изпрати я до стаята ѝ, където Колин хъркаше на килима; изнамери като по чудо нова бутилка *Лоран Перие*, реколта шейсет и четвърта, с елегантния ѝ, овален, тъмночервен етикет на шийката и с отличителния му златен шрифт; отвори я, изля повечето от съдържанието; пожела ѝ лека нощ с целувка по потната ѝ буза.

Тя не се съблече. Легна на леглото, облегна се на ужасно неудобната табла, отпуснала ръце покрай тялото си. Колин я намери така на сутринта, с широко отворени очи, които не премигнаха. Пошегува се с махмурлука си, макар тя да забеляза по лицето му, че не му беше до шеги. Какъв ли наркотик, почуди се, бе сложил Халиб в първата бутилка шампанско? Тя трябваше да има легенда защо още носи дрехите от предишния ден и избра най-очевидната: била прекалено ядосана, за да легне като хората, защото не могла да се примири с това как бързо се бе напил той до смърт в първата им брачна нощ. Странно, но когато изрече думата *смърт*, се обля в сълзи. Колин я успокои. Ала нищо от това, което каза или направи, не помогна и в крайна сметка той я остави, за да вземе обилен студен душ.

А това бе първият ден от медения им месец. Щяха да летят до Париж: чудесно, чудесно! Отидоха право на летището. И двамата не можеха и да помислят за закуска, тъй че след излитането тя се зае с вестниците на празен стомах, което бе добре дошло, защото в мига, в

който зърна заглавията, трябваше да отиде в тоалетната; прекосяването на Ламанша го прекара там, свита надве над тоалетната чиния — повръщаше.

Успя да се върне на мястото си тъкмо навреме за кацането. Докато самолетът рулираше към терминала, успя да прочете имената на дванайсетте души, които бе убила предишната нощ. Това бе цената за брака ѝ, цената на щастието ѝ... Някои хора трябваше да умрат, за да живее и да е щастлива тя след това.

Подредените по азбучен ред имена се запечатаха в паметта ѝ. Години по-късно тя помнеше всяко име, можеше например без запъване да каже, че между Нагма Саяр и Питър Уолтърс бе името на Сара Шарет.

24 юли 1984 година, сутринта Ал-Махра, Южен Йемен

Шломо Стерн зърна издутите с муниции дрехи на Габриел в сянката под самолета и извика:

— Ела тук, искам да те запозная с един човек.

Габриел отиде до аварийната *пързалка* и Шломо рече:

— Това е твоята цел на вратата, трябва да се запознаете. Командирът Роджър Морган и... нека го наречем просто Габриел.

Двамата мъже се ръкуваха.

— Спаси те бялата ти риза, Роджър. Терористите са като лошите момчета в старовремските уестърни: винаги се обличат в черно. Бялото, както разбираш, е добра мишена. Но за пет секунди, в които пръста на Габриел бе на спусъка, ти бе в окуляра на оптичния му мерник... — Той кръстоса показалците си във формата на буквата Х. — На мушката му.

Морган погледна мрачно Габриел.

— Щеше ли да боли?

— Не. — Габриел очерта с пръст малко кръгче върху гърдите на пилота. — Сърцето. — Махна с ръка — жест, близък до отдаването на чест, и тръгна към брега. — Ще дойдеш ли да поплуваме, Шломо? — рече през рамо.

— Може би по-късно.

Морган гледаше Габриел, забеляза лекотата, с която свали дънковата си риза в защитен пясъчен цвят, набития, мускулист торс, почуди се как ли се поддържа такава върхова форма. Е, това, със сигурност боли: не е като да те застрелят в сърцето.

— Какво следва оттук нататък? — попита той Шломо.

Офицерът не отговори веднага. Погледът му се отклони към морето, само на четвърт миля от тях — там се плискаха мнозина от наскоро освободените пътници. Въпреки ранния час слънцето вече палеше и отдавна бе прогонило сутрешната мъглица. А в пустинята то скоро щеше да се превърне в убиец.

— Ще чакаме кораба от Оман, който ще ви вземе — отвърна той най-сетне. — Но няма да можете да го измъкнете много скоро.

Морган видя, че гледаше към самолета.

— Съмнявам се дали изобщо ще може да бъде измъкнат, полковник. Сега вече това е застрахователен проблем.

Шломо кимна.

— Ти си герой — рече неочаквано. — Онова, което си сторил, е едно от най-страхотните постижения в авиацията след Втората световна война. Сигурно ти е било доста забавно.

Морган се изчерви и сведе поглед към чакълестата земя. Не бе много сигурен как да възприеме подполковник Стерн. Твърде много сенки се мерзелееха пред очите му.

— Какво ще предприемете ти и хората ти? — попита.

Шломо току-що бе пратил Веред с трима души отвъд хълма, за да разузнаят разбилият се вертолет.

— Ще си вършим работата — отвърна отсечено. — Извини ме.

Запъти се към подножието на хълма, където се бяха установили на бивак войниците му, искаше му се да е в по-добро настроение. В Йерусалим вече сигурно оперират: Ребека ще е под упойка, бледа, покрита със зелен чаршаф, косата ѝ — прибрана под шапка. Дали ме сънува, запита се той? Дали се е бояла в минутите преди иглата на спринцовката да се забие и да доведе до пълна забрава?

Спря се на стотина метра от временния си щаб, обърна се, сякаш да огледа бреговата линия. А всъщност си отпусна шейсет секунди, за да помисли какво става с жена му, да се разтревожи за нея, да се помоли и сетне да забрави за това.

Минута по-късно той се обърна на пета и приближи групата на Веред.

— Спътниковите снимки се оказаха точни, Шломо. 'Коптерът се е разбил точно там, където предполагахме. Има оцелели, повече от един. Следите водят на север. Не са много добри, но ги има.

— Похитителите?

— Може би. Но има и други следи, водещи на югозапад, без изобщо да наближават вертолета. Тъй че следите, водещи на север, би трябвало да принадлежат на други хора. Определено става дума за две групи. Похитителите или... — Той млъкна и сви рамене.

Шломо мигновено обмисли онова, което знаеше. Ханиф и част от хората й бяха напуснали самолета заедно; никой не знаеше къде са отишли. Два комплекта едва забележими следи водеха от самолета: множество отпечатъци от обувки в посока югозапад, където се намираше малкото градче Ал-Гайда и други стъпки, принадлежащи само на един човек — към мястото на катастрофирания вертолет. Според Веред обаче от вертолета на север водели и други следи. Множество следи.

Да добавим и информацията от Морган: Шарет и двамата Рейли са избягали от самолета живи. Имало е престрелка. Морган видял, че всички се качват във вертолета, който после се разбива зад първата верига хълмове.

Да, разбира се, Веред бе прав: множеството следи, водещи от вертолета на север, означаваха, че е имало оцелели от катастрофата. И сега Ханиф бе тръгнала подир момчето. Така трябваше да бъде, *така*.

Заповедите на Тел Авив бяха пределно ясни.

— Тръгвам навътре в сушата — каза той на Веред. — Ти идваш с мен. Група от четирима. С много вода. Определи честота на връзката. Оръжията да се проверят преди тръгване. Юрам ще поеме командването тук.

— Разбрано.

— И още нещо, Ури... искам Габриел да е в групата.

По-меката следобедна светлина омекотяваше и очертанията на скалите, придаваше им бледооранжев цвят. Шарет и Нейман бяха сякаш от желязо; продължаваха упорито напред, сякаш в края на пътя

им ги очакваше нещо специално. Колин и Роби едва се държаха на крака, да не говорим за вървене. Ала нямаха друг избор, освен да крачат. Изстрелите им го бяха подсказали ясно. Отпървом не им се вярваше, че онези трудно доловими изпуквания, които едва успяха да нарушат тишината, бяха индикация за приближаването на преследвачите. Но като видяха, че Шарет и Нейман удвояват усилията си, като видяха израженията на лицата им, двамата Рейли промениха мнението си.

А когато се случи нещастieto, първата ужасна мисъл на Колин бе, че за всичко бе виновен мързелът на Роби. Синът му можеше да загине.

Дерето се бе стеснило до по-малко от двеста метра, скалите се издигаха високо и блокираха преките слънчеви лъчи. Четиримата се придържаха към дясната стена, където сянката бе най-широка. Тогава Шарет, все още начело, се отклони от сянката, за да избегне труден за преодоляване сипей. Роби вървеше след него. Той избърса чело, спря, олюля се леко. И преди Колин да успее да го достигне и да го подкрепи, синът му пое направо през сипея, предпочете да го изкачи, вместо да излезе на слънце.

Колин, на две крачки зад него, се поколеба, не знаеше какво да предприеме. Замайването и гаденето затрудняваха преценката му. В крайна сметка последва Роби. Държеше се близо до момчето от момента, в който изоставиха Махди преди часове, решен да го предпази от лапите на Шарет. За Роби преходът през сипея се оказа по-тежък, отколкото бе предполагал. Краката му потънаха в дребните камъчета, не напредваше. Колин забеляза две ярки, блестящи камъчета, но не им обърна внимание, прецени, че са мираж, плод на горещината и изтощението. Роби се подхлъзна. Падна на ръце, на сантиметри от бляскавите връхчета.

Блестящите камъчета се отдръпнаха от хилавия шубрак и се превърнаха в очи. Очи на върха на извиваща се кафява спирала. Усойницата ги бе наблюдавала да приближават, зарита цялата в сипея, с изключение на очите.

Роби изкрещя и се хвърли встрани. Претърколи се по сипея към дъното на дерето и остана да лежи там, стиснал крака си. Колин взе камък и го хвърли по змията. Тя изчезна; но той не я видя накъде отиде.

— Роби! Добре ли си? Господи, *кажи* нещо...

Сипеят бе коварен. Колин се спусна най-внимателно, но докато стигне до Роби и той бе вече на четири крака, кожата му се разрани, въпреки панталоните.

Роби лежеше, дишаше тежко, затворил бе очи. Колин му помогна да седне.

— Ухапа ли те? — попита дрезгаво.

Роби поклати глава. Преглъщаше сълзите си и ядът на Колин се стопи. Дори и един зрял мъж би стигнал до предела на силите си в подобна ситуация, а синът му бе още дете, едно преждевременно пораснало дете. Колин седна и прегърна Роби.

— Добре ли сте?

Гласът на Шарет го извади от просъницата и Колин вдигна глава. Сърцето му биеше тъй силно, сякаш искаше да изскочи от гърдите. Тишината, пълна, ужасна, го потискаше, докарваше го до ръба на ужаса.

— Добре сме.

— Момчето трябваше да ме следва.

Преди около хиляда години и Колин си мислеше същото: че Роби би трябвало да следва Шарет, да заобиколи сипея. Беше се ядосал на сина си. Но сега, взел горката му главица в скута си, Колин изобщо не можеше да познае себе си. Бебето му. Детенцето му.

Би могъл да предотврати трагедията. За всичко, което се случваше, бе виновен само той. На самолета бе герой; тук бе едно нищо. Но откъдето и да го погледнеш, той би могъл да предотврати всичко това, ако само си бяха останали у дома, ако не бяха се забъркали с...

Полудяваше. Страхът това да не се случи, го доведе до пълно съзнание.

— Трябва да... починем — рече сподавено. — Той ужасно се изплаши. Аз също.

— Подпри го на сянка. Внимавай. Змии, скорпиони — Шарет сви рамене. Искеше да изпълни *един Рафул*, но усилията му струваха прекалено много. — Виждам напред някакъв шубрак. Това означава, че в почвата има вода. Ще копая, ще видя какво ще излезе. Смучи камъче. Лапни някакво камъче и смучи, помага.

— Аз ще копая — рече Нейман. — Ти почини.

Шарет обаче се отдалечи на няколко метра от двамата Рейли, прегърна Нейман през рамо и двамата разговаряха известно време съвсем тихо. От време на време някоя дума нахлуваше в съзнанието на Колин — *Тибериус, Групата Масада, Южното командване* — ала не разбра нищо от чутото. Ушите му бяха като запушени, главата го болеше твърде силно, за да може да мисли.

Роби отвори очи и се размърда. Двамата с Колин успяха да заобиколят сипея, който преди препречваше пътя им, и намериха плитка пещера под издадената напред варовикова скала.

Миришеше лошо — миризма на гниеща храна, на канал, която Колин асоциира с изкуствените пещери по плажовете в Англия: места, където хората ходеха по малка и голяма нужда, където изхвърляха презервативите си, след като са се любили край морето. Сигурно тук бяха бивакували местни племена, защото забеляза следи от огън, квадратно парче мръсна тъкан, наполовина изгоряло. Но поне бе по-хладно, отколкото на дъното на дерето.

Колин ритна няколко камъка навътре в пещерата — не бе много дълбока — и огледа внимателно дали нещо ще помръдне; нищо. Настани Роби с гръб към стената. Момчето се приведе напред, за да отпусне глава върху коленете си.

Бяха на ръба на пълното обезводняване. Колин по-скоро падна, отколкото да седне. Нямаше никаква сила в краката си. Главата му се въртеше непрекъснато. Тук щеше да умре. Обзе го отчаяние. Стисна зъби, за да не изкрещи. В следващия миг се появиха сълзите. Или поне понечиха да се появят: в тялото му не бе останала достатъчна влага за истински сълзи, затова се разтърси от сухи ридания.

Роби се тресеше. Спазъм. Колин не можеше да види лицето му, затова не знаеше дали момчето плаче или бе вече тежко болно; не знаеше какво става. Скалите ту се приближаваха, ту се отдалечаваха, не искаха да останат неподвижни. Сякаш плуваше в гъст етер, напълно изгубил контрол върху себе си. Изведнъж острият копие на болката процепиха главата му и той изстена силно. Стомахът го болеше. Всичко го болеше.

Смучи камъче — ето какво му бе казал Шарет.

Лудост.

Опитай.

Успя някак си да вземе камъче и да го постави в устата си. В първия момент не се случи нищо. Сетне едва доловима струйка влага си проправи път от изгорените му слюнчени жлези. Взе друго камъче и се наведе над сина си. Полека вдигна главата на Роби и отвори устата му. Не бе трудно: у момчето не бе останала и капка силица.

Някаква сянка заслони светлината. Колин се обърна и видя, че Шарет блокираше входа на нишата: злокобна, непреодолима статуя. Приближаваше бавно, без да откъсва поглед от Роби. Колин усети заплахата, но бе безсилен.

— Стой настрана от него — рече. — Той няма нужда от теб.

Шарет погледна Колин с кървясалите си очи и се усмихна. Съвсем ясно бе какво означава тази усмивка. Роби не се нуждаеше от Шарет, но агентът на Мосад имаше нужда от него. След моментно колебание той продължи да приближава към Роби. Колин се примъкна по-близо до сина си и постави длан върху ръката му.

Шарет вече се мержелееше над тях, лицето му бе тъмна сянка на фона на следобедната светлина. В гъстата, ленива тишина Колин можеше да чуе ударите на сърцето си. Сетне някакъв странен звук отекна навън: странен, защото приличаше на клокочене. Съзнанието на Колин действаше мудро. Не бе единствен гръм, а няколко, следваха толкова бързо един подир друг, че почти се сляха. Изстрели. *Автоматичен огън!*

Секундите течаха една подир друга; сетне се чу смесица от вик и изръмжаване, последвана веднага от шума на търкалящи се камъни някакъв човек пълзеше по тях.

Нейман падна в пещерата, стиснал бедрото си. Колин остави ръката на Роби и запълзя на четири крака, пренебрегнал собствената си болка. Помогна на Нейман да се облегне на стената, сетне обърна внимание на раната му: бе една-единствена дупка от куршум. Не можеше обаче да стори нищо. Нямахше нито антисептици, нито инструменти или бинтове.

Друга сянка се добави към останалите около него, този път по-тъмна от останалите. Вдигна глава. Лейла стоеше разкрячена, автоматът ѝ МЗА1 бе свален от рамо и дулото му покриваше пещерата.

Колин се заоттегля съвсем бавно. Видя, че Лейла гледаше зад него и замръзна. По гърба му пробяга ледена тръпка. О, Господи, о, *Господи! Глупак, глупак, глупак!* В желанието си да помогне на

Нейман, да прояви обичайната хуманност към друго човешко същество, той бе забравил сина си.

Като актьор в забавен каданс, Колин обърна глава. Шарет лежеше, подпрял гръб о стената. С едната си ръка бе обхванал гърлото на Роби, с другата — кръста му. Момчето лежеше върху Шарет и гледаше майка си.

— Не приближавай повече, Колин — изграчи Шарет. — Не искам да видиш как момчето ти умира, не и сега, след като я хванахме.

Лейла направи още крачка навътре в пещерата. Шарет повдигна предупредително брадичката на Роби и момчето извика. Вдигна длани, сякаш се опитваше да се счепка с Шарет, но ръцете му увиснаха, без да успее да го хване, затова ги спусна, убедил се в безпомощността си.

Викът му има драматичен ефект върху двамата родители. Колин стисна с ръце главата си, опита се да потърси в празното си съзнание пътища, изходи, каквито нямаше. Лейла се изправи, устните ѝ се разтвориха, за да разкрият стиснати от ярост зъби; вдигна автомата... но веднага го свали.

Стоеше до входа на пещерата. Шарет и Роби лежах на около двайсетина стъпки по-навътре, а Колин и Нейман се намираха на половината от това разстояние. Някакъв отблясък привлече вниманието на Колин. Изви глава и видя, че Нейман безшумно се бе надигнал още малко. Лейла не го забеляза. Колин разбра какво си бе наумил израелецът.

— Не! — изкрещя той, ала едносричната дума прозвуча като изквакване. В съзнанието си той се видя как се хвърля хоризонтално към краката на Нейман. Но не стана така. Строполи се върху глезените на израелеца в жалко подобие на атака и Нейман го ритна по брадата. Устата на Колин се напълни с кръв, усети меката ѝ соленина с езика си, но в крайна сметка бе постигнал достатъчно. Лейла бе опряла дулото о слепоочието на Нейман и му крещеше на език, който Колин не разбираше. Тя го удари няколко пъти по челото и се отдръпна рязко, размахала автомата си в смъртоносна дъга, с която ги покриваше всички.

— А сега — рече на английски задъхана, — съвсем скоро ще броим трупове. Ще мога да държа онзи евреин и сина си на прицел по-лесно, ако убия първо вас двамата.

Колин вдигна очи и разбра, че намерението ѝ бе сериозно. Тринайсетте години брак го бяха научили да разбира кога блъфтира, кога прави двоен блъф и кога не.

Лейла изчакваше да се успокои дишането ѝ. Отне ѝ доста време. Бавно приклепна, без да спира да държи под око цялата пещера, очите ѝ непрекъснато играеха. След като никой не помръдна, тя взе опипом манерката си и я отвори. Намръщи се, не бе много сигурна как да осъществи замисленото. В крайна сметка се спря на Колин.

— Дай това на момчето. — Продължи обаче да стиска манерката. — Никой друг няма да пие. Никой. Шарет, когато вземеш манерката, гледай да пие бавно, но колкото поиска. Ако, повтарям: ако го направиш, ще дам и на останалите да пият.

Колин взе манерката, преодоля мъчението, като чу плискането на течността в нея. Тежеше доста в отслабналата му ръка, едвам успя да я предаде, а след като вече не я държеше, не откъсваше поглед от нея, сякаш бе единственото нещо на тази Вселена.

Шарет взе манерката и я отпуши с една ръка. Роби се наведе напред, за да я вземе, но Шарет го възпря. Сетне момчето вече пиеше, принудено от ръката на похитителя си да поема бавно малки количества. Другите гледаха с жадни погледи, само жаждата на Лейла бе от друго естество. Тя не се интересуваше от водата, цялото ѝ внимание бе приковано от Роби.

Сякаш за да потвърди това, тя изписка:

— Синът ми. Моят *син*!

Не направи опит да сподави сълзите си. Люлееше се налявно-надясно, както бе клекнала, държеше автомата насочен към тях, ала хватката ѝ бе някак си отслабена, безпомощна, досущ както Роби бе безпомощен в ръцете на Шарет.

Беше клекнала на броени метри от сина, когото толкова обичаше, когото бе очаквала тъй дълго, а не можеше дори да докосне ръката му. Още по-малко пък — сърцето му, защото момчето извика:

— Ти не си ми майка, ти си чудовище.

Каза думите, ала не ги мислеше. Копнееше за нея.

— Имах си причина — рече тя най-сетне, — за всичко.

Тишината в пещерата вибрираше със свой собствен пулс. Роби я наруши.

— Каж ми *тогава* — изплака той.

— Какво искаш да узнаеш?
Той се замисли над въпроса ѝ. Най-накрая рече:
— Искам да науча защо ме изостави.
— Добре. Мога да ти кажа защо.
— Искам да знам дали наистина е *моя* вината, че си отиде.
Тя се вторачи ужасена в него.
— Да е *твоя* вината...
— Искам да знам защо аз трябваше да се чувствам виновен. Не ти. А аз!

1981 година, есента

Ню Йорк

Човек трябва да е луд, за да живее в Ню Йорк...

Така пишеше на постерите в метрото и Лейла вярваше в това, само продължението я смущаваше: ... *Да е луд по спектаклите, по ресторантите, по пазаруването...* Тук вече рекламата се разминаваше с действителността и тя не искаше да е част от изкривения ѝ смисъл.

Бе есента на осемдесет и първа, семейство Рейли живееха в Горен Уест сайд вече година, а тя продължаваше да се бои от всяка сутрин. На Колин, противно на очакванията ѝ, Ню Йорк му харесваше, обичаше го с онази страст, която някога бе запазена само за нея.

— Роби — извика тя, — хайде, инак ще закъснееш за училище.

— Няма — рече Колин и разроши косата на сина си. — Иди си измий зъбите, миличък, татко ще те чака в колата.

— Той е на десет години — рече Лейла, след като Роби излезе от стаята. — Как изобщо ще порасне, след като продължаваш да му плещиш на бебешки език.

Думите ѝ бяха както винаги напоследък: тихи, безчувствени, монотонни. Не държеше на онова, което казва и то си личеше от начина, по който го казваше.

— Той е още хлапе.

— Той е *дете*. Едно английско дете. Не е хлапе-янки, не, благодаря.

Той ѝ се ухили, да *ухили* ѝ се; нима нищо не бе в състояние да прогони тази негова несъкрушима веселост? Колин имаше друга жена, беше сигурна в това. Не чукаше жена си, а не се и оплакваше от това.

Кожата му бе гладка, ядеше като вол, никога не се лишаваше от секунда сън. Лейла знаеше много добре за последното, защото нощем дълго лежеше будна, на хълбок, гледаше мъжа, когото обичаше, и се питаше коя ли от множеството симпатични студентки му харесваше да чука най-много. Тя ходеше на приемите на ректора, знаеше колко силно привличаше Колин жените. О, да, нека се хили, защо не?

— Няма да живеем вечно тук — рече тя. — И не искам да почне да говори като американче.

— Няма начин, след като си общува с другите хлапета в училище.

— Моля те престани да го наричаш *хлапе*. Мразя тази дума. Мразя я!

Тя си наля още една чаша кафе от кафеварката и седна край кухненската маса, искаше ѝ се той да тръгва. Не желаше караница, не желаше да е правата страна, просто искаше малко покой.

Роби излезе от банята, застана до нея, наведе се леко, сякаш не бе сигурен дали е желан. Лейла протегна ръка да го приближи, но усети как той се стяга.

— Приятен ден в училище, скъпи — промълви тихо.

— Благодаря. Приятен и на теб.

— Дай на мама целувка.

Той се наведе да я докосне леко по бузата и някак си успя да избегне ответната целувка, измъкна се от прегръдката ѝ.

— Чао — рече Колин; тя усети, че му се искаше да каже мила, но остатък от някогашна тактичност се намеси, за да предотврати катастрофата. Както винаги и тази сутрин тя страдаше от главоболие. А да я наричат *мила* в осем и половина сутринта сериозно застрашаваше здравето ѝ.

Той изхвърча с Роби, двама прегърнати мъже, двама чужденци, които говореха на бейзболен жаргон, който тя не разбираше. Доволна бе, че излязоха от къщата. Ето, каза го: *доволна бе!*

Глътна наведнъж изстиналото кафе и реши да остави почистването след закуската за след урока си по рисуване. В четвъртъците тя извървяваше две пресечки от *Западна седемдесет и девета улица* до ателието на първия етаж на Касия Якубович. Две пресечки в която и да е посока бе лимитът ѝ: достатъчно, за да зареди семейството с храна, напитки, с бензин, с всички основни неща за

домакинството, без да се отдалечава толкова, че да изпита ужас във ветровитите каньони на Манхатън — ужас, който възникваше в душата на Лейла всеки път, когато навлизаше в онзи район на *Голямата ябълка*, смятан от туристите за истинския Ню Йорк. Дори и след година не можеше да се застави да се разхожда свободно в града. Когато бе сама, никога не вземаше метрото или автобус. И защо да го прави? Колин сега печелеше добре, а и винаги можеше да разчита на бейрутската зестра, за да си позволи такси.

Навъсена се зае да приготви художническите си такъми. Не харесваше мисиз Якубович. Най-вече заради името. В Бейрут познаваше неколцина Якубович, ала никой от тях не произнасяше фамилното си име с такава престореност. Беше сигурна, че Касия го прави именно от престореност. Тя си бе преструвана. Изглежда не бе в състояние да заговори, ако едната ѝ ръка не бе свита навътре, почти докосвайки гърдата, с широко разперени пръсти.

И за какво да си прави труда — рече си Лейла, след като заключи четирите ключалки на входната врата на апартамента им в каменната сграда. Е, урокът по рисуване означаваше веднъж седмично да се измъква от затвора. Не че апартаментът бе лош; един професор от Колумбийския университет бе купил цялата сграда с пари от наследство преди години, когато районът е бил в упадък, вместо в днешния си възход. Сега сградата бе разделена на две жилища: — приземното, обитавано от чернокожа жена и далеч по-младата ѝ *компаньонка*, а другата част от къщата бе наета от семейство Рейли. Обитателите на долния етаж не създаваха проблеми. (С изключение на веднъж месечно, когато се напиваха до безпаметство и пееха спиричуъли; Лейла не им се сърдеше за това). Улицата беше поносима. Миришеше на гранясало масло, когато вятърът духаше от река Хъдсън, от каналите се издигаше пара, както и навсякъде другаде, а понякога (често) когато Градският съвет се караше с работниците си, боклукът оставаше неприбран по-дълго, отколкото го изискваха нормите на хигиената. Ала въпреки всичко улицата изглеждаше спокойна и безопасна. А за Лейла това бе най-важно.

Тя се възпротиви на преместването в Ню Йорк, защото не го намираще за безопасен град. След случилото се в Бейрут през лятото на седемдесет и четвърта, никое място на света не ѝ се виждаше тъй безопасно като Оксфорд, там тя можеше да се справи. Ако съседите

видеха двойка израелци с издути сака да ходят по улица *Ифли роуд*, те щяха да позвънят в полицията преди да си успял да изречеш *Ясер Арафат*. Тук те дори нямаше да вдигнат глава от вестника си.

Странно: Лейла никога досега не се бе замисляла за евреите, дори и в Бейрут, там — определено не. През последните дванайсет месеца обаче тя се бе превърнала в антисемитка. Ню Йорк бе пълен с евреи, те управляваха града, те се възползваха от него; присъствието на италианци, китайци, корейци, поляци, имигранти, пристигнали с лодки и с нелегалните полети не я безпокояха ни най-малко. Беше заобиколена от *евреи* и това я тревожеше.

Днешният ден носеше допълнително страдания на Лейла. Днес бе първата годишнина от превръщането на Халиб в мъченик. Следобед щеше да намери време да се помоли за него. Ще позвъни на баща си. Фейсал ще очаква обаждането ѝ, а и тя го желаше.

Застана на площадката над стълбите и огледа улицата. Грееше слънце, но бе хладно. Няколко деца (не и *хланета!*) ритяха топка по пътя. Забеляза, без да се изненадва, че някой бе свалил едно колело на зеления кадилак, паркиран отсреща. Неколцина възрастни хора, на вид евреи, се разхождаха напред-назад. Тя не можеше по цял ден да стои у дома, но Аллах само знае какво усилие ѝ костваше да слезе по тези стъпала.

Долу я очакваше пощенският раздавач. Без да я погледне ѝ подаде няколко плика. Тя му пожела добро утро. Той не отвърна, хвърли няколко плика за приземния етаж, където, ако извадеше късмет, чернокожата щеше да ги намери по-късно като се върне след работа — беше преводачка в ООН.

Прегледа пощата си. Боклуци, всичките написани на машина... освен едно. Обърна го. Отпървом почеркът ѝ се стори непознат. Сетне си каза, че го бе виждала някъде. А най-накрая осъзна, че това бе почеркът на мъртвия ѝ брат; краката ѝ омекнаха и тя се отпусна тежко на първото стъпало.

Когато събра достатъчно сили, отвори плика. Съдържанието му бе един лист. Извади го и го обърна. Дори го вдигна към светлината, но водният знак не ѝ говореше нищо. Един лист хартия, формат А4, наполовина изписан с английски думи със синьо мастило, с автоматична писалка с дебел писец. Тези подробности я поуспокоиха.

След като се бе съсредоточила повече върху физическата страна на писмото, отколкото върху съдържанието му, всичко щеше да е наред.

Имаше си логично обяснение за това. Тя бе допуснала грешка относно почерка, а не той. (Знаеше, че е така.) А може пък да бе негова грешка, поради някакво недоглеждане писмото да бе доставено със закъснение, година след смъртта му. (Щемпелът на писмото показваше, че е било изпратено предишния ден.) Някой си правеше шега. *Мосад*.

Мосад... Тя едва преодоля подтика да скочи и да затича по улицата, да нахлуе в училището на Роби, да го прегърне, да му предложи илюзорна безопасност...

Трябва да мисли, да мисли.

Писмото бе по същество поетичен откъс. Думите бяха важни, но само тя и Халиб можеха да знаят колко бяха важни. Не, това не можеше да бъде дело на Мосад.

Ала това означаваше, че той бе *жив*.

Лейла се изправи и се върна в апартамента, заключи вратата зад себе си. Първото нещо, което направи, бе да телефонира в училището и да установи, че синът ѝ бе там. Да, той пристигнал както обикновено и бил в клас.

Тогава тя донякъде се поуспокои. Знаеше какво да направи. Отиде до библиотеката на първата стълбищна площадка и взе томчето стихове на Байрон, което Колин ѝ бе връчил като годежен подарък. Беше го показала на Халиб и той бе рекъл: *Колко интересно, бихме могли да го използваме за шифър, кукло, за да поддържаме връзка, нали така?*

Тогава се бяха разсмели, ала той ѝ показа колко е лесно двама души да използват един прост шифър, ако притежават едно и също издание на дадена книга. Онова, което започна като шега, се превърна в идея фикс за Лейла — досущ както някои хора не могат да заспят, докато не решат кръстословицата в *Таймс*. На Халиб скоро му писна, но тя настоя и по време на брака си често пращаше на Халиб съобщения, шифровани с *Шифъра Байрон*, както свикнаха да му казват.

Лейла седна до кухненската маса и разтвори листа сред неприбраните още съдини. Съдържаше не един, а два откъса.

*Когато двамата се разделихме
след сълзи и тишина,
с разбити сърца,
разделени за години,
бледо бе лицето ти и хладно,
още по-студена целувката...
И онзи час предричаше страдание.
Рибите плуваха покрай стената на замъка
и изглеждаха до една щастливи.*

Тя позна веднага първия откъс, беше един от любимите ѝ, ала вторият ѝ отне повече време. Най-сетне го откри в *Шилъонския затворник* и се захвана за работа.

Половин час по-късно се облегна назад, напълно изтощена. Стиховете не можеха да се превърнат в ясно съобщение. Някой си правеше най-жестока шега с нея, *ала кой?*

Отпусна се, остави сълзите да текнат, не бе в състояние да ги спре. Халиб, Халиб, къде си — ридаше тя. Не ме оставяй, Халиб, не ме оставяй в този ад...

Думите върху листа отекваха в съзнанието ѝ, независимо от това колко силно се опитваше да им попречи. Да, стиховете бяха точни! Когато дойде вестта за смъртта на Халиб, първоначално тя не искаше да повярва, ала сетне наистина последваха мълчание и сълзи, бледо и студено бе лицето ѝ; а от този час насетне тя не позна нищо друго, освен тъгата.

Изведнъж гледната ѝ точка се промени и тя започна да преценява стиховете другояче. Ами ако Халиб поради някакво чудо бе жив и искаше някак си да се свърже с Лейла, да я убеди, че не става дума за никаква *шега*, че не бе *номер*. Може би истинското му съобщение изобщо не бе шифровано, може би трябваше да го възприеме едно към едно. Тишина, сълзи, тъга... — *да, разбира се! Това бе паролата, неговата позивна — поетична версия на картата му за самоличност!*

Тя отново грабна листа, този път се съсредоточи само върху последната част. Риби... щастливи. Можеше отново да бъде щастлива, ако..., ако какво? Риби... плуват... замък... стена. Аквариумът? Плувен басейн?

Разрови се да намери пътеводителя за развлеченията в Ню Йорк. Зоологическата градина в Бронкс? Или Нюйоркският аквариум, само на мили от бруклинския остров Кони? Там бе *щастливо* — поне за децата. Но как се вписваше във всичко това замъкът? Форт Трайън бе замък в известен смисъл и не бе никак далеч. Но рибите...?

Дали Халиб искаше да ѝ назначи среща? Дали не се опитваше да ѝ каже да отиде някъде? Или тя пропускаше нещо съвсем очевидно? Удари по масата с юмруци. Главоболието ѝ се върна, при това двойно по-силно. *Къде в Ню Йорк имаше замък?*

Замъкът Клинтън.

Беше се вторачила в листа. Замъкът *Клинтън* бе в парк *Батъри*, а паркът *Батъри* се намираше близо до вода. Можеше ли риба да вирее при сливането на реките Хъдсън и Ийст?

Някъде на книжните лавици бе мярнала история на Ню Йорк; професорът — собственик на къщата, бе оставил повечето от книгите си, когато замина в академичен отпуск в Европа. Тя се втурна към втория етаж и се залови да търси. Професорът обаче бе подредил книгите си в два реда в дълбочина и не след дълго тя вече хвърляше томове на пода, в отчаяно търсене на онзи, който ѝ трябваше. Толкова трескаво бе търсенето ѝ, че хвърли и книгата, която търсеше, преди да го осъзнае.

Грабна я отново и отвори на буква *К*. Замъкът *Клинтън*...

Построен през 1811-а... превърнат в театър, преименуван... Лафайет е бил приеман тук... имиграционен център... аквариум.

Аквариум.

Едва не разкъса книгата в бързината да се справи с индекса. И ето я отправката:

От 1891-ва до 1941-ва там се е помещавал аквариум.

Рибите плуват край стените на замъка и изглеждат до една щастливи.

Лейла захвърли книгата настрани. Минути по-късно тя бе на улицата, едва не забрави да заключи поне една ключалка, не се главоболи с всичките, а сетне вече тичаше по *Седмо*, махаше като смахната на всяка кола, която поне малко биеше на жълто^[1].

Освободи таксито близо до парк *Батъри* и скоро намери замъка. Тухлените зидове бяха реставрирани в онзи свеж, типичен, перфекционистки американски стил, който напомняше за *Дисниленд*. В

главната стена имаше арки. Тя премина бавно покрай галерията със сводовете, разгледа щанда за книги, магазинчето за сувенири, погледна към дългата опашка от туристи, които очакваха корабчето за разходка до Статуята на свободата.

Мотаеше се насам-натам, потискайки съмненията. Беше последната седмица на октомври и листата на дърветата вече бяха окапали. Неколцина бяха заели столовете, подредени около невзрачната на вид ливада; никой от тях не ѝ се видя интригуващ. Рибата плува край стените на замъка... Лейла се изкачи по стъпала и се огледа. Нищо. Никой. Само сивото одеяло на водата, което се губеше в мъглата, Статуята на свободата, която се мержелееше тъмна в залива — висока кула, която бе повече заплашителна, отколкото да изглеждаше като символ на свободата и на новия живот.

Докато слизаше по стълбите, тя се пребори с първите предчувствия за отчаяние. Може би целта на всичко това бе да я измъкнат от сигурността на дома ѝ, да излезе на открито. Трябва да се върне...

Тъкмо тогава видя Селим.

Той стоеше на опашката за билети за корабчето, но в същото време се отделяше от опашката. Палтото му от камилска вълна си отиваше безупречно с тесните панталони и черните обувки, с кашмирения шал: Лейла никога не бе виждала Селим в друг вид, освен безупречен. Той държеше разтворена книга с твърди корици и се бе вгълбил в нея с най-голяма концентрация. Лейла преглътна. Застави се да закрачи бавно, после изобщо не знаеше как бе успяла да го направи. Като приближи, тя видя заглавието на книгата, която четеше Селим, и ѝ се стори, че ще припадне, защото макар да знаеше, разбира се, че знаеше, че ще бъде от Байрон, ала не бе очаквала това да бъде старият том на Халиб, онзи, който му бе купила, за да е същият като подарения ѝ от Колин. Обложката му бе малко скъсана на гърба и залепена с черно тиксо. Халиб го бе направил нарочно, за да може да разпознава подаръка ѝ отдалеч, дори когато попадне в чужди ръце.

Лейла се нареди на опашката за корабчето. Живееше в Ню Йорк от година, но още не бе посещавала Статуята на свободата, макар Колин и Роби да я бяха посещавали дважди. Всеки път бе изпадала в пристъп на страх и отказваше да отиде с тях, съвсем алогично се боеше от корабчето, от близостта на много и шумни хора, от толкова

високото изкачване в кухия метален паметник. Днес не изпитваше никакъв страх. Днес бе готова за приключението.

Опашката мръдна напред, Лейла не откъсваше поглед от гърба на Селим. Най-сетне вече се качваха. Тя седна на вътрешна седалка, срещу него, ала дори не погледна в неговата посока. Имаше доста свободни места, повечето от пътниците предпочитаха да останат на палубата и да гледат как Манхатън потъва в далечината. Селим бе оставил разтворената книга на пейката. Изправи се и отиде до прозореца, потънал в мисли.

Лейла се вторачи в книгата. Никой не ѝ обръщаше внимание — нито на книгата, нито на нея. След малко тя се изправи нерешителна, сякаш не бе сигурна дали да излезе и да погледне към залива или да смени мястото си. Направи крачка напред, сетне втора. Страдаше от тунелно зрение: книгата бе в края на дългофокусния обектив, всичко останало бе замъглено.

Лейла седна на пейката, току-що освободена от Селим, и взе книгата. Пасажът на отворената страница бе съвсем леко белязан с много мек молив в полето.

*Клетвите са престъпени.
И светлината е твойта слава.
Чувам името ти да се носи
и споделям срама му.*

През тялото ѝ премина тръпка, по-студена и от най-ледената треска. Сетне забеляза втория маркиран пасаж, тук обаче линията на молива бе по-ярка.

*Срещнахме се тайно —
в мълчание, което
сърцето ти може да забрави,
а духът ти да измами.
И ако те срещна
след дълги години
как да те поздравя?*

С мълчание и сълзи.

Тя сложи книгата на пейката, като внимаваше много да я постави точно на мястото ѝ, така, както я бе оставил Селим. Очите ѝ смъдяха, макар да не бе забелязала, че плаче. Сетне вдигна глава към сивотата: сиво небе и сиво море, цвят, който съвпаднаше с интериора на корабчето, всичко бе покрито с пепел и прах. Един арабин с палто от камилска вълна стоеше пред прозореца. Поради мъждивата светлина зад гърба му тя не можеше да види лицето му, но знаеше, че се бе обърнал и наблюдаваше реакциите ѝ; и тогава — да, тогава тя се разрида силно, но безшумно, сякаш не искаше да притесни останалите с позора си, със самоомерзението.

Мъжът с палтото — Селим — идваше към нея. Седна до нея. И в следващия миг той направи онова, което Селим изобщо не биваше да прави — прегърна я през рамо.

Някакъв глас прошепна в ухото ѝ:

— Няма нищо, кукло, всичко свърши, нали?

Тя едва не спря да диша. Не можеше да заговори. Бавно, досущ както едно могъщо дърво пада под брадвата на секача, тя се килна в обятията на Халиб.

— Спокойно — рече той. — Изчакай да слезем, последвай ме, не се оглеждай, усмихвай се, бъди естествена.

Тя се опита да изпълни указанията му, макар и да не ѝ бе лесно. Част от съзнанието ѝ нашепваше да внимава, защото този мъж я бе използвал, бе злоупотребил с нея, бе я манипулирал да извърши зло; ала всичко това се отнасяше до някой, който съществуваше само в миналото. Преди двайсет и четири часа щеше да обърне внимание на това. А сега виждаше единствено силния брат, който я бе спасил, след като бе убила дядо Ибрахим, човекът, който бе зад нея при всяка криза, който бе извоювал разрешението да се омъжи за Колин и така ѝ бе дал възможността да износи и роди обожавания ѝ син. И ето че той бе тук, до нея. Нищо друго нямаше значение.

След като корабчето пристана, тя последва Халиб от разстояние, сякаш насън. Той не влезе в паметника, или в изложбената зала под него, вместо това пое по павираната пътека, която водеше настрани, далеч от кея на корабчето, където имаше пейки. Седна пръв и положи

ръка върху облегалката, изчака я да се настани до него, докато Селим наблюдаваше. От време на време се появяваше групичка или някой заблуден турист, но повечето време бяха сами.

— Разкажи ми — помоли тя, още като седна. — Казаха, че са те взривили в Дамаск. Казаха, че било дело на *Амал*.

— Както виждаш, никой не ме е взривил. — Той гледаше надалеч, отвъд реката. — Взривиха Анет.

Лейла не знаеше какво да каже. Докосна ръката му, а той положи длан върху нейната.

— Имаше заговор да ме унищожат — рече. — Аз разбрах за него, реших да го използвам, за да изляза за известно време от играта, положението ставаше напечено. Анет не бе достатъчно информирана, това е.

Грозна мисъл нахлу в съзнанието на Лейла, по-късно се срамуваше от нея: като гледаше изражението му, лишено от всякаква мъка, й хрумна, че той би могъл да подреди нещата така, че Анет да умре, за да улесни плана му да изчезне. Колко ужасно от нейна страна да си помисли такова смешно, злонамерено нещо.

— Но татко идентифицирал трупа ти, така ми каза. Той... не можеше да спре да плаче, той...

— Той е великолепен актьор, ангелче. Нима не го знаеше досега?

Халиб й се подиграваше, а и защо не, тя го заслужаваше, разбира се. Фейсал е трябвало да пази тайната дори и от нея, защото това бе единственият начин никой да не я научи. Макар че би трябвало да й се довери. Не, разбира се. Тя бе пустила убиеца на дядо Ибрахим в къщата, никой й нямаше доверие.

— А сега — продължи той, — се завърнах. С ново име, с нов паспорт.

— Не се ли страхуваш, че ще те познаят?

Той поклати глава.

— Непрекъснато съм в движение, не излизам, освен ако не се наложи. Понякога е досадно, но...

— Обичам те, Халиб. Благодаря ти, че дойде. Но се безпокоя, че рискуваш себе си, като си с мен тук...

— Спешно е. Нямах друг избор. Лейла, събери кураж, дръж се... имат намерение да те убият. Да убият и трима ви: Колин и Роби също.

Почувства се така, сякаш някой се бе приближил дебнешком и я бе ударил силно в тила. Понечи да каже нещо, но Халиб я спря.

— Мосад са те проследили. От седемдесет и четвърта насам, след бейрутската история, те се интересуват от теб, но в Англия им бе твърде трудно, а и имаха други грижи, по-важни неща. Сега обаче — той въздъхна и поклати глава, — ти си тук, в *Малкия Израел*, където зад всеки уличен стълб има по някой *саяним*.

— Какво означава саяним?

— Помагач на Мосад. Посветени цивилни лица. В юридическия факултет на мъжа ти в Колумбийския университет има неколцина. Онова, което в Англия бе трудно, тук е съвсем просто.

Тя можеше да понесе мисълта, че е в опасност, но Роби... Не, това бе невъзможно.

— Какво можем да направим? — попита шепнешком.

Халиб извърна глава, за да я погледне хубаво. Дълго време я гледа в очите. Сетне попита:

— Как върви бракът ти?

— Добре.

Отговорът ѝ бе машинален. В първия момент ѝ стана зле, защото се досети, че той сигурно знаеше, че лъже, но сетне си спомни, че бе дошъл тук да я спаси и откровеността бе единствената ѝ надежда.

— Мисля, че свърши — рече тя.

Халиб се разсмя.

— В първия момент е добре, в следващия — свършил. Ега ти брака! — Той отново стана сериозен. — Попитах те, защото ти предстои труден избор. Онова, което трябва да сторя, е да те измъкна от тук, да се върнеш в Близкия изток, на сигурно място, където никой няма да може да те докосне. За теб това няма да е проблем, но за Колин...

Още докато го слушаше, мислите ѝ препуснаха напред, опитваше се да намери начин да убеди Колин, че това е най-доброто решение. Представяше си как обсъждат въпроса в леглото. Тя ще рече това, той ще отвърне онова, ала тя можеше да го контрира, като му изтъкне опасността за Роби и това, естествено, ще реши въпроса.

— Мога да го направя — рече изведнъж тя. — Мога да убедя Колин. Само че...

— Само че какво?

— Не съм сигурна дали...

— Да?

— Дали бих искала да го сторя.

Беше го изрекла и бе още жива. Мисълта да заживее пак у дома, там, където ѝ бе мястото, ѝ се стори просто чудесна. А ако тя и Роби можеха да го осъществят — само двамата, то...

— Мисля, че има друга жена — рече бавно тя.

Халиб винаги бе знаел кога да не казва нищо.

— Вече обича единствено Роби. Толкова са близки, че...

Тя започна да се обърква. Нещата, които само допреди секунди ѝ изглеждаха ясни, сега имаха замъглени очертания.

— Значи искаш да измъкнеш момчето, преди да те е изоставило за сметка на Колин. Ами, аз...

— *Не!*

— Мога да разбера това. Естествено е.

— Но ти не разбираш. *Радвам се*, че двамата са толкова близки.

— Така ли? Ако бях на твоето място, щях да се чувствам измамен. Кой пораста детето, а? Кой му даде живот, кой го направи това, което е, докато баща му се заиграваше тук и там? *Разбира се*, че момчето те предава.

Двайсет и четири часа по-рано тази мисъл щеше да потресе Лейла като абсолютно изопачаване. Днес обаче Халиб се бе върнал в живота ѝ, а Халиб виждаше толкова ясно истинската същина на нещата. Тя се бори с Колин за душата на момчето; от известно време поне. Разбира се, че не бе вярно, *разбира се*, но ако, да речем, стане реалност някой ден, тя не можеше да си позволи да изгуби битката.

— Защо избра точно тези стихове? — изплака неочаквано тя. — *И светлината е твоята слава...* Защо, Халиб, защо?

— Не разбра ли? — попита той след известно мълчание.

Лейла поклати глава.

— Нима се срамуваш от мен? Нима ме смяташ за предателка? Това ли означават тези стихове?

Той, изглежда, се замисли над думите ѝ.

— Мисля, че си се уморила — отвърна най-сетне. — Домошарството до това води. Човек забравя за какво се води битката.

— Аз никога не съм била участничка в твоята битка — сопна се тя. — Помогнала съм ти веднъж или дважд и това е.

— Често ми помагаше. Точно за това трябва да те измъкнем. Ти си мишена, цел — ти и семейството ти. Чуй ме. Мосад стоеше зад нападението през седемдесет и четвърта. А те никога не се отказват. Щом са искали да те премахнат тогава, значи все още го искат и ще го направят, когато сметнат, че иде могат да се измъкнат, а, повярвай ми, ангелче, това тук, в Ню Йорк, е по силите им.

Тя се огледа. Ню Йорк бе толкова пренаселен, а въпреки това бе пълен с пустинни места като това. Селим, приведен срещу вятъра, й действаше успокоително с присъствието си; но да предположим, че не бе Селим, а някой непознат, колко лесно би могъл да убие и нея, и Халиб и да си тръгне, оставяйки ги като заспали, пияни или дрогирани на пейката.

Къде ли бе Роби сега? Кой се грижеше за него? Дали бе излязъл от училище, дали не бе на улицата — без надзор, без охрана...!

— Синът ти е подвижна мишена, лесна като учебна — продължи Халиб, сякаш прочел мислите й. — И това не може да се промени. Няма да можеш да му гарантираш безопасността, не и тук. Единственото, което ти остава, е да бягаш, да се скриеш. Или — да отвърнеш на удара с удар.

Тя го погледна с широко отворени очи.

— Какво имаш предвид?

— Дошъл съм в Ню Йорк с определена задача. Искаш ли да участваш?

— Каква е тя?

— Каква е била винаги?

— Не. — Лейла поклати глава толкова енергично, че разтегна мускули на врата си. — Не искам повече неприятности.

— Но ти ги имаш, независими дали го искаш или не. И се нуждаеш от моята защита, ангелче. А трябва наистина да я заслужиш.

Тя разбра, че говореше сериозно. Не бе съвсем сигурна какво още означаваха думите му. Арабският език, на който разговаряха, можеше да съдържа множество интерпретации и нюанси.

— Какво искаш? — попита тя с покорен тон.

— Искам да се изправиш лице в лице с избора, който трябва да направиш. Да останеш тук като мишена или да отведеш детето си някъде, където ще бъде в безопасност. Да останеш при съпруга си или да го оставиш. И запомни едно нещо: това е Америка, тук има

съдилища и съдилищата решават кой да има попечителство над детето след развода; а повечето съдии са мъже.

Да, Колин щеше да се бори за родителските права над Роби.

— С нас ли си или против нас? — попита я рязко Халиб.

Лейла се замисли. Помисли си за произхода си, за гените, за лоялността, за обичта. За своя голям — *хайде, кажи си го!* — за своя единствен голям провал, — с Колин. Затвори очи, преплете пръсти. Милостиви Боже, как да му отговори?

— С вас съм — отвърна мрачно, — стига това с нищо да не навреди на детето ми.

— Не може да се поставят никакви условия. *Никакви*. Отговорът ти те превръща във враг. Затова помисли сериозно — искаш ли да го промениш?

Тя не можеше да измисли какво да каже. Животът понякога си прави такива непоносимо жестоки шеги. Да вземем например тази. Ето един мъж, който бе фалшифицирал собствената си смърт, за да отвлече противниците си от следата; какъв великолепен план, колко блестящ би бил, ако не бе този единствен факт — а вгледана в непреклонното му лице, тя най-сетне трябваше да си го признае, — душата му наистина бе умряла.

24 юли 1984 година, следобед

Ал-Махра, Южен Йемен

Преди да вдигне бинокъла към очите си, Шломо Стерн погледна къде бе слънцето, не искаше да издаде местоположението им със случаен отблясък от лещите.

— Къде? — попита той лаконично Габриел.

— В скалата, виждаш ли онова дърво... зад него, на десет градуса вдясно.

Шломо насочи бинокъла към точка в дерето, далеч от скалата, зад която се бяха прикрили.

— Видях.

Нагласи фокуса, но това почти не помогна; светлината бе невъзможна. Около краищата на нишата в скалата, намираща се на около четиристотин метра от тяхното укритие, имаше отразяващ светлината варовик. И все пак можа да забележи човешка фигура. Бе

се навела в сянката, с гръб към дерето, сякаш внимателно наблюдаваше какво става в пещерата.

— Мъж или жена? — попита шепнешком.

— Трудно е да се каже — сви рамене Габриел. — Според мен — жена.

— На прицел?

Габриел се нацупи. Свали снайпера и дълго гледа през окуляра на оптичния мерник.

— Не, може да се гарантира сто процента — рече най-сетне.

Търпението на Шломо се изчерпи. — Винаги се намира извинение! Първо мъжът на вратата на самолета, сега *не може да се гарантира сто процента*. Що за снайперист си, за Бога!

— *Първокласен*. Който не застрелва цивилни пилоти, освен ако не се наложи, Шломо. И пак ти казвам, съществува деветдесет и пет процентова вероятност да не улуча този път.

Шломо го изгледа свирепо и попита:

— Но е *възможно* да улучиш, нали?

— От гледна точка на теорията на вероятностите — възможно е — съгласи се най-сетне Габриел.

Видя ли и други хора в онази ниша?

— Стори ми се, че нещо помръдна, по-навътре в пещерата.

Шломо му даде знак да се сниши и отпи голяма глътка вода. Въпреки избухването си, той знаеше, че няма да заповяда на Габриел да застреля фигурата на входа: първо, защото липсваше точна идентификация, второ, защото би могъл случайно да засегне Шарет, и трето, което бе най-важно, защото Габриел бе против. Трябваше да намерят начин да се приближат.

— Е, добре — рече най-накрая. — Да приемем ли, че са те, или са бедуини, наклеявали да се облекчат?

— Те са — рече Ури Веред. — Бедуините ще имат камила, коза, някакво животно. Ще запалят огън, видяхме, че има клони. А и бедуинът ще седи или ще клечи така, че да може да наблюдава околността. Докато нашата цел е гърбом.

Шломо кимна.

— Но дали са всички? — попита. — Не биха ли могли да се разделят?

— Не забелязахме никой друг по пътя си насам — рече Ури. — Ако тя е там, то и останалите ще са с нея. Защото ако не ги е намерила, тя нямаше да се спре.

Шломо обмисли анализа на Веред и той му допадна, доста при това. Но думите на Ури не решаваха конкретния проблем — а той бе проблемът на достъпа им.

Директното приближаване бе невъзможно: от жертвата им ги делеше четвърт миля дере без всякакво прикритие. А за да станат нещата още по-сложни, неравната повърхност бе покрита с чакъл, което изключваше напълно безшумна атака. Дори ако успееш да изминат половината разстояние без някой от тях да си изкълчи глезена или нещо по-лошо, шумът от приближаването им щеше да предупреди жената и да я постави нащрек.

Имаше начин, но той щеше да доведе до това ситуацията в пещерата да се развие без намесата им. А на Шломо това никак не му се нравеше. Всяка секунда, в която оставяха Лейла Ханиф насаме с жертвите ѝ, увеличаваше неимоверно риска.

— Ури — рече той, — да предположим, че си на върха на скалата. Колко бързо можеш да проникнеш в пещерата.

— Трийсет секунди шумно и една минута тихо.

Шломо кимна.

— Нощна атака. Някой да не е съгласен?

Останалите трима само поклатиха глави. Всеки от тях бе стигнал по независим път до същото заключение.

— Половин час след залез-слънце Ури ще се спусне по онази скала и ще се приземи до пещерата. Трийсет секунди за шумно слизане, нека ги направим двайсет. Дотогава двама от нас ще са приближили по дерето, ще го пресекат там, където никой от пещерата не може да ги види и ще се намират на десет метра от целта. И ще направим всичко това много, много безшумно. Ясно?

Този път тримата кимнаха.

— Ури започва една секунда преди нас. Влиза с две зашеметяващи гранати, заляга, ние спринтираме. Въпроси?

— Остави един човек без задача — обади се Бен Алон, четвъртият човек от групата. Шломо не се изненада, защото Бен обичаше подробностите до педантичност, обичаше да изисква още информация миг преди командирът му да я предостави.

— Точно така: Габриел, ти ще се промъкнеш на север по дефилето. Ще приближиш, но имай предвид — не много. Искам да се погрижиш за всеки, който се опита да излезе от пещерата и да се насочи към вътрешността. Ако се насочат по обратния път, от който са дошли, ще налетят на нас. Ако тръгнат в обратна посока — ще ги срещнеш ти.

— Коя е целта ми? — попита Габриел.

— Жената. Опитай се да не улучиш момчето. *В никакъв случай* не улучвай Шарет. Други въпроси?

Докато чакаше всички да осмислят чутото, той прокле Шарет до девето коляно, чудеше се защо толкова искаха да бъде върнат в Тел Авив, кой плащаше стари дългове, какво ли щяха да му кажат, ако успееш да го върнат у дома. Този Шарет бе нарушил правилата: в нарежданията на Шломо той бе *допустима* цел. Шарет бе дори най-допустимата цел, защото заради него Шломо Стерн се намираше тук, а не до болничното легло на жена си, да държи ръката ѝ в своята...

— Радиоконтакти? — Ури Веред наруши неспокойните мисли на Шломо.

— Не — отвърна той. — Радиомълчание през цялото време. — Вдигна очи към слънцето, сетне откопча ролекса си. — Да сверим часовниците. Според моя, сега е...

24 юли, следобед

Бахрейн

Нън придърпа стола до прозореца на апартамента си, така че да можеше да гледа към огромния паркинг или към прозрачното море, така му се прииска в паузите между две *сури*. Четеше издание на Корана с меки корици.

Те обричат дъщерите си на Аллах (слава на Него), ала в замяна ще получат онова, което пожелаят. След като на някой бъде съобщено за раждането на момиче, лицето му помрачнява и той се изпълва с вътрешна тъга. Поради лошата новина се крие от мъжете: дали да понесе позора или да я погребее в праха? Колко погрешно е мисленето му!

Погледът му пробяга към дъното на страницата.

Но неведоми и възвишени са пътищата на Аллах. Той е Всевишният, Мъдрият.

Телефонът мълчеше. Погледна го замислен, преди да затвори книгата и да я постави със страхопочитание на масичката до прозореца. Както и мнозина други, той от години имаше намерението да прочете Корана, както и *Изповедите на Свети Августин*. Ала Свети Августин отсъстваше в библиотеката на хотела, докато Коранът тук бе добре застъпен, затова реши, че след като имаше време...

Часовникът му показваше три без десет, следобед. Телефонът почти не звъня през целия ден. Закусва и обядва в апартамента си, не смееше да излезе, за да не пропусне нещо, ала както изглеждаше, нямаше развитие на ситуацията. Поне дотолкова, че да си заслужава да го информират. Филип Трюин бе охладнял доста след обаждането на Андрю до Израел предишната нощ. Сутринта дойде техник от хотела и демонтира повечето от специалните телефони. Един по един хората, поставени на разположение на *Лойдс* и на посолството, изчезнаха, след като поеха прекалените обещания да се отзоват на минутата, ако се наложи... Андрю Нън, сам и неспокоен, седеше в хотелския си апартамент, където го бяха довели неведомите пътища на историята; четеше и чакаше.

Дали Лейла Ханиф ще открие сина си — там, в огнената пустиня, питаше се той. Дали Израел ще прати войска, за да я убият и да го спасят? *Неведоми и възвишени са пътищата на Аллах...*

Дали той самият — Андрю Нън — бе помогнал и в най-малка степен? Никога нямаше да узнае. Може би Тел Авив щеше да предприеме спасителна операция независимо дали им се бе обадил, или не. (В случай, че познатият му полковник му бе повярвал или не, което никак не бе ясно.) А може би нямаше да предприемат такава операция дори сега.

Каквато и да бе истината, той никога нямаше да бъде част от нея.

Трябваше да се заеме с проекта за съглашение относно изгубения товар петрол, тъй че като се върне в Джак, да бъде готов да приключи операцията. Би трябвало, наистина би трябвало.

Ан-Мари искаше той да измъкне Лейла заедно със сина ѝ. Не бе в състояние да го стори, но поне се опита да направи нещо. *Нещо.*

Вдигна телефона без много да си дава сметка защо го прави и поиска да го свържат с офиса на авиолинията *Катай Пасифик* на *Гавърнмънт роуд*.

— Можете ли да ми кажете дали има свободни места в първа класа до Лондон в следващите четирийсет и осем часа?

Момичето му каза, че има много свободни места; желае ли господинът резервация? Не, отвърна той, макар че... Не. Благодаря. Остави слушалката и изведнъж му хрумна, че през последните три дни това бе първият път, когато бе използвал телефона по начин, който един обичаен гост на хотела би сметнал за донякъде разумен.

Той отново взе Корана. Трудно му бе да се съсредоточи. Докато прелистваше страниците, вниманието му привлече един пасаж. Сурата бе озаглавена *Развод*.

Аллах е достатъчен на мъжа, който се уповава в него.
Той ще изпълни онова, което Той му нареди. Защото Той е мярката за всички неща.

Часовникът на Андрю Нън показваше три и двайсет и шест.

24 юли, следобед

Ал-Махра, Южен Йемен

Устата на Колин бе суха като оглозган кокал. Болката... Вече не бе точно болка; по-скоро бе чувството за неимоверно опасна болест, която дебнеше иззад ъгъла. Смъртоносна болест. Смърт от жажда.

Знаеше, че това бе най-жестоката смърт. Някои твърдяха, че била по-лоша, отколкото жив да изгориш. Искаше да помогне на сина си. Ала сега бе твърде слаб и изплашен да направи нещо, освен да лежи, облегнат на скалата и да гледа как замъглените образи се движат пред очите му. Гърлото му почти се бе затворило. Гореше. Очите му също горяха. Червата му се бяха свързали на възел от гаденето, но нямаше какво повече да изхвърли.

— Той е излъгал.

Успя на фона на целия този огън да разпознае гласа на Роби. Подарената от майка му вода го бе посъживила.

— Халиб е лъгал, лъгал, лъгал. Той те е *използвал*, мамо, нима не можеш да *разбереш* това?

— Не знам...

Роби, лишен от съпротивата, която бе очаквал, за която бе *копнял*, остана безмълвен.

— Брат ми никога не е действал директно. — Тонът на Лейла бе приглушен, ужасен. — Нито дядо ти Фейсал. Това не бе характерно за тях.

Нейната плът и кръв бяха сега мъчение за нея: Колин знаеше, веднъж се бе сблъскал с това.

— И затова ти ни заряза, татко и мен — рече, закашляйки се Роби. Кашлицата премина в спазъм. Лейла посегна за манерката, изражението ѝ бе нерешително. След като кашлицата му спря, ръката ѝ се отдръпна.

Роби заговори отново:

— Захвърли ни и се превърна в терористка, така ли? Страхотно. И само защото чичо Халиб те помоли за това. *Колко глупаво...*

— Имаше и други причини.

— Така ли? И какви?

Тя се поколеба.

— Баща ти спеше със студентките си в Америка.

След толкова много несправедливости, престъпления, ужаси безчет, едно обвинение в простим грях не би трябвало да има значение, дори и да бе фалшиво. Ала Колин възнегодува срещу него. Гневът му се породи от спомена за това колко много *му се искаше* да спи с неколцина от студентките си, но устоя на изкушението. По онова време причините за това бяха достатъчно сериозни, но сега той нямаше и най-бегла представа какви точно бяха.

Чувстваше се прекалено болен, прекалено изтощен, за да възрази. Но не и Роби.

— Значи ти си изпозастреляла сума невинни хора, щото баща ми бил чукал някого си? О, хайде, хайде!

— Защото той ме *опозори*. Трябваше да избирам между неговите ценности и своите. Роби, нима не го разбираш? Става въпрос за това кога бе избрал да го направи? Ако тогава не се бе появил Халиб...

Момчето ритна силно и отпрати камъче към майка си. Тя се предпази. Сетне рече:

— Кръвта надделя, Роби. Обикновено така става. — Вдигна очи към Шарет. — Нали съм права?

— О, да — отвърна той с далечен глас. — Правилата на кръвта са над всичко.

— Глупости!

Лейла се напрегна. Шарет — също. Само Роби и Колин останаха спокойни. Те познаваха тази материя.

— Трябваше да бъда по-твърда с теб — рече тя съвсем меко. — Всичко това се дължи на християнството ти.

— Християните не убиват.

Лейла се усмихна.

— Нали искаше да узнаеш защо съм ви напуснала през осемдесет и втора — попита тя след кратка пауза. — Добре, ще ти кажа. Бях се заклела да отмъстя на мъжа, който уби — щом темата за убийствата ти харесва, нека я дискутираме, — който уби дядо ми Ибрахим. Уби го израелец и това е важно.

— *Защо* е важно?

— Ще разбереш, когато чуеш цялата история — рече Шарет и в тона му прозвуча тъй неочаквано съчувствие, че Роби се обърна да го погледне. След като желязната хватка на врата и кръста му не се отпусна, той се съпротивлява известно време, след което остана неподвижен.

— Защо спаси Тим? — избухна неочаквано той. — Ти, всемогъщата терористка, жадна за отмъщение, защо прояви тъй изненадваща милост? — И след като тя не отговори, той ѝ се присмя: — Нима се страхуваш за имиджа си?

— Спасих Тим, защото *ти* ме помоли за това.

— И няма никаква друга причина? — изгаври се отново той. — Като да речем хуманност? Състрадание?

— Не... не и след онова, което се случи през осемдесет и втора.

— Тогава защо не ми разкажеш за това? — Той добави и още една дума, едва доловимо: — *Кучка!*

Лейла я чу. Във вените ѝ нахлу жлъч. Най-неочаквано видя себе си как се навежда, вдига камък и го запраща срещу сина си, видя, видя

съвсем ясно как камъкът го удря по устните, как протича кръв, как в очите му се появява изненада и страх...

Не. Той бе неин син. Бавно, съвсем бавно яростта ѝ стихна, изпари се в горещия, напоен с влага въздух; ала мирисът ѝ остана в ноздрите ѝ още дълго време, докато разказваше, отначало откъслечно, а сетне с повече сигурност за ролята, която бе играла след есента на осемдесет и първа; докато останалите слушаха и размишляваха за собствените си роли в заговора за убийство, който бе разтърсил света.

НЮ ЙОРК

Беше февруари осемдесет и втора и по това време Рафул Шарет смяташе, че разполага с достатъчно факти, за да предприеме нещо. Измъкнал се бе от Йерусалим, без да съобщи никому за плановете си, а няколко дни по-късно се появи във Вашингтон, Окръг Колумбия, ужким на гости на стар приятел.

Отначало Рафул прие за добър знак факта, че го посрещна Нааман Левинджър, защото Левинджър се бе оженил преди няколко години за племенница на Шарет и когато ставаше дума за достъп, нямаше нищо по-добро от семейните връзки. Затова той изпълни *един Рафул* и след като не последва никакъв смях, му стана ясно, че нямаше да бъде тъй лесно, както си бе въобразявал.

— Съжалявам, Рафул — рече с апломб мъжът, който, напротив, се бе зарадвал, — но трябва да те претърся.

— Да ме *претърсиш* ли?

— Да.

— Нааман, чуй ме. Аз дойдох тук, нали така? Чаках ги да отворят металната врата, стоях пред камерата, минах през вратата, след като я отвориха и по електронен път, и ръчно. Минах по две стълбища, показвах пропуска си четири пъти. Нааман, това е равносилно на два полета, *четири пъти* ме проверяваха и сега ти, моят племенник... искаш да ме *претърсваш*?

— Да.

— Е, добре, да не искаш и един шибан отпечатък от око? Защото вече можем да го правим. Можем да го направим и тук.

След това Рафул бе този, който се извини, а не Левинджър. Тук хората се убиваха по-често, отколкото преди. Но израелският посланик в Съединените щати нямаше да бъде застрелян и причината за това бе

безупречната сигурност, осигурявана безпощадно от хора като Левинджър.

Рафул седеше в чакалнята на посланика, която си заслужаваше името, защото му се наложи дълго да чака. Не отвори някое от лъскавите списания. Вместо това се отдаде на спомени за отдавна починалия си баща: шивач, който бе избягал от Полша през двадесет и шеста, част от четвъртата вълна алия, присъединила се към обществото Ищуф в Палестина. Заминал бе с жена си и с един кат дрехи на гърба си — това бе всичко — и след това бе изживял трудни времена, защото шивачите в Палестина бяха под път и над път, там имаше нужда от фермери. Когато Рафул стана *Бар Мицва* на тринайсетия си рожден ден, нямаха пари за традиционната след това сенда. Тук, в Америка, нещата сега бяха коренно различни...

Рафул трябваше да се възхити на Халиб Ханиф и неговата тайфа. Те бяха наясно, че израелският посланик в Съединените щати не можеше да не присъства на *Бар Мицва* на първородния си син. И бяха го взели предвид.

Нааман наруши уединението му в спомените с предложението да го въведе. Рафул му отвърна, че знае пътя, но въпреки това му благодари. След като влезе, той си напомни мислено да поговори с Левинджър, да му поиска услуга.

— Моше — извика Рафул.

Негово превъзходителство се изправи, заобиколи писалището си и прегърна Рафул, целуна го и това бе най-топлият жест, откак бе срещнал племенника Левинджър в приемната.

— Изглеждаш добре, Моше...

— Ти също, Рафул. Колко време мина...

Погребението на Естер — там се бяха срещнали за последен път. За погребението на Сара Моше не можа да дойде, беше в чужбина. Двамата се гледаха известно време, усмивките им станаха печални от спомена.

— Ти доста се издигна, Рафул. Моля, седни.

— Ти — също. — Рафул огледа облицования в дъбова ламперия кабинет и сви красноречиво рамене, досущ както би постъпил стар приятел-пуритан, когато пренебрегне дългогодишната си съпруга за сметка на тазгодишния модел номер едно.

— Е, кажи ми, за официално посещение ли става дума?

Двамата се настаняха срещу натруфената камина, като политици, позиращи за снимка, така го запомни Рафул, а и не бе много далеч от истината. Седяха един срещу друг не само в буквалния смисъл на думата.

— В известен смисъл е полуофициално, Моше. Малцина в Тел Авив знаят, че съм тук.

— И ако попитам там, няма да ми кажат нищо.

Рафул погледна посланика, усети първия намек за наличието на проблем. Посланикът бе по-възрастен. В дипломатическата му кариера съществуваше момент, в който той вече бе започнал да вярва, че ще може да се оттегли във вилата си в Галилея и да изживее спокойно старините си. Започнал бе вече да не вижда динените кори пред кариерата си и да се вглежда в далечната цел. И реакциите му бяха станали по-бавни.

Моше винаги бе много внимателен. А сега, след като търсеше какво се крие зад професионално безизразните му очи, Рафул откри, че можеше да му лепне етикет, далеч по-непривлекателен от *внимателен*, и вътрешно да въздъхне.

— Работата е там, Моше, че у дома се колебаят. Искат да разберат какви ще са реакциите ти и след това да заемат позиция, нали разбираш?

— А аз дори не мога да поканя моя човек на Мосад на тази среща, така ли? — рече Моше. — Не разбирам изобщо за какво става дума. Прекалено сложно.

Рафул бе дошъл с грижливо подготвена реч, ала я изостави и започна направо:

— Съществува специален и много добре организиран заговор за убийството ти през идващия юни. Знаем за него, затова имаме избор. Можем да се намесим сега и да изтървем всички едри риби, плюс огромен разузнавателен продукт, до който искаме да се доберем, но така ще спасим живота на посланика си и в същото време ще запазим добри отношения с Държавния департамент на Щатите. Можем и да поизчакаме и да оставим събитията да се развият. Ако постъпим така, ще открием, че имаме предател, близък до върховете. Поради тази причина не искаме да споделим всичко това, което ти казах, с приятелчетата ти от Мосад — тук или у дома. Това е, Моше,

съжалявам, че ти стоварих всичко туй на главата, но и да не ти бях казал, и да ти бях казал — все аз ще съм кривият. Тъй, че...

Рафул се облегна назад.

Посланикът изчака известно време, за да подреди мислите си. Най-сетне попита:

— Кой ще бъде *катса*?

Катса бе терминът, използван от Мосад за офицера, ръководещ операцията, режисьорът на шоуто; в този случай — човекът, от чиито умения щеше да зависи животът на Моше.

— Аз.

Моше кимна, сякаш доволен от чутото. Той помисли още малко.

— Никой няма да ме кара да предприемам ненужни рискове, нали?

— Не.

— Но ако се откажа, няма нужда да очаквам телефонът ми да звъни често, като се върна в Йерусалим, да си живея с пенсийката и да безделнича.

Шарет не каза нищо. Той бе готов да приеме проникателността на Моше, но не и горчивината, с която я изрази.

— И така, колко можеш да ми разкажеш за този план, Рафул?

Шарет реши да рискува.

— Нашият предател — да предположим, че съществува — е във връзка със същите хора, които взривиха Сара — рече той. — Да започнем оттам.

Моше се вгледа в камината. Устните му се отпуснаха надолу в ъгълчетата си, сетне се свиха нацупено, преди да заемат отново първоначалното си положение.

— Нека и да приключим там — рече той сякаш на решетката на камината. — Каж ми какво искаш.

Това би трябвало да прозвучи като песен в ушите на Шарет, но не стана така. Този мъж щеше да го направи от чувството за дълг към приятеля си и към родината, като ангажиментът му се подхранваше от добра доза стародавна омраза. И въпреки всичко...

— Ти вече имаш ангажимент за първата седмица на юни — рече Рафул. — Тогава е церемонията *Бар Мицва* на момчето на Йехошафат Кац.

— Откъде, по дяволите...

— О, хайде, Моше, откъде, по дяволите, знам сума неща? Ще пътуваш до *Голямата ябълка*. Сума бодигардове, групи от дипломатическата охрана, електронно следене. Знам, знам. Но и те го знаят. И те ще те ликвидират точно там: или в синагогата, или сетне, у дома.

Дълго мълчание.

— Искаш да ме използваш като стръв?

— На място.

— Тъй че като дойде моментът, няма да имаш нужда да правиш арести, просто ще трябва — как му викаха на това в ЦРУ? — *да нанесеш максимални вреди?*

Шарет кимна.

— Значи ще убиеш Халиб Ханиф?

— И Лейла.

— Сигурен ли си?

— Посветил съм живота си на тези двамата. Все едно съм влюбен в тях, Моше, все едно, че са ми роднини. Сигурен съм. *Знам*.

Моше стисна дръжките на креслото.

— Не искам да слушам повече — рече той.

И това е добре, помисли си Рафул, защото нямам и намерение да ти кажа и думица повече.

— Ще го направиш ли? — попита той.

— Ще го направя. Но, Рафул... — За пръв път от известно време насам Моше погледна Шарет право в очите. — Пази ме добре, Рафул.

Шарет не отвърна с думи, не и веднага. Изправи се и отиде до стола на посланика, сложи ръка върху рамото му.

— Като себе си — рече отсечено. — Имай ми вяра.

За Лейла завесата се отдръпна и ето го Ню Йорк очакващ, светнал с безброй звезди, ликуващ в славата си. Как не го бе забелязала досега? Сега, когато имаше поглед, имаше цел, цялата шумотевица на града се бе изпарила в разределения въздух и тя бе всмукана в оживения водовъртеж на деен и посветен на целта живот. Когато някой чернокож кънкьор я блъснеше на тротоара или някой магазинер я наричаше скапана кучка, защото нямаше по-дребни от петдесетачка, Лейла изобщо не им обръщаше внимание. Слънцето бе

заязло, градът блестеше над Ийст ривър като лъскав замък и тя вече не се чудеше как да преживее тук. Ню Йорк бе мястото, където *наистина живееше!*

Рисуването ѝ се подобри неимоверно. Това се дължеше индиректно на Халиб. Мисиз Якубович по негово мнение бе отлична учителка, не можеше да има никакви претенции към нея. Тя бе фигура. Освен всичко друго имаше ученици, свързани с Колумбийския университет, където работеше Колин, а това бяха хора, с които Лейла трябваше да се запознае.

— Съпругата на декана на юридическия факултет взема уроци при Касия Якубович — бе рекъл Халиб. — Трябва да се сближиш с нея, наистина трябва, кукло.

— Защо?

— Тя е симпатична. Мъжът ѝ е важна клечка. Евреи са. Като *теб*. Тя го погледна изненадана.

— Като *мен* ли?

— Можеш да се прекръстиш. Той се усмихна. — Шегувам се, разбира се. Но отсега нататък нека те смятат за еврейка, а? Прочети някоя и друга книга. Ходи в синагогата.

— Ами ако Колин разбере?

— Няма да разбере. А и, между другото, не бива да преиграваш, не *казвай*, че си еврейка, за Бога; можеш обаче донякъде да приличаш на еврейка, с този твой тен.

— Той разтвори ръце в благ жест. — Просто нека да си го помислят.

Тя не постави под въпрос преценката му. В суетата на новия ѝ живот заплахите на Халиб се бяха вкоренили някъде дълбоко в съзнанието ѝ, откъдето можеха да я мотивират, невидими, неуловими, ала и винаги будни. Повтаряше си, че защитава една справедлива кауза. В преследването на тази кауза тя отиде в градската библиотека и взе томчето на Исак Клайн *Пътеводител в еврейската религиозна практика*; намери го за трудно, но вълнуващо четиво. Прехвърли се в общите класове на Касия, вместо да взема индивидуални уроци, там започна да си общува с уважавани еврейски дами, досущ като самата нея — да, учудващо бе колко бързо свикна с тази мисъл: *досущ като нея*. Тя бе шпионин в лагера на врага, а това бе ободряваща идея. Шпионите бяха движещата сила.

Навиците ѝ се промениха. След седмичните уроци следваше посещение в руската чайна или пазарски набези по *Пето авеню*. Даде обедно парти. Всички харесаха каменния дом на семейство Рейли, коментираха мебелировката от *Шейкър*, завесите, колко изкусно бе използвала Лейла огледалата, за да улови и да засили мътната дневна светлина на Ню Йорк. Мисиз Коен, съпругата на декана на юридическия факултет, се оказа интересна събеседничка. Започна се с размяна на малки клюки, сетне преминаха към по-сериозните. Мисиз Коен ѝ довери, че бракът ѝ не бил щастлив, но пък чий брак е щастлив в наши дни? Лейла кимна мъдро, загатвайки, че и тя може да сподели това-онова, стига да ѝ дойде настроението. Дойде ѝ през следващата седмица. И точно в този момент двойният ѝ живот започна да става твърде странен, защото, както откри за своя изненада, бракът ѝ се бе превърнал в някакъв крайъгълен камък и след като го заобиколеше, тя се устремяваше към щастието, и всичко това, само защото се бе решила да води измамен живот по повеля на Халиб.

— Как върви поезията?

И тримата бяха в кухнята: Колин и Роби — в единия край на масата, работеха по модела на Мейфлауър^[2], а Лейла — в другия, се бе вгълбила в Байрон.

— Добре.

Не измърмори отговора си, забила нос в книгата, както би направила няколко месеца по-рано. Вдигна глава, искрено зарадвана от интереса на Колин, искаше той да види как се чувства. Дълбоко в себе си обаче изпитваше чудесното и вече познато ѝ чувство на измамата, защото мъжът ѝ дори не подозираше, че тя шифроваше наум съобщение за Халиб.

Подпря брадичка с ръка и рече:

— Много ми харесва да ви виждам да се потите здравата.

Те се засмяха.

— Ти си станала съвсем истинска американка, мамо — извика радостно Роби. — Като че си родена тук.

— Май работата прилича на това да придобиеш тен, стига да се излагаш на слънцето, няма даже нужда от твоя принос.

Колин се ухили и тя му отвърна с усмивка. Обичаше да ги гледа, заети с модела си. Странно, но когато започнаха, в края на лятото, тя само се оплакваше. Цапаха твърде много, плотът на масата се

покриваше с лепило, никога нямаше да завършат модела, само си моряха очите. Ала всичко това, разбира се, се дължеше на факта, че я изключваха от личния си свят. А сега се радваше на това. Всъщност, *радваше се* да види баща и син щастливо заети с преследването на една идея, *радваше се*, когато се изтягаха пред телевизора да гледат някой глупав мач, да тичат из парка или да се редят на опашка, за да видят последния холивудски хит, след което да се натъпчат като прасета в първата бира-скара. Защото всичко това означаваше, че тя бе свободна да следва необезпокоявана плановете си.

Нямаше обаче да е винаги така. Тя преследваше точно определена цел; да премести сина си на безопасно място. Не и следващата вечер, нито следващия месец; но някой ден в средата на лятото това определено щеше да стане. Първи юли осемдесет и втора бе крайният срок, защото тогава изтичаше договорът на Колин с Колумбийския университет и той щеше да поиска да се върнат в Англия.

Тя можеше да му отнеме Роби. Вече разполагаше със силата да го направи. Но още не се налагаше да вземе решение. Може би Колин можеше да бъде убеден, че единственото възможно решение бе да заживеят в Бейрут.

Докато го гледаше усмихната, тя осъзна, че имаше и друга причина да се радва на обичта му към сина им. Когато той бе с Роби, не можеше да чука някоя курветина, представяща се за студентка. Не искаше той да се чука наляво и надясно, главно защото все още ѝ харесваше да чука нея, макар това вече да не се случваше твърде често.

Искаше Колин да замине с тях. Да, реши тя, като го гледаше как се съсредоточава върху стъкмяването на ветрохода, наистина искаше, *наистина*.

Бяха обещали на Шарет истинско удоволствие и той не се разочарова.

Къщата се намиреше в средата на квартал с разнебитени постройки на север от авеню *Атлантик*, на границата с *Бедфорд Стювесънт* и *Форт Грийн*. Районът изобилстваше с невзрачни арабски ресторанчета и бакалийки, тъй натъпкани със стоки с неразбираеми надписи по опаковките, че заплашваха да съборят

решетките, които трябваше да ги пазят от уличните джебчии; в квартала щъкаше или живееше подозрителен на вид народ с неопределен произход, но с определено блискоизточен вид. Беше февруари и бе много студено. Боклуците се носеха по улицата, която по-скоро приличаше на аеродинамичен тунел, хартии се въртяха във вихрушка, за да се спрат временно до някоя воняща кофа за боклук или ръждясали железни перила.

Още като слезе от камионетката, Шарет подуши: риба, която отдавна би трябвало да бъде изхвърлена от пазара, ресторантски боклуци, неприбрани през уикенда. Този район на Бед Стюй бе предназначен за неудачници — това бе първата му мисъл, като се огледа: неудачници в голямото надбягване на живота, както и онези, които просто искаха да се изгубят в тълпата.

Бяха паркирали камионетката точно срещу жилището на целта си, тъй че не трябваше да вървят дълго, което бе добре дошло за Рафул, защото му се струваше, че много бие на очи с яркожълтия си комбинезон с емблемата на фирма, за изстребване на гризачи. Носеха торби, всяка със същата емблема и въпреки че, както личеше по всичко, имаха ключове за приземния апартамент, никой не им обърна повече внимание, отколкото на други два или три екипа — истински при това, — които се занимаваха с изстребването на гризачите на различни места из този мръсен квартал.

Ализа въведе триото в приземния апартамент, погрижи се да затвори вратата, през която всеки, който искаше да си даде труда, можеше да погледне направо от улицата. След това тя се наведе, за да вдигне един косъм от износения килим.

— Просто — изкоментира Рафул.

Ализа се изправи. Лицето ѝ бе някак вдлъбнато, челото и брадичката ѝ се издаваха на равно разстояние напред, ала очите, носът и устата бяха хлътнали. Беше на около четирийсет години и изглеждаше така, сякаш тази възраст я бе поочукала доста: уморена, малко отпаднала може би, бе самият архетип на жена, която отчаяно се нуждае от работа, каквато и да е работа, за да поддържа семейството и съпруга си на повърхността. Но на практика тя бе член на Ал, контраразузнавателната организация на Мосад на територията на Съединените щати, която официално не съществуваше и на теория не би могла да съществува, без да изложи на опасност дипломатическите

отношения между Щатите и Израел, ако въобще можете да си помислите, че нещо може да заплаши един такъв непоклатим паметник на толерантността. Ал следеше Халиб Ханиф повече от две години.

— Хубавото у този мъж е — рече тя, — че е самоуверен и то в правилна посока.

Ализа късаше изреченията си на парчета и произнасяше всяко от тях, придружено със съответните жестове. Имаше богат репертоар от жестове. Ту ще погледне изкосо Рафул, ту ще се извърне, ще отправи поглед към пода, към тавана, към прозореца, ту ще присвие очи, ту ще ги отвори широко — самата невинност. Театралната сцена бе изгубила с нея, Мосад бе спечелил. Рафул я харесваше. Само му се искаше поне понякога да произнася по някое смислено изречение изцяло.

Третият член на екипа — Дани Нейман — подаде по чифт бели памучни ръкавици на всички и придърпа завесата на прозореца, през който влизаше светлина от улицата горе. Рафул харесваше и Нейман: младеж, колкото приветлив, толкова и отдаден на работата си. Имаше планове за бъдещето му; кариерата на Нейман несъмнено щеше да спечели от тази операция.

— В правилна посока... — Рафул навлече ръкавиците си със замислено изражение. — Искаш да кажеш, че не е прекалено самоуверен...

— И не прекалява, с предохранителните мерки. Да, така е. Ханиф се държи естествено за района и за избраната си роля.

— Един невзрачен ливанец в Ню Йорк?

— Схвана.

— Но оставя косъм на вратата, винаги когато излиза.

— Както правят и мнозина почитащи закона граждани, особено ако държат у дома си ценности. А случаят с Халиб Ханиф е точно такъв: хиляда долара, натъпкани във възглавницата на дивана. Искаш ли да ги видиш?

Рафул огледа мръсната, оскъдно мебелирана всекидневна и направи гримаса.

— Не.

Преминаха в съседната спалня с по-малък прозорец, който гледаше към задния двор и към плътна сива стена.

— Може ли да се измъкне оттук?

— Да. Има неподвижно закрепена пожарна стълба, не е на панти, както обикновено. Искаш ли да видиш *Тората*!

— Покажи ми.

Лейман отвори чантата си и извади рулетка, измери на какво разстояние отстоеше леглото от трите най-близки стени. Сетне той и Рафул отместиха леглото встрани. Нейман се отпусна на четири крака, за да изследва килима. Даде знак и Ализа му подаде чифт пинсети; с тях той взе някои неща от килима: косми, мъх, след което го нави, за да подложи и пода на сходно проучване. Чак когато съобщи, че е свършил, вдигна дъската и се зарови в кухнята под пода.

Тората бе дебела тетрадка със спирала. Нейман се надигна и се обърна към Рафул, с отворена тетрадка на ръце, сякаш бе черковен клисар, който подаваше на свещеника да прочете свещените слова. Всяка страница имаше едноинчово червено поле, в което бяха вписани числа: приличаха на дати. Страниците бяха изписани с гъст почерк, вписванията се отделяха от един, нито повече нито по-малко, само от един празен ред. Почеркът бе дребен и чист, езикът — арабски. Някои от вписванията заемаха две до три страници, но повечето бяха само по няколко реда. И много числа. Нещо привлече погледа на Рафул и той попита, сочейки:

— Радиочестоти?

— Да. Късовълнови, използвани от личната охрана на посланика.

— Аха. Променихте ли ги?

— Разбира се, че не.

— Добре.

Рафул отстъпи няколко крачки назад, за да даде знак, че е приключил с огледа, и рече:

— И така, Ализа, кажи ми какво означава всичко, това?

Преди да отговори на въпроса му, тя се обърна към Нейман.

— Нещо ново?

— Не, от миналата седмица насам — нищо.

Тя кимна, Нейман върна *Тората* в скривалището, като внимателно ликвидира всички следи.

— Това означава — започна Ализа, — че някой близък до посланика издава информация за охраната и за разписанието на дейността му.

Тя избягваше да го гледа в очите. Рафул се досети какво щеше да последва, от което дозата жлъч в устата му не стана по-вкусна.

— Някой...?

— Рафул, съжалявам много, но това е Нааман Левинджър.

Дълго мълчание. След което:

— Мъжът на племенницата ми?

Ализа друсна брадичка надолу в знак на потвърждение. Последва още една дълга пауза, по-неприветлива и от първата.

— Сигурна ли си?

— Сигурни сме.

Рафул се дръпна назад, сякаш му се искаше да седне на леглото и Нейман вдигна предупредително ръка.

— Ох... и какво ще стане с него?

— Нищо засега.

— А след това?

Сякаш усетила, че той няма да може да понесе още една дълга пауза, Ализа направи гримаса и сви рамене.

— Искаш той да продължи до... докрай?

— Разбира се.

— След което ще е твърде късно за него да компенсира...

— Рафул, съжалявам много, наистина съжалявам, но...

Той отхвърли излиянията ѝ с рязък саблен удар с дясната си ръка във въздуха, като едновременно се извърна.

— Какво е съобщил на Ханиф? — попита накрая.

— Ами... честотите на UHF и VHF. Цветните кодировки на снимките за личните карти на охраната. Предохранителните мерки при пътуване с кола: кои пресечки евентуално ще бъдат затворени...

— Добри и милостиви Боже!

— ... процедурите за проверка на храните, пароли за деня, оръжия, подреждане на колите в кавалкадата, кои агенти носят очила с радиопредаватели и кои не... Не сядай на леглото, Рафул.

— Аз се срещнах с него преди няколко месеца, заедно с Моше.

— Тонът на Рафул бе като на сомнамбул. — Не мога... не мога да повярвам на ушите си. — Той бавно се обърна с лице към Ализа. — Какво го е накарало да го направи? — попита я умолително той. — Какво...?

Тя не отвърна нищо.

— Добре — изръмжа накрая Рафул. — Значи тази тетрадка съдържа данни за това как охраняваме нашия посланик във Вашингтон, нали така?

— Да.

— Освен това ми докладва, че в нея е записана и датата на *Бар Мицва* за момчето на Кац. Ще ми я припомниш ли?

— Трети юни.

— Още четири месеца... Осветли ме по въпроса за оръжията им.

— Още няма никакви — каза Нейман. — Ако бях на тяхно място, и аз нямаше да ги доставя още. Вижте какво, става късно...

Рафул огледа за последен път спалнята. Телевизор със стайна антена, скрин, библиотечна лавица. Приближи я. Стари броеве на *Рийдърс дайджест*, *За мишките и хората*, *Отнесени от вихъра*. И поезия — Байрон, Уърдсуърт, Шели...

— Да вървим. — Рафул изглежда се посъвзе при перспективата за някакво движение. — Ще говорим още в камионетката.

Отне им известно време, за да затворят апартамента така, че да не останат и най-малките следи от присъствието им. Излязоха на тротоара, огледаха се дали някой би ги заподозрял, но бе чисто. Докато затваряше задните врати на микробуса обаче, Рафул мярна още една камионетка на фирма за изтребване на гризачи да потегля на около петдесет метра зад тях.

— Май си имаме компания — прошепна той на Ализа, която шофираше. — Червена камионетка, бели надписи, на две коли зад нас.

Ализа погледна в огледалото.

— Един екип изтребвачи на гризачи може да привлече вниманието на съседите, а когато са два, всичко е наред — рече лаконично тя.

На него му потрябва известно време, за да схване.

— Искаш да кажеш, че и другата камионетка е от нашите!

— Аха.

Рафул се замисли върху огромното количество пари, които изтичаха за тази работа, запита са дали, по дяволите, изобщо ще успеят да ги оправдаят. Ала после се сети — това бе проблем на бъдещето и не го засягаше.

— Лейла — натърти той. — Разкажи ми за възлюбената му сестра. Тя във връзка ли е с Халиб?

— Да — кимна Ализа.

— Не — отвърна в един глас с нея Нейман.

Рафул попита:

— Искате ли да се изясните насаме или някой може да обясни?

— Съгласна съм, че доказателствата са двусмислени — започна разсъжденията си Ализа. — Но интуицията ми казва, че брат и сестра са свързани и са готови за действие. Тя е ключов играч, той се нуждае от нея и тя е вътре. Освен това в *Личните...*

— О, Господи — Нейман извъртя очи към тавана. — Ако чуя още една дума за тези проклети *Лични...*

— Остави — пресече го грубовато Рафул. — Кажете ми сега ясно — някой виждал ли ги е заедно?

— Не, освен това няма подозрителни телефонни обаждания. Не можем да подслушваме всички телефони в Ню Йорк, тъй че някои от обажданията му от улични автомати може и да се били до нея — но не и у дома ѝ; там телефонът се подслушва и устройството досега не е засечено.

— Нима подслушвате телефони в Съединените щати?

— О, Рафул, хайде, *хайде!* Ние тук сме в състояние на война.

— Преди малко спомена за инстинкта и интуицията си. Разкажи по-подробно.

— Наблюдаваме я от доста време, още преди да се премести в Щатите. Промени стила си на живот. Преди мразеше Ню Йорк. Цяла година го мразеше. Сетне — бам! — нови приятели, нови дрехи, нова персона. *Еврейска* персона. Можеш ли да измислиш причина едно добро шиитско момиче изведнъж да се превърне в еврейска принцеса?

— Ализа преувеличава. — Тонът на Нейман бе напълно уверен. — Да, тя наистина има неколцина приятели-евреи, но в Ню Йорк не можеш да се сприятелиш, да се смразиш или да се влюбиш, без да се натъкнеш на някой от Божиите деца, Рафул. Тук всеки втори човек говори иврит. Намираме се в Ню Йорк, дявол да го вземе!

— Тя е като пионка в шаха — продължи Ализа тъй, сякаш Нейман изобщо не се бе обадил. — С всяка седмица приближава по-малко към царя. *Към Моше*. Досуц като Ели Коен в Дамаск навремето. Сега разполага с най-малко трима близки приятели, които могат да се срещнат с Моше по всяко време, когато минават през Вашингтон.

Знам, че ще бъде поканена за онази церемония на *Бар Мицва*, сигурна съм.

— Но тя познава ли се с Кац или с жена му? — Рафул се извърна така, че да може да сложи ръка върху облегалката на ализината седалка. — Не може да бъде поканена, ако не се познава с тях.

— Познават се.

— Сигурна ли си?

— В това съм сигурна. — Ализа потупа с ръка по волана. — В *Линкълн сентър*, на ретроспективната изложба на Пикасо, третата седмица на ноември; на благотворителния бал на евреите ветерани, в хотел *Плаца*, в средата на декември; и поне на едно парти с чай.

— Присъствали са на едни и същи места — възрази Нейман. — Това не означава, че се познават.

— Тя ще бъде на *Бар Мицва*, Рафул, мога да ти го гарантирам. — Ализа се извърна така, че той да може да види изражението ѝ. — Тя ще бъде там заедно с Моше.

Рафул се облегна назад и известно време пътуваха в мълчание.

— *Личните* — промърмори той, — какво точно е това?

Двамата заговориха едновременно, но Рафул даде знак, че иска да чуе мнението на Ализа.

— *Личните* — поде тя, — това е рубрика с лични обяви във *Вилдъж воис*. Проверяхме боклука на Ханиф и се натъкнахме на две страници с обяви, в последователни седмици...

— С които е увивана вмирисана риба — намеси се Нейман.

— В които е увивано каквото и да е, но с маркирана в червено обява — по една всяка седмица. Различни думи, един и същ стил. Поезия. Стихове от Байрон.

Рафул се развълнува.

— Имаше томче на Байрон в апартамента на Ханиф.

— Заедно с томчетата на още неколцина поети — добави кисело Нейман.

— Кой е подал тези обяви? Хайде, хайде, сигурно имате свои хора във *Воис*, трябва да имате информатори.

Нейман изсумтя.

— Имаме, но обявите са били дадени от хора, влезли в офиса от улицата, платили в брой и никой не може да си спомни нищо за тях.

Оставили са адреси, които не съществуват. Това може да означава всичко и нищо.

— Може — съгласи се Азиза, — но в случая означава, че Халиб използва *Voic*, за да се свързва с Лейла. Затова дадох обявите на компютърно грамотни приятели и чакам да видя какво ще излезе от тях. Освен това сме уредили така нещата с *Voic*, че ако отново се появи Байрон, ще научим.

— Проблемът ми с това нещо — рече Нейман, — няма наистина нищо общо с Байрон и *Вилдж воис*. Той е свързан с очевидното. Лейла Ханиф не би могла да играе номер заради нас. Защо да го прави? Тя не знае, че я следим от години.

— Трябва да подозира, че го правим.

— Защо? Няма причина да е разбрала, че сме открили кой е заложил бомбата в Лондон, а ако не знае това, защо би трябвало да се безпокои?

— Остава си обаче Бейрут — напомни му Рафул. — Лятото на седемдесет и четвърта, убийството на Йехуд Шафетс.

Ябълков мармалад, помисли си той, *мога да усетя аромата му...*

— Било е преди осем години, а и няма причини да подозира, че Мосад стои зад нападението, след като семейство Ханиф е буквално обсадено от врагове, още откак Господ е създал света.

Въртим се в кръг, помисли си отегчен Рафул. Може би Лейла знаеше, а може и да не знаеше; може би планира да убие Моше, а може би — не. Толкова много *ако* и *но...* макар всъщност имаше ли някакво значение дали Лейла бе виновна *сега*! Тя бе виновна *тогава*. Той погледна часовника си.

— *Ла Гуардия*^[3]; закъснявам.

Смениха колите в един гараж на гърба на *Куинс*, след което доставиха вече добре облечения Рафул Шарет в терминала за заминаващи пътници навреме, за да хване самолета за Вашингтон. Той им помахаша, когато потеглиха, а нещо в начина, по който бяха разположени главите им, му подсказа, че те продължаваха спора си, щяха да го продължават до момента, в който цялата тази проклета война свърши.

Когато влезе в терминала и потърси изхода на *Америкън еърлайнз*, на устните му играеше усмивка; но като закрачи към самолета, лицето му бе вече сериозно. Знаеше, че трябваше да измисли

нещо окуражително за Моше, когато се видят след два часа. Онова, което го бе погълнало изцяло, обаче, бе как най-добре да благодари на Нааман Левинджър за забележителната му дейност досега, без в същото време да го накара да спре.

Пролетта дойде в Ню Йорк с необичайно топло време.

— Толкова е хубаво — рече шепнешком Лейла. Огледа набързо сумрачния интериор на синагогата. — Толкова е вълнуващо да бъдеш на такова място. Разбира се — тук тя въздъхна и отмахна въображаемо мъхче от самото си, — минали са толкова години за съжаление, откак съм стъпвала в религиозна сграда.

Обичаше тези словесни игри. Мисиз Коен и мисиз Кац щяха да допуснат, че ставаше дума за друга синагога, докато всъщност тя си мислеше за турската джамия в Бейрут, с нейните толкова скъпи за Лейла островърхи минарета. Стояха в галерията на обширната синагога *Емануел* на ъгъла на *Пето авеню* и *Шейсет и пета източна улица*, опитваха се да отгатнат как ли би го понесъл малкият Дейвид. Толкова много трябва да научи и да запомни, въздъхна скръбно мисиз Кац, а до церемонията оставаха само два месеца; и в този момент, дошъл като по поръчка, Лейла я увери, че ако някой на този свят би могъл да разбере тънкостите на *Тората*, то това бе Дейвид Кац, както и баща му.

— Радвам се, че видях най-сетне това място — завърши Лейла. — Сигурно много, много се гордеете за това, което ще се случи тук.

— Ами, само се надявам времето малко да се захлади. Та още е само *април*, за Бога!

Мисиз Кац си правеше вятър с чантичката си. Лейла се усмихна съчувствено, макар че всъщност тук ѝ бе студено. Тази слабо осветена, пещерообразна синагога ѝ се струваше твърде зловеща.

— Само тринайсетгодишен е — прошепна тя. — Знам, че когато бях на неговите години, не бих могла да го преживея. Всичките тези хора да ме гледат... ами, просто потрепервам при мисълта.

— Но мила моя, ти си толкова *спокойна*. — Гюла Кац положи отпуснатата длан върху китката на Лейла, пръстите ѝ като кебапчета леко я стиснаха и в този жест имаше известна доза жестокост. — А сега ми обещавай, че ще дойдеш и ще пееш *шул* с нас в този ден.

Лейла се усмихна широко и я погледна с благодарност.

— Само се опитай да ми попречиш.

— И мъжът ти също... — Гюла Кац се обърна към мисиз Коен.

— Нали ще накараш декана Коен да освободи Колин заради мен, скъпа?

— Не ни вълчай в заговорите си. — Мисиз Коен бе възрастна и гласът ѝ бе дрезгав в резултат на продължителната практика на *спри-тръгни*: първо той загрубяваше от цигарите, сетне го смазваше със скоч. — Ако момчето иска да си вземе почивен ден, той ще каже на моя Хайми и ще си го вземе. Достатъчно е голям, нали?

Лейла се изкикоти.

— Всъщност — рече доверително тя със снишен глас, — умът на моя мил Колин не е много настроен на религиозна вълна.

— Това не обезпокои ли родителите ти, когато поиска да се ожени за теб? — В тона на мисиз Коен се съдържаше нерешителността на юрист, който извършва кръстосан разпит; възпитанието не предполагаше да се задава такъв въпрос.

— О, те бяха твърде либерално настроени.

— Хм.

— В най-добрия смисъл на думата, разбира се.

— Е, поне вие двете ми обещавайте, че ще дойдете на *сендата* след това.

Лейла не знаеше с какво ще е зает Колин в този ден, все още оставаха два месеца до него; а и още не се бе появил подходящ момент да му съобщи за възкръсването на Халиб. Каза обаче:

— Аз мога да ти гарантирам това. А сега, мисиз Кац, как напредва Дейвид със своята *дераша*?

— Не много добре. Разбира се още е твърде рано. Достатъчно ли разглеждахме?

— О, да, благодаря. Съвсем достатъчно. И защо, какъв е проблемът?

— Равинът не харесва темата, която е избрал. *Дейвид, рекох му аз, хиляди пъти ти казвах, равин Голдблат не може да си губи времето до безкрай...*

Трите жени излязоха, но мислите на Лейла си останаха в хладната, мрачна синагога, запомни всичко, което бе видяла, пресмяташе ъгли и разстояния, вече обмисляше как да кодира

необходимата информация в байронови стихове — готова за *Личните* във *Voic*.

Нещата тръгнаха на зле в началото на пролетта, малко след като Шарет получи съгласието на Моше за плана си и посети тайната квартира на Халиб в Бед-Стюй. Имаше множество обекти за наблюдение от страна на Мосад, но нищо, за което да се закачат — това бе проблемът. Фотографираха безброй пъти Халиб да се среща с тъмни типове, засичаха го да разговаря с доставчици на оръжие, да оглежда синагогата *Емануел* и апартамента на Кац в Горен Ййст сайд с щателността и умението на терорист-експерт, какъвто Мосад си го знаеше. Засякоха го да изпробва и различни маршрути по *Пето авеню* и *Източна шейсет и пета*, очевидно подготвяше оттеглянето си, когато му дойде времето. Питаха се защо се интересува от пакистанската мисия, на половин пряка по-надолу по *Шейсет и пета*, и заключиха, че интересът му е свързан с ислямските фундаменталисти там. Следяха контактите му, подслушваха телефона му, дори успяваха да прегледат пощата му. Но нямаше нищо, за което да се заловят, никакво *доказателство*. И през цялото време сестра му, милата малка Лейла, *Мащеха*, неумолимо напредваше по шахматната дъска към царя. *Към Моше*.

Ал предполагаша, че ще могат да съберат данни срещу Халиб и Лейла. Но грешаха. И така, към края на втората седмица на март Рафул, отдавна вече завърнал се в Йерусалим, с неохота взе решение: Халиб да бъде ликвидиран без много шум, преди да е нанесъл истински щети. Но не и *Мащеха*. Срещу нея нямаше повече доказателства, отколкото срещу брат й, което само по себе си би могло и да няма значение, само че тя бе омъжена за гражданин на приятелска страна, законно пребиваващ в Щатите. Халиб обаче не бе. Затова *Ал* можеше да го ликвидира, когато си поиска. А това означаваше *веднага*. Но това решение бе взето *след* като Халиб реши да изчезне от Ню Йорк, сякаш изобщо не се бе появявал там.

Последвалото разследване показва с яснотата на аутопсия, че тъкмо по това време Рафул Шарет започна да губи почва под краката си.

Затвори светилището на Сара в йерусалимския си кабинет и това бе първият знак за промяната. Скоро след това започна да попийва, да се шегува, да излиза с жени. Чудесно, шушукаха си в стола, а и крайно време беше да обърне нова страница на трагичния си живот. Всички изпитаха облекчение, а би трябвало да застанат нащрек. Защото Рафул се бе заел да създаде представата за нов човек. Рафул прикриваше следите си.

Точно тогава той взе решението да убие Лейла Ханиф, дори и ако това означаваше да пожертва живота на стария си приятел Моше. Онези, които правиха разследването след събитията, си дадоха голям труд да установят точното време: сякаш имаше голямо значение.

Когато Халиб Ханиф изчезна от Ню Йорк, Ализа бе една от малцината, които запазиха яснотата на мисленето си. Тя изобщо не се разубеди, че Халиб не бе във връзка със сестра си посредством *Личните*, затова пое в единствената възможна посока и подхвърли проблема на многообичните си хлапета.

В групата от нейни саяними, сиреч предани местни симпатизанти, имаше и шепа компютърни побъркванияци, до един млади, до един идеалисти. Ализа им бе дала февруарските издания на *Вилддж воис* и им бе наредила да изцедят *Личните* за кодирани по Байрон съобщения. Това си бе действие, продиктувано от гола вяра: Ализа бе убедена, че Лейла и Халиб трябва да имат начин за свързка, някакъв контакт, който изключва телефона, личните срещи, тайниците; убедена бе, че това бе единственият начин да го правят.

Първият месец на компютърен анализ не донесе нищо интересно. По-скоро информацията бе твърде много, за да е от полза. Всички в Ню Йорк изглежда си кореспондираха чрез някакви лични шифри, които можеха да загатват за влияние от Байрон. Ализа усещаше как се превръща в параноичка и изпрати на момчетата вестниците от втория месец.

— Какво точно търсим — питаха я хлапетата с негодувание. — Що не ни дадеш някаква нишка, а?

Ализа нямаше никаква нишка. Но през втория месец стана нещо важно: хлапетата се заинтригуваха. Почнаха да не си доспиват и да не си дояждат. В края на април разполагаха вече с двайсет и три шаблона, които смятаха, че си заслужават допълнителен анализ. Десет дни по-късно ги сведоха до седемнайсет, а след още една седмица — до шест.

Но дотогава Дейвид Кац бе почти готов за *Бар Мицва*.

3 юни 1982 година

Ню Йорк

В деня на церемонията телефонът на Ал иззвъня рано.

Работеха по двайсет и три часа в денонощието в един офис на петия етаж в Съюза на американското ивритско паство, на *Шейсет и пета улица*, точно срещу синагогата *Емануел*. Като местоположение, според Рафул, имаше много предимства, не на последно място бе и цитатът от Миках, който украсяваше външната му стена: *Постъпвай справедливо, обичай милостта, бъди смирен пред твоя Бог*. Точно това и правеха. Бяха напълно изтощени. Когато телефонът на Ализа звънна малко след зазоряване, Шарет се стресна и веднага се отърси от дрямката. Болката в стомаха му пречеше да спи нормално. В първия миг не можа да разбере къде се намира; сетне пое дълбоко въздух, вонящ на цигарен дим и на утайка от кафе, и се досети. На стената срещу него бяха окачени безброй характеристики: бележки за историята и произхода на всички поканени на церемонията *Бар Мицва* и на сендата, биографиите на равините, които щяха да служат, на певците, на охранителите, придадени от *официалния Мосад* към Моше, към Кац, към момчето. Телефонът продължаваше да звъни. Докато Шарет връщаше към живот схваналите се крайници и се бореше с болката в стомаха, Ализа вдигна слушалката на един от шестте апарата и натисна бутона на високоговорителя.

— Да?

Изненадаха се, като чуха на другия край на линията някой да се души. Не, прозяваше се. Един много уморен млад човек, който се прозяваше.

— Смятаме — рече той, — че трябва да бъдете на летище *JFK* преди десет часа, за да сте навреме за полет номер 36 на *Лан Чили* до *Каракас*.

— Защо?

Приглушен смях.

— Идете и разберете.

Връзката прекъсна.

— Открили са Халиб — изръмжа Шарет. — Моля се Богу, Ализа, да ми кажеш тъкмо това.

— Не, съжалявам. Беше едно от моите момчета. Компютърните побъркания, за които ти казах, нали си спомняш?

— Той не посочи причина, поради която да идем на летището.

— Ако знаеше още, щеше да каже още. Имам им доверие.

Ализа включи чайника. Шарет осъзна, че шумът наоколо се дължеше на Нейман, който проверяваше часа на полета на *Лан Чили*.

— Има проблем — рече соннато той. — *Лан Чили* има днес полет от Ню Йорк до Каракас, но *не е* номер 36, нямат изобщо полет с такъв номер. *Да вървим!*

Ализа тъкмо подкара колата от паркинга, когато изведнъж скочи върху спирачките.

— Почакайте!

Едно момче на петнайсетина години, а може би и по-малко, тичаше по тротоара, стиснало купчина листи. След като се изравни с буика, то се спря с подхлъзване и потропа по предното стъкло. Шарет изсумтя: тъкмо тази сутрин не му трябваха никакви тийнейджърчета просяци. Ала Ализа свали прозорчето, хлапето мушна през него листите и без да каже и думица изчезна.

— Разпечатката — рече с възхита Ализа. — Бързаци!

— *Това...* да не бе едно от твоите момчета?

— Най-доброто. Чети.

Шарет се зачете. Качеството на матричната разпечатка бе ужасно, едва се четеше. Някой бе написал най-отгоре *Всички Лични от Вилидж воис*, а отдолу бе нарисувал голямо червено сърце, прободено със стрела.

Всяко съобщение имаше най-отгоре дата и бе на отделна страница. Най-старото бе отпреди година; следвайки възбудата си, хлапетата трябва да са се снабдили със стари броеве, след като бяха попаднали на следа. Когато Шарет ѝ показа това, Ализа се усмихна.

— Типично за тях.

Шарет се зае отново с купчината листи. Онова, което четеше, имаше страховит смисъл, стига да можеш да замениш шифрованите имена с истинските хора. Поредица от указания, които се въртяха около някой с прозвището *Плачльо*. Предвиждания за движението на

Затворника, който изглежда носеше и още едно прозвище — *Шилъон*. Мястото: Гърция.

— За колко време можеш да провериш всичко това? — попита той Ализа.

— Бързо. Засекли сме движението на Мащеха от месеци насам. Можем да сверим датите с онова, което тя наистина е правила. Или ще има връзка, или няма да има. — Тя сви рамене. — Ще видим.

Шарет не можеше да си позволи да смята, че няма да има връзка. Точно сега обаче можеше да се съсредоточи единствено върху това да стигне до изходните гишета на *Лан Чили* преди да е обявен край на качването на пътниците. Защото последното съобщение от преди два дни не съдържаеше скрити отправки. Буква по буква то можеше да се преведе така: *Отпътуването уредено с Лан Чили до Каракас, три шест, десет сутринта*.

— Но нали няма полет под номер 36 — замисли се Шарет.

— Няма и полет три, нито полет шест — добави Дани.

Шарет лапна бисмутова таблетка за смучене, пренебрегвайки гадния ѝ вкус, вече почти бе забравил стържещата болка в стомаха си. През последните два дни само бе подремвал по малко, поддържаше се с калпава храна и то през неравни интервали, но кой знае защо се чувстваше добре. След като всичко това свърши, ще се отпусне; тогава тялото му ще си отмъсти. Но по-късно, *по-късно*.

— Няма да успеем — рече.

— Ще успеем. — Ализа зави, за да изпревари някакъв камион. — Успокой се бе, човек.

Шарет докосна купчината листа с мек, почти любовен жест.

— Фантастично — рече шепнешком. — Направо фантастично, изключително. *Страхотно*.

— Ако е вярно.

Нейман се бе свил в далечния ъгъл, със скръстени ръце, с решително наклонена към прозорчето глава.

Докато Ализа изстискваше от буика повече, отколкото той можеше да даде, някаква частица от професионалната му същина му нашепваше, че всичко това бе много глупаво. Че туй са неща, за които те предупреждават да внимаваш, още докато се учиш. В първата седмица при това. Тъй като няма с какво да се захванеш, защото отчаяно се мъчиш да изровиш факти, които да пасват на версията,

която си импровизирал, и защото шефовете ти не знаят къде се намиращ и какво правиш, ти губиш ресурси, досущ като комарджия: ирационално. *Всичко ще се оправи с този единствен удар, кълна се, милинка, само нека да успея с този последен удар и ще се откажа. Кълна се пред Бога, ще се откажа.*

Ако човек е професионал, той никога, ама никога няма да постъпи така. *Никога.*

Шарет погледна часовника си.

— По-бързо — сопна се той.

Трети юни, сутринта. Последната сутрин.

Лейла знаеше какво ще се случи през целия ден; знаеше го в общи линии от месец насам, а в подробности — отпреди четирийсет и осем часа. Беше въпрос на живот минута по минута, постоянно да следиш постигнатото и онова, което е останало несвършено; въпрос, в крайна сметка, да опазиш главата си.

Знаеше, че на Колин му предстои лекция в късната утрин. Семинар на тема *Предефиниране на съвместно убийство по непредпазливост. Проверено.* Той ще тръгне половин час по-късно от обичайното осем без четвърт. *Проверено.* Тя, а не Колин, ще трябва да отведе Роби до училище. *Направено, проверено.*

Роби не можеше да разбере защо очите на майка му бяха насълзени.

— Какво има? — попита жалостиво той пред входната врата на училището.

— Нищо, миличък. Просто съм малко уморена, това е.

— Защо?

— Ами...

Как ѝ се искаше тогава да не се подчини на Халиб! Толкова лесно щеше да бъде да каже: *Тази вечер имаме изненада за теб — аз и чичо Халиб. Мислеше си, че е умрял ли? Е, скъпи, аз също си го мислех, но в крайна сметка не е; а този следобед той ще прати човек да те вземе от училище. Не е ли чудесно?*

Ала Халиб я бе предупредил изрично, че ако само намекне какво ще се случи, то гаранциите му за безопасността на Лейла и Роби стават безпредметни; същото важеше и ако Лейла поставеше под угроза

разписанието, като вземе сама Роби от училище, след като на Халиб му бе нужна на друго място. Затова вместо да изрече думите, които копнееше да каже, тя само сви рамене, опитвайки се да изглежда безгрижна.

— Няма причина.

Лицето на Роби бе пребледняло.

— Не бих искал да казваш подобни неща — прошепна той и се извърна.

— Роби!

Той я погледна през рамо. Тя забеляза, че и той самият бе близо до сълзите.

— Какво? — изплака той.

— Аз... — *Това нямаше да навреди, нали?* — Чудех се дали...

Той се обърна към нея, очевидно разстроен.

— Каж ми — рече тихичко.

— Мислех си... Роби, вярваш ли в чудеса?

— В чудеса ли? — Стори му се, че въпросът ѝ бе прекалено предизвикателен, не много любезен. Ала преди Лейла да успее да се увери сама, той рече прямо: — Дали вярвам в това, че хората живеят и след смъртта ли? А ти? Смяташ ли, че някой ден се връщат...?

Тя видя изражението му и се запъна, не знаеше как да поправи грешката си.

— Забрави това — рече неубедително. — Мама само те дразнеше, това е. Само на майтап.

Той я изгледа така, сякаш бе полудяла, и тя в един миг наистина се почувства луднала.

— Хайде, дай една целувка на мама.

Тя се наведе и разтвори ръце. След миг колебание той се хвърли в обятията ѝ и тя го прегърна, затвори очи, опитваше се да запечата милото му лице завинаги в паметта си; докато той най-сетне се отблъсна от нея, но нежно, и изтича при приятелите си.

— Обичам те, скъпи — рече тя подире му, преглъщайки сълзите си, и си тръгна. Роби бе доставен в училище — *проверено, направено, върви по дяволите, направено.*

В първото такси, което взе, звучеше песента на Барбра Страйзанд *Също като спомен.*

— Бихте ли го изключили? — помоли тя шофьора.

Той бе начумерен. Не искаше да изключва нищичко. Затова когато му плати без никакъв бакшиш и той й извика *Да го... на сестра ти*, тя му показа среден пръст.

Намираше се на една пресечка от хотел *Плаца*. Влезе в него, извади ключа за стаята от чантичката си. Бяха й го доставили тази сутрин като специална пратка, така, както бе обещал Халиб: *направено*. В стаята я очакваше нова премяна, както и малка пътна чанта. Преоблече се, изчака, излезе през вратите, водещи към *Западна петдесет и осма улица*, пое към метрото.

През следващия половин час се вози с метрото, понесла новата си чанта, за да се увери, че никой не я следи. Сетне взе друго такси, този път до *Ла Гуардия*: просто една пътничка или посрещачка. Седна, наблюдаваше трафика, потънала в мислите си, защото това бе денят, който бе очаквала непрестанно от деня, в който Халиб се бе появил и бе обещал безопасност за нея и за сина й. В края на тази вечер те щяха да бъдат в безопасност. Всички, до един.

Двамата, поправи се тя и веднага промени начина, по който бе седнала: ляв крак, кръстосан върху десния, вместо да е обратното: нервна реакция спрямо онова, което не смееше да приеме.

Имаше намерение да каже на Колин. Наистина, честно, искаше да му каже. Можеше да намери начин да му обясни, че това бе единствената им надежда да заживеят в безопасност. Ала все някой от двамата бе твърде уморен или раздразнителен; или просто им бе приятно да са заедно, като семейство, а в подобни ситуации й се струваше неподходящо да повдига въпроса, че могат и да ги ликвидират.

Имаше и още една причина. Колин бе щастлив. А най-трудно е да се променят щастливи мъже.

Знаеше какво ще си помислят хората: че отказва да признае дълбоко в себе си, че вече не обича Колин и че не смята повече да си губи времето с него. Колко глупави можеха да бъдат хората! Тя обожаваше Колин. И след като веднъж облаците се разсеят над главата й, тя ще прати хора да го доведат. В това решение си имаше предимства. Шокът ще му помогне да вземе правилно решение. И двамата се нуждаеха да бъдат известно време разделени. Разлъката щеше да стопли сърцата им. Да, така е...

Бедата бе в това, че реалният проблем се състоеше в следното: на Колин му липсваше истинска зрялост да бъде баща. О, да, така беше!

Тя пристигна рано на *Ла Гуардия*. Разхожда се безспир из тълпата, докато не се увери, че никой не я следи, след което отиде в тоалетната и там се преоблече. Остави малката чанта, в която бе предишната ѝ премяна, в касетка за багаж, сетне взе друго такси до летище *Кенеди*. Пристигна до гишето на *Лан Чили*, тъкмо когато служителите се готвеха да сложат табелата *Край на приемането за полета*. Тя отиде до един щанд да си вземе разписание, остана там, зачетена в него, докато служителите по приемането на пътниците си бъбреха и пиеха кафе. Бяха гърбом към нея, но твърде близо. Заобиколи опашката и се отправи към гишето за първа класа, номер 36, трябваше само да действа спокойно: Там имаше ваза с цветя.

Един бърз поглед ѝ разкри купчина карти, все още неприбрани от служителя. Лейла бързо бръкна в чантичката си и под прикритието на цветята пусна още две американски имиграционни карти в купчинката, след което остави разписанието на тезгяха и си тръгна, без да се обръща назад.

Сега вече данните щяха да говорят сами за себе си: двама пътници, Лейла Рейли и синът ѝ Робърт Рейли бяха отлетели тази сутрин за Каракас. Картите щяха да сочат именно това. *Шах и мат!*

Не бе много сигурна защо Халиб я бе накарал да направи номера с имиграционните карти. Сума народ щеше да я види — първо, в синагогата, сетне на сендата, часове след отлитането на самолета на *Лан Чили*; никой нямаше да се заблуди задълго. Халиб обаче бе непреклонен: тази вечер, увери я той, Мосад щеше да изглежда съвсем глупаво. И тя му повярва. Както винаги.

Наблюдаваха мълчаливо. Шарет се обади чак когато тя остави разписанието и си тръгна.

— Гише номер трийсет и шест — прошепна той. — Проверете гише трийсет и шест. Боже мой, нека твоят слуга си отиде в мир. — Отвори очи и се обърна бавно, докато не се изправи лице в лице с Ализа. — Според... Твоята... дума.

Докосна Нейман по ръката и младежът не се нуждаеше от допълнителни указания. Той се отлепи от колоната, прилепи се за

Мащеха, докато тя се мотаеше из народа на път към далечните врати и редицата таксите, паркирани пред тях.

— Какво искаш? — попита Ализа.

— Всичко.

Тя се втурна да търси телефон. Шарет изчисляваше наум времената, докато тичаше към гишетото за първа класа, където служителят все още събираше имиграционните карти. Налагаше му се да свърши маса неща за нула време. И това започваше *сега*...

— Полиция, задръжте. — Шарет извади ламинираната си карта и я задържа достатъчно време младежът да се убеди, че онова, което вижда, е карта, издадена от нюйоркския полицейски департамент, сетне я прибра и рече: — Покажи ми ги, бързо!

Грабна имиграционните формуляри от служителя и взе най-горните две.

— Ей, какво мислите, че... *извинете ме*, но какво...

Шарет ба видял достатъчно. Извика:

— Няма време. Защо не се свържеш с шефовете ми в Бруклин-централа?

След което си тръгна, без да се обръща назад.

А много му се искаше да се обърне, защото изведнъж си спомни, че нямаше разрешение от ЦРУ за това си идване, пътуваше под фалшиво име, бе на практика нелегален имигрант, а полицейската му карта бе толкова истинска, колкото и прословутите тридоларови банкноти. Рафул се втурна към стъклените врати, сигурен, че от това нямаше да последва нищо хубаво.

Колин Рейли изкачи тичешком стълбите на библиотеката на юридическия факултет и завари мисиз Бенсън на най-горната площадка.

— Търсих ви — извика му тя.

Колин я погледна изненадан. Катлийн Бенсън бе административен помощник в централния офис; не му идваше на ума защо ще ѝ е притрябвал.

— Да няма някакъв проблем? — попита той и погледна часовника си. — Само гдето имам среща с ректора на университета...

— Става дума за директора на училището на сина ви, някой си мистър Уейнрайт, нали така се казваше?

— Да. Да не искате да кажете, че е тук?

— Не, не, но звъни два пъти. Първият път имахте лекция, но преди няколко минути той се обади отново и буквално ме накара да се закълна да ви намеря.

— Сигурно е за Роби. Какво се е случило?

— Нищо, но съм сигурна, че той ще бъде много доволен, ако му се обадите. Можете да използвате моя кабинет...

Колин забърза подир й, зави наляво, мина през двойните врати и влезе в кабинета на заместник-ректора, където работеше Катлийн. Набра номера на училището и се свърза веднага.

— Ало... Том Уейнрайт ли е?

— Мистър Рейли... Господи, много съжалявам, че ви безпокоя, но се опитах безуспешно да се свържа с жена ви, а ми е необходима родителска намеса. — В темпераментния му смях се долавяше кухота, която в никакъв случай не се дължеше на телефонната компания AT&T. — Всичко наред ли е у вас, мистър Рейли?

— Да, добре е, разбира се, добре; вижте, какво става при вас?

— Роби се оплака от стомашни болки по обяд и не се храни. След обяд го видели да повръща, и един от учителите се заел с него, но момчето изпаднало в нещо като истеричен пристъп. А сега, моля ви... — (Колин бе извикал разтревожен) — ... моля ви не се разстройвайте, сега е спокоен, а учителят, това е мистър Саймън, е все още с него и, честно казано, не смятам, че трябва веднага да хукнете насам да го прибирате. Изчакайте малко. Но ако някой от вас двамата може да пристигне тук, преди да са свършили часовете...

— Ще се погрижа за това. *Сигурен ли сте, че сега е добре?* Работата е там, че имам важна среща...

— Мистър Саймън казва, че се чувства прекрасно. — Тонът на Уейнрайт бе станал още по-успокояващ, сякаш на самия него му бе олекнало. — Както вече казах, по-добре ще е да не идвате веднага. Но, мистър Рейли...

— Да?

— Да не би някой близък... да е починал наскоро? Имам предвид някой близък на сина ви?

— Не. Защо?

— Ами, защото е казал, че майка му ще умре, че му говорила за смъртта, нали разбирате, че вече нямало да я има. И момчето е травмирано от тази работа.

Колин се вторачи в стената.

— Аз... не знам какво да кажа.

— Това не ви е познато, нали?

— Изобщо не ми говори нищо. В пълна тъмнина съм.

Последва още една порция кух смях от страна на директора Уейнрайт.

— Предполагам, че ще можем да поговорим повече в четири часа. Ако това ви устройва.

— Да.

Колин остави слушалката. Знаеше, че му предстоеше да направи нещо. Минута и половина по-късно се сети: имаше среща с ректора на университета. Но като излезе, зави надясно, вместо наляво, и чак като се озова под колонадата, осъзна, че се движи в погрешна посока. Обърна се и се насочи по централния коридор към стая 202 — кабинета на ректора.

Минута след като срещата свърши, Колин позвъни у дома, колкото да установи, че Лейла бе включила телефонния секретар. Къде бе тя, когато му бе толкова необходима? Докато уреждаше по-ранното си тръгване, се питаше отчаяно къде ли ходеше тя напоследък; никога я нямаше; когато я потърси. Престани, рече си сам; не си мисли за най-лошото, не си въобразявай нищо. *Лейла не бе от неверния тип.*

Училището се намирало само на пет пресечки от дома им, гледаше към крайбрежния булевард. Пристигна, преди да са свършили часовете. Един поглед към Роби му бе достатъчен, за да му каже най-лошото. Момчето беше болно.

— Какво има, синко? — Том Уейнрайт ги гледаше разтревожен, Колин клекна и прегърна Роби. — Какво има сега?

Роби намери куража да се усмихне.

— Не можеш да си представиш колко глупаво се чувствам — рече тихо. — Аз просто... — Сви рамене. — Не мога да обясня. О, Господи, само като си помисля как ще се върна утре тук и ще трябва да погледна другите деца...

— Не се тревожи за това... — Колин хвърли поглед към Уейнрайт, който кимна с разбиране и излезе.

След доста дълга пауза, през която Роби избягваше да го погледне в очите, Колин рече:

— Том спомена нещо за майка ти, за...

— За смъртта, да... Тази сутрин, като си тръгваше, думите ѝ бяха толкова... необичайни.

— В какъв смисъл необичайни?

— Говореше за чудеса. За това дали умрелите се завръщали. А аз... не знам защо, тате, наистина не знам — сега вече думите му се лееха като порой, — но това не ми излиза от ума цял ден. Заболя ме глава, сетне ми се догади. Аз... о, татко, кажи ми, че тя е добре, *кажи ми!*

Колин се взря в сина си. За дванайсетте си години Роби бе прекалено чувствително хлапе. Лейла го знаеше. Но тази сутрин очевидно бе рекла нещо, което бе съсипало деня му.

— Мама е добре — рече на глас той. — Разбира се, че е добре. — Шляпна Роби по гърба. И след пауза на неувереност, добави: — Мисля, че ти и аз си заслужаваме да се приберем по-ранко.

Докато вървяха към колата, Колин прегърна сина си през раменете.

— Ако мама е у дома, като се върнем, не казвай нищо — инструктира той сина си. — Просто се качи в стаята си. Ще дойда да те видя по-късно, става ли?

Роби кимна. Този следобед момчето, инак много приказливо, изглеждаше потиснато и отчуждено. Докато Колин търсеше ключовете си, чуха камбанен звън в училището, само на няколко метра от тях, чуха и трополенето на отместваните множество столове.

Дълга черна лимузина с тъмни стъкла и с антена във формата бумеранг върху капака на багажника си зави по тихата уличка.

— Възможно е — рече Колин, докато отваряше вратата — Лейла да не е много добре или да се чувства потисната. — Усмихна се на сина си над тавана на купето. — Жените от време на време си имат малки болести, които ние, мъжете, нямаме.

— Знам.

Черната лимузина се ускори, почти напълно безшумно. В училищния двор, зад четириметровата ограда, нахлуха стотици ученици. Улицата се изпълни с радостния им глъч.

Колин седна на шофьорското място и посегна да отвори дясната врата за Роби. Шофьорът на лимузината изведнъж натисна рязко газта и голямата кола се прилепи по-ниско към пътя, бумеранговата ѝ антена се наклони като елерон. Тя измина разстоянието от двадесетина метра до Роби, който бе наполовина влязъл в колата за не повече от две секунди.

Лимузината се изравни с форда на Колин. Двама мъже изскочиха, единият изтича зад форда, другият — отпред, тъй че Колин видя лицето на втория и разбра, че бе арабин. Мярна някакво движение в огледалото за обратно виждане, видя втория мъж, хукнал към тротоара, движеше се толкова бързо, че в съзнанието на Колин моментално се появи съобщение като на електронно табло: Роби е в опасност!

Колин изскочи от мястото си и изкрещя:

— Ей! *Разкарай се!*

И в момента, в който арабинът сложи ръка върху ръкава на Роби, огромна, жизнена вълна от деца придойде иззад ъгъла и нахлу по *Крайбрежната*, подскачаща и крещяща; Роби се дръпна от нападателя си с писък; вторият мъж, също арабин, погледна зад рамото на първия и изкрещя; Колин също викаше:

— Помощ! — крещеше той с все сила. — Убийство, помощ!

Аморфната вълна от деца не се спря, но промени вида си, моментално се превърна от ято невинни хлапетии в жадна за зрелища тълпа. Арабите усетиха това. Поколебаха се — само за секунда, но това бе достатъчно за децата да усетят чрез невидимите си антени, че бяха взели връх. Мъжът, който държеше Роби за ръкава, го пусна и започна да се оттегля.

И в следващия миг двамината вече тичаха към лимузината.

Колин заобиколи предницата на форда си и ги подгони. Ревящата тълпа хлапета зад гърба му му даваше кураж; изобщо не спря да се замисли дали мъжете бяха въоръжени. Настигаше ги, оставаха му няколко метра...

Колин спря изведнъж на място.

Двамата араби се хвърлиха в лимузината, която отхвърча със свирене на гумите, което сякаш остана да виси във въздуха, дълго след като тя изчезна по *Крайбрежната*.

Роби изтича до баща си.

— Добре ли си? — извика той, а тълпи любопитни деца се рояха нагоре-надолу по улицата, не бяха осъзнали какво бяха видели, в какво бяха участвали без да щат.

— Добре съм — кимна Колин, но продължи да гледа подир дългата лимузина, макар нищо вече да не доказваше скорошното ѝ присъствие на тази улица.

— Въроръжени ли бяха, тате? Затова ли се спря? Въроръжени ли бяха?

Пауза.

— Да, точно така, синко. Затова спрях да ги гоня.

Роби бе вече достатъчно травматизиран от приказки за чудеса и призраци, които се възправят от гроба. Затова най-добре бе да не му казва, че на задната седалка на дългата лимузина, с яростно изражение на лицето седеше Халиб Ханиф, който преди две години бе загинал при взривяване на кола в Дамаск.

Шарет и Нейман минаха през тежките врати и се озоваха в тъмнина, в която само две премигващи розови лампички предупреждаваха за още две стъпала. Минаха навътре и стана по-светло; не много, но достатъчно, за да видят поне част от храма *Емануел*. Рафул опипом намери пътя си към най-близката редица груби дървени столове и се отпусна на един от тях. Стоя там с ръце върху коленете, оглеждаше се и през цялото време главата му потъваше в раменете, та когато завърши огледа, тялото му изглеждаше напълно обезформено.

Мразеше това място. Беше пълно с празни пространства и сенки — с тъма, осветлението бе като в погребално бюро. Никога не бе виждал такава голяма синагога: в главната зала можеха да се съберат хиляда души, а в северното крило имаше място и за още.

В дъното над галерията имаше висок прозорец с витраж в синьо и златисто, през него навлизаше естествена светлина. Единственото друго осветление идваше от електрически крушки, окачени толкова високо в огромната и висока сграда, че Рафул дори не можеше да види как бяха закрепени към тавана. До всяка стена на основната зала имаше проходи, които почти не бяха осветени. Над тях се ширеха галерии, каменни арки, които формираха дълбоки, тъмни празни

пространства, предлагащи чудесна възможност за добър снайперист, за цял взвод снайперисти.

Пред себе си Рафул можеше да види Ковчега, обрамчен от сложни мозайки, с два седемстволни свещника от всяка страна, червените им пламъчета се дължаха на хитро поставени лампички, които сякаш премигваха естествено. Обстановката бе готическа, средновековна: беше сякаш пригодена за последното действие на някоя трагична опера. Това място се обитаваше от ревнив Бог, Бог на гнева и отмъщението. Той очакваше в сенките да види какво ще се случи. Шарет погледна отново далечния витражен прозорец — той така подходеше на мястото, — огледа избелелия червен килим по проходите, мижавите лампи, арките, сенките, величественния ковчег, пак сенките, сенките, *сенките*; обърна се към Нейман и рече:

— Дани, Дани, кажи ми само едно нещо. Ако искаш да убиеш един посланик, къде ще избереш да го направиш?

А Дани Нейман сви устни на една страна и рече тихо:

— Точно тук.

Ново мълчание.

— Е, добре. — Рафул вдигна ръце от коленете си и ги размаха веднъж-дваж. — Тихо е, нали? Няма много клиенти. Всъщност май сме сами.

— Откъде знаеш?

Дани неспокойно и внимателно оглеждаше интериора, сякаш се боеше, че внезапно може да бъде извършено нападение откъм тъмните места, които сякаш ги обкръжаваха. Рафул разбра, че поне дузина мъже можеха да се скрият в тази гробница и никой да не разбере. Не бе мислил по въпроса дали са сами тук. Беше изтощен, мозъкът му действаше бавно.

— Кац казва, че щели да използват по-малката зала за *Бар Мицва* тази вечер, онази отсреща — посочи той с ръка на север. Да идем и да хвърлим едно око.

Минаха покрай пейките, направиха полукръг в синагогата и се озоваха в страничната зала. Тя бе дори още по-тъмна. Ковчегът бе по-малко украсен, ала тук имаше присъствие, нещо, което не можеш да сбъркаш, нещо почти осезаемо реално. Навън Ню Йорк се пържеше в близо трийсетградусови температури, ала Рафул усети как кожата му

настръхва, имаше пристъпи на треска, първите предвестници на идващия грип.

— И ще доведем Моше тук? — попита Нейман Шарет. — Сериозно ли?

— Накарах личната му охрана да огледа синагогата и да докладва и отговорът ѝ бе: *Няма проблеми.*

Ала тръпките на Рафул се засилиха. Разчиташе бодигардовете на посланика да вземат всички предохранителни мерки, а би трябвало да не забравя, че не бива да разчита на никого. Ако не на нещо друго, то седемдесет и четвърта го бе научила поне на това: причината, поради която Лейла се измъкна тогава бе, че се довери на Шафетс да свърши работата, вместо самия него.

— Рафул — промълви шепнешком Нейман, — ще успеем ли във всичко това?

Рафул има благоволенieto да се поколебае. Помисли си за Сара, за Естер, за Йехуд Шафетс, който се бе провалил, но който бе свестен човек. Спомни си какво се случва с човешката плът, особено с твърдата, млада, женска плът, когато взривиш бомба в близост до нея. Огледа за последен път синагогата, острият му поглед се стараше да проникне във вездесъщите сенки, които скриваха всичко, които покриваха залата като с черен, кадифен покров.

Трябваше да подмами Ханифови навън, на открито. Трябваше!

— Разбира се — рече. — Защо не?

Колин се надяваше да сложат с Лейла картите на масата, затова нейното отсъствие от дома го разочарова. То означаваше също, че няма с какво да отвлече вниманието си от шока, предизвикан от факта, че видя двойник на Халиб (разбира се, че бе двойник, Халиб бе мъртъв!) след нападението срещу сина си.

Трябва да съобщи за инцидента в полицията. Тази перспектива го ужасяваше: беше имал вземане-даване с местния участък, когато бяха влезли с взлом в апартамента им, и не искаше да има нищо общо с величаената за *най-добра*, полиция на Ню Йорк. Запари чай, след което изпрати Роби горе да си пише домашните. Обсъждайки мислено ситуацията, той отиде до телефонния апарат на кухненската стена и

вдигна слушалката. О, *мамка му!* Телефонният секретар бе още включен.

Излезе в коридора и тъкмо се гласеше да изключи машината, когато видя, че имаше записано съобщение. Затова натисна бутона за *плейбек*.

Ало... Лейла? — Дълбок, гърлен женски глас. — Илейн Коен се обажда. Слушай! Не мога да дойда да те взема. Извинявай. Ще се видим в шула. О, чуй ме... ако искаш да се чуем, аз съм у Гюла, но не набирай познатия ти номер, ето ти директния, тя няма да има нищо против да ти го дам...

Колин изключи машината и разлисти бележника, където записваха най-използваните телефонни номера. Полиция...

Съвсем бавно смисълът на чутото започна да прониква в съзнанието му. *Шул ли? Какво, по дяволите, ще търси Лейла в синагога? Сбъркали са номера... но, не, онази жена се бе обърнала към нея на име, бе рекла Лейла, а това име не е сред най-разпространените.*

Коя бе Гюла? Не познаваше никакви Гюли. Деканът на факултета бе с фамилия Коен, но...

Колин пусна още веднъж записа, този път записа номера, номера на Гюла. Набра го.

— Резиденцията на Кац.

— Тъъ... жена ми дали е там, моля? Мисиз Лейла Рейли?

В слушалката се чуваха доста гласове; имаше и други шумове — би могло да са потраквания на струпани чаши или прибори.

— Ало? — Друг глас, женски. — На телефона е Гюла Кац.

— Мога ли да говоря с жена си, моля?

— О, вие сигурно сте Колин? Здравейте! От толкова време искам да се запозная с вас, кога ще дойдете тук?

— Там ли?

— За сендата. Лейла ми каза, че няма да можете да дойдете в синагогата, жалко, но няма значение, елате на партито, когато можете. Вижте, трябва да вървя, шулът ще започне всеки момент... жена ви не е тук, но веднага щом пристигна в *Емануел*, ще ѝ кажа, че сте я търсил.

— Бихте ли могли да...

Тя обаче вече бе затворила телефона. Колин остави слушалката, лицето му бе смръщено. Сърцето му биеше на пресекулки. Знаеше, че бе на път да разкрие нещо, което бе по-добре да не научава, ала

нямаше друг избор, освен да продължи. Чак когато узнаеше най-лошото, сърцето му щеше да успокои ритъма си.

Лейла си има любовник. Колин се отпусна на най-близкия стол, вторачен в телефона. Друг мъж, който я чука, разбира се. О, Господи! Би трябвало отдавна да се досети. Имаше хиляди малки признаци, които той съвсем целенасочено пренебрегваше. Необясними телефонни обаждания, за които после го слъгваше. Странни съобщения, надраскани върху бележника до телефона. *О, не мога да се сетя какво съм писала.* Излизания през деня с пропуски в паметта й: *И къде отиде след Блумингдейлови? Не помня (Смях).* Странно, нали? И той преставаше, защото човек не подлага на кръстосан разпит жена си, не и ако не е готов да замълчи и да повдигне отново въпроса на бракоразводния процес.

Та така. Тази вечер, както личеше по всичко, той нямаше повече да игнорира случилото се. Синагогата *Емануел*, последвана от парти в дома на Кац. Където и да се намира той. Изглежда и той бе поканен, значи би могъл да отиде. Той изведнъж реши, че трябва да отиде там, където бе Лейла и трябваше да го стори *веднага*. Не, можеше да почака. Не, няма да е по-добре, ако говорят за това насаме. *Веднага, веднага, веднага.*

В спалнята им на горния етаж имаше гардероб. Върху най-горната му лавица Лейла държеше най-различни стари книжа и изрезки, пръснати в и около кутии от обувки. Тъй като двамата споделяха чекмеджетата на писалището в кабинета по равно, то онази лавица би могла да бъде най-близо до нейно лично местенце. Беше я виждал да търси стари адреси в бележник, който държеше на лавицата. Инстинктът му подсказа, че съкровището бе заровено там.

Докато изкачваше стълбите, се запита дали наистина би била толкова глупава, че да остави доказателствата пръснати безразборно. Да, така би направила, но не от глупост — а защото донякъде тя би *искала* той да научи. А и донякъде се нуждаеше да провери доколко й вярва. Сигурен бе, че ще намери нещо.

Колин надникна при Роби. Момчето спеше на леглото, напълно облечено, лицето му бе зачервено. Дишаше съвсем леко. Колин продължи по коридора към спалнята им. Затвори безшумно вратата, след това придърпа стол пред гардероба — беше я виждал да го прави много пъти — и го отвори.

Нагласи стола така, че да държи вратичката отворена (тя бе наклонена и се затваряше сама, ако не я подпре човек), след което се качи. Сигурно скоро бе подреждала, защото всичко бе прибрано в трите кутии. Той ги свали, постави ги на леглото и започна претърсването.

Прегледа кутиите една по една, пръстите му се покриха с фин слой прах, ала нямаше нищо, което да докаже, че Лейла има любовник. Чак като стигна до дъното на последната кутия, го бодна някакво странно чувство, което не можа веднага да определи. След малко осъзна с изненада, че бе *разочарование*. Ако притежаваше доказателство за изневярата ѝ, би могъл да я срази, да я направи на нищо, след което да започнат отначало. А сега му оставаше единствено съмнението: бавнодействаща, като арсеник, отрова, която ще си пробие път до сърцето му и ще го убие.

Последното нещо в третата кутия бе стара, сива чантичка и в мига, в който я видя, той се сети за произхода ѝ. Беше я купила една седмица преди венчавката им, на излизане, след като бяха похарчили цяло състояние да пият чай в *Хародс*^[4]: покупката ѝ бе плод на неосъзнат, непреодолим импулс, едно от безбройните неща, които, както му се струваше, го привличаха особено силно у нея. Оказа се обаче, че чантичката не подхожда на нито един от тоалетите ѝ и след онзи ден тя я носеше съвсем рядко.

Отвори я. Имаше няколко прегради, единият от джобовете бе с цип. Отпървом му се стори празен; след това дръпна ципа и веднага разбра, че бе открил адска машина.

Колин седна на леглото. Сърцето му правеше изключително неприятни неща. Листи хартия, неголеми, сгънати на три. Като ги отвори, върху леглото изпадна вестникарска изрезка. Беше стара, избеляла. *Дванайсет убити* — съобщаваше заглавието, а под него, с по-дребен шрифт: — *Бомбен атентат в Мейфеър*.

Чак когато преполови статията, на Колин му просветна. През първата нощ на медения им месец, недалеч от хотела им бе избухнала бомба и бе убила дузина души. Имената им бяха цитирани в изрезката. Някой бе маркирал съвсем леко, със син флумастер фамилиите им имена. Защо, за Бога, ще държи Лейла тази изрезка?

Колин гледаше в нищото. Навярно е искала това да ѝ напомня колко крехко е щастието. В първата им брачна нощ, в този сублимен за

тях момент, други хора бяха разкъсани на парчета. Да, в това имаше смисъл. (Макар, доколкото той си спомняше, нищо в онази нощ не бе съблемно.) Но защо са подчертани фамилните имена?

Насочи вниманието си към другите книжа. Бяха с жълтеникав цвят, без редове, изписани с почерка на Лейла. Отначало не можеше да схване нищо. Записките ѝ бяха от типа, които хората си правят, когато искат да решат някоя главоблъсканица. Редица букви, други букви под тях, стрелки, свързващи двете редици, сякаш да установят някаква връзка. Странни думи: *Шилъон, безоблачна страна, Прометей*. Хрумна му една мисъл: Лейла сякаш се опитваше да разгадае някакъв шифър.

Смешно! Не, не беше; ако имаше любовник и се безпокоеше да не бъде разкрита, то сигурно би прибегнала до шифър. Съзнанието му, свръхактивирано от ревността, стигна до това заключение в мига, в който разбра на какво се базираше шифърът. *Шилъон, Прометей...*

Байрон.

— По дяволите — прошепна той, — по дяволите...

Той я бе въвел в поезията на Байрон. Четяха го заедно, на пейките в парка, докато пиеха чай, в *леглото*. Особено често — в леглото. Байрон и леглото вървяха заедно...

Съвсем скоро бе зърнал томчето на Байрон. Изскочи от спалнята, спусна се долу, в кабинета на първия етаж. Да, томчето лежеше килнато на най-високата лавица на библиотеката. Взе го с треперещи ръце. Страниците бяха прашни по края, обложката бе опърпана, разкъсана. Първоначалното бързо прелистване не му разкри нищо необичайно, забеляза само няколко бележки с молив, но те бяха стари. Но сетне откритието дойде само, усети го с пръстите си: нещо бе пъхнато между обложката и твърдите корици.

Колин разтвори обложката и изпод нея изпадна лист хартия. Разпозна почерка на Лейла, ала този път тя бе писала бързешком и не му бе лесно да разчете написаното. Най-горе бе написано с печатни букви *Италия срещу Англия*. Следваха две редици букви и познатите му вече стрелки. А сетне текст, който можеше да бъде единствено дешифровка: *JFK, кола, номерът с трите карти, три шест, Халиб, малкият варварин, следобед*.

Халиб.

Измина дълъг период на мълчание и мрак и той се улови, че седи зад писалището, а листът още бе в ръцете му. Нямаше представа как бе стигнал до там. Усещаше шумове на две нива: ревът на автомобилния трафик навън и свирепото биене на собственото му сърце, единият — далечен, другият — безумно близък. Опасността витаеше край него, да, той познаваше ужаса. Халиб беше жив, не ще и дума; не двойник бе видял по-рано, Лейла бе във връзка с него, а каквато и работа да вършеха братът и сестрата, щом тя изискваше шифри, то *Роби бе в центъра на нещата*.

Талитът бе просто шал за молитви, но Шарет го усещаше тежък върху раменете си. Шапчицата ямулка на темето му бе внимателно закрепена. Беше уязвим, изложен, защитен само от шала, шапчицата и винаги будното око на Господ, а това не му се виждаше никак достатъчно.

Страничната зала на синагогата беше, както и очакваше, пълна на деветдесет процента. Какъв наплив! В седем вечерта в четвъртък вечер, когато човек би трябвало да си мисли как да се прибере у дома, при семейството, а какво имаме тук? Цял Ню Йорк, да не говорим за *арелимите*, неверниците, се бе струпал в синагогата да види как малкият Дейвид Кац ще стане готов за алията. Или може би ще умре в големия пожар.

Той и Естер не си дадоха труда да правят *Бат Мицва* за Сара. Какво значение имаше, тази церемония бе за старите лели и за семейните приятели, които никой не е виждал от обрязването насетне. И все пак, трябваше да направят нещо за Сара. *Трябваше*.

Той закрачи напред-назад, не можеше да стои на едно място, погледът му пробягваше над главите на събралите се богомолци. В галерията Ализа стоеше съвсем близо до Мащеа. Шарет я погледна с омраза в сърцето и в очите. Колко сияеща изглеждаше Лейла, колко *жизнена*. Беше хубава, да, трябваше да го признае. По-хубава, отколкото би била сега Сара, ако бе още жива.

Какъв бе планът им, питаше се той отново и отново. Започнаха песнопенията. Той продължи да крачи неспокойно, придържаше се близо до стените. Нейман правеше същото. Кой от тези хора участваха

в заговора за убийството на Моше? Тълпа непознати лица, на мъже, на жени... къде бяха *убийците*?

Информацията, с която разполагаше, беше безупречна в подробностите си — но до даден момент. Разкрил бе, че ще има опит за убийството на израелския посланик в Съединените щати, че Халиб Ханиф стои зад него, че нападението ще се осъществи, когато Моше присъства на *Бар Мицва* на момчето Кац в Ню Йорк, на непозната територия, далеч от обичайните предохранителни мерки, които го обграждаха като в пашкул на вашингтонското авеню *Масачузетс*. И тъй, нека Моше бъде стръвта, това бе казал той на най-високо място; а след като Моше се съгласи, той нареди на племенника Нааман да стане малко по-невнимателен, да изпуска тук и там по малко информация. (Ще трябва да се погрижи за Нааман, но по-късно, по-късно...). И всичко щеше да е чудесно, само ако Халиб не бе изчезнал.

В четири часа, след огледа на храма, Шарет бе принуден да реши дали да възпре Моше, който вече бе на път от Вашингтон, или да го остави да дойде. Вече не можеше да даде заден ход, не можеше да признае, че бе надхитрен от двама миризливи арабски терористи. Не можеше да изпусне шанса да ликвидира Мащеха...

Дейвид Кац бе отведен до *Тората* от баща си. Равинът му подаде сребърния ияд, момчето приближи *Тората*, нервно прокашляйки се. В синагогата бе съвсем тихо, не се чуваше изшумоляване или шепот.

Когато Дейвид запя, Шарет изпита най-дълбоката самота от смъртта на Естер насам. Този следобед бе решил да продължи, но не поради сериозни оперативни причини, а защото всички пътища пред него бяха блокирани. Тъй че би могъл да каже, че изобщо не бе решавал; щеше да стане онова, което имаше да стане. И тъкмо това сякаш обявяваше Дейвид Кац с високия си, едва започнал да мутира глас, сякаш това бе отгласът над Ковчегата от висините, където Бог седеше и гледеше.

Моше седеше и гледеше от първия ред.

Погледът на Шарет се спря на едно лице. Разкошно облечен певец. Ала не бе онзи певец, минал през проверката им отпреди четирийсет и осем часа. Шарет затаи дъх. Този бе *непознат*!

Дейвид свърши с четенето и се приготви да бъде почетен с процесия — обиколка на синагогата. Когато тя започна, Шарет улови погледа на Нейман и се придвижи напред. Подозрителният певец си

остана на място. Вниманието на всички бе насочено към момчето. Хората бяха станали на крака, ръкопляскаха силно, следяха процесията с извърнати глави: равините, *Тората*, Дейвид. Моше се бе изправил и се бе обърнал към дъното на синагогата. Напрежението от последните няколко часа сякаш го бе изоставило; усмихваше се. Заобиколен бе от трима едри мъже, сигурно бе почти невъзможно снайперист да го улучи в някоя жизненоважна част на тялото; но една бомба, от друга страна...

Шарет се затича. Нейман също. Певецът все още не помръдваше, но погледът му фиксираше посланика. Когато го приближи, Шарет забеляза, че този мъж бе стар (и какво от това?), с брада, с патриаршески вид. Мъж, извън всякакво подозрение.

Но кого биха избрали онези да убие Моше? *Мъж извън всякакво подозрение.*

— Мили Боже — помоли се той. — Нека греша. Само този път.

Подмина групата на посланика и рече на най-близкия бодигард, без да се интересува кой го е чул и какво ще си помисли:

— Изведете го, веднага.

Сетне четиримата тръгнаха покрай пейките и усмивката на Моше се стопи, лицето му бе преbledняло като платно; стигнаха края на редицата, там Нейман се бе изправил на пръсти, за да ги посрещне — напрегнат боец от дълбоко ешелонираната отбрана; атмосферата се променяше бързо, вниманието на хората се отклони от процесията, някаква жена извика от галерията и Шарет вдигна глава, боеше се да не види в ръцете на Лейла граната със задействана запалка.

Тя стоеше и наблюдаваше спокойно процесията, ръцете ѝ бяха празни. Процесията вече се връщаше по прохода, ала хората на Моше пробиваха път срещу нея без изобщо да дават пет пари. Избутаха скъпоценния си товар покрай възмутения равин. Почти бяха излезли.

Шарет знаеше, че на входа има още хора от охраната, които очакваха посланика да мине покрай тях; колата би трябвало вече да е пред входа, задната врата да е отворена, заобиколена от въоръжени мъже, мотоциклетният ескорт — готов да поеме по *Пето авеню* в мига, в който натикат Моше на задната седалка и край! Оттам нататък Шарет повече не носеше отговорност за него.

Рафул се обърна. Заподозреният хорист вече бе усетил, че нещо не е наред, защото бе отстъпил няколко крачки назад и гледаше,

изпълнен с предчувствие, ту Шарет, ту Нейман. Без да обръщат внимание да нарастващото безпокойство сред паството, те връхлетяха върху него и преди старецът да успее да протестира, го изведоха в съблекалнята.

— Кой сте вие? — тросна се Шарет.

— Казвам се Якоб Хоровиц и съм хорист. — Долната устна на старика трепереше, ала в насълзените му очи светна искрата на съпротивата. — А вие кои сте?

— Какво оръжие носиш?

— Аз съм *певец*, нали ви казах.

— Не, не си — намеси се Нейман. — Ние проверихме всички хора тук, а ти не си минал проверка. Как успя да влезеш?

— Кой те вкара тук? — изкрещя Шарет. — Кога?

— Аз...

— Къде са те сега? Какви са заповедите ти?

Нейман претърсваше робата на старика, бутайки го назад, докато той най-сетне не опря гръб о стената.

— Нищо — рече Нейман. Тонът му издаваше недоволство. — Чист е.

— Гадни фашисти — просъска старикът. — Нацисти. Кой ви пусна вас тук? В това свещено място.

— Мосад — рече Шарет, без да сваля поглед от сбръчканото лице на хориста. — Тази вечер трябваше да пее мъж на име Манкович.

— Мистър Манкович се разболял по обяд. Хранително отравяне. Но изглежда Мосад не може да открие едно толкова просто нещо. — Хоровиц хриптеше. Хвана се за гърдите. — Махай се оттук, свиня такава, преди Бог да те е убил за богохулството ти. Мосад! И такива неща се вършат в името на Хаарец! Разкарай се, инак ще те съдя, и не си въобразявай, че ще ми запушиш устата, само защото съм един стар човек!

Шарет и Нейман се спогледаха бързо. И в този миг една и съща мисъл им хрумна едновременно, наелектризира ги моментално и те хукнаха към вратата. Глупаци, *глупаци*! Хоровиц бе мюре, подставено лице, само да отвлече вниманието им.

Шарет нахлу в залата на синагогата, следван все още от клетвите на хориста, навреме, за да чуе как Йехошафат Кац произнеса традиционната благословия към сина си:

— Благословен е Онзи, който ме освобождава от отговорността за ръководството на това дете.

Равинът започна своята алейну — знак, че службата завършва...

... Бог ще бъде признат за Цар на земята.

И в този ден, Бог ще е само един и името му — едно.

В дъното на синагогата народът взе вече да оредява. Шарет бързо се огледа, увери се за свое най-голямо облекчение, че Моше наистина бе изведен. Ала тогава вдигна глава и сърцето му се сви: защото мястото, което Мащеах заемаше, беше празно.

Колин се взираше в листа, който бе намерил в чантичката на Лейла. Мъчеше се да не изгуби разсъдъка си, защото това можеше да стане твърде лесно. Искаше му се да се предаде.

Мисли, рече си той, съсредоточи се. Байрон. Познаваш Байрон, обичал си го цял живот.

JFK, кола, номерът с трите карти, три шест, Халиб, младият варварин, следобед.

JFK вероятно се отнасяше до летището. Тя щеше да отлети нанякъде — не, чакай, току-що бе научил, че я очакват в синагогата *Емануел*. Ще замине по-късно?

Какво означаваше номерът с трите карти, а три шест — изобщо не му говореха нищо.

Но какво имаше смисъл? Халиб, това бе повече от ясно, следобед, да, той бе видял Халиб, възкръснал именно този следобед; тъй че *младият варварин* означаваше...?

Байрон. Младият варварин. Стихотворение? Не, не е задължително да е стихотворение — онова, което четеше бе транслитерация, базирана на стихове. Но *на кои* точно?

Нещо прещрака в съзнанието му, досуц като внезапно заболял зъб. Младият варварин, младият варварин. Стих... убийство, загадъчно убийство, кръв. Лъч светлина върху него. Младият варварин, *младият варварин!*

Той грабна томчето на Байрон от пода, където бе паднало, и го заразливта. Младият варварин, дум-да-да, младият варварин... *да направи празника на Рим!*

Умирацията гладиатор.

Намери стихотворението. Гладиатор от далечни земи, смъртно ранен на римската арена, мисли не за тълпите, наслаждаващи се на смъртта му, а за родината си отвъд Дунав:

*Там бяха младите варвари в размаха си.
Там бе майка им от Дакия —
той, техен отец,
убит, за да направи празника на Рим...*

Младият варварин сигурно е кодовото им название за Роби. Но защо са избрали тъкмо него? Нима само защото ставаше дума и за майка, тоест за Лейла? Или за *отеца* на Роби... който ще бъде убит?

Колин се нуждаеше от помощ. Всичките му досегашни мисли да се обади в полицията, се бяха изпарили. Как можеше да отиде в полицията, нима щяха да му го *позволят*?

Успокой се, рече си той. Бъди съвсем, докрай хладнокръвен. Премисли всичко.

Първо. Халиб Ханиф, терорист и фанатик, е жив и е в Ню Йорк.

Второ. По-рано днес той се опита да отвлече сина ти.

Трето. Лейла е знаела за това. *Внимавай*. Премисли отново, провери доказателствата. Остави го този пункт, ще се върнеш към него по-късно.

Четвърто. Ти и Роби сте сами в къщата. Не знаеш кога и дали Лейла ще се върне и ако се върне, вече не си сигурен дали не е враг.

Пето. Халиб поради някаква причина иска да вземе Роби. Не успя веднъж. Ще опита отново. Може и в този момент да е отвън. Той и помощниците му могат да се опитат да влязат с взлом.

Колин скочи от мястото си. Стига мислене, време бе за действие. Изведи момчето, изнеси се и ти — ако Халиб е там, готов да нанесе отново удар, толкова по-зле, край на историята; ако не е, въпрос е само на време да се върне, *значи времето е решаващо*.

Изтича на горния етаж и разбуди Роби.

— Излизаме — рече, опитвайки се да запази спокоен тон без всякакъв успех. — Ставай, Роби, и не възразявай, не говори, грабвай едно яке и тръгвай с мен.

Момчето го погледна с изплашени и доверчиви очи, които разкъсваха сърцето на Колин. Стана от леглото, обу маратонките си. Слязоха заедно по стълбите.

Атмосферата в стаята бе претърпяла неуловима промяна. Все още имаше достатъчно светлина, но сенките вече се формираха в онези ъгли, откъдето един скрит човек би могъл да нанесе най-големи беди. Стаята изглеждаше неестествено тиха, сякаш някаква невидима сила бе спряла всякакви събития. Под краката на Колин изскърца дъска от стълбите и той осъзна, че несъзнателно се бе стремил да запази неестествената тишина.

Стигнаха до най-долното стъпало. Виждаха пред себе си входната врата. Долната ѝ половина бе от солидно дърво, над нея имаше две стъклени прозорчета, разделени от дървена летва. Докато вървяха към нея, Колин се опита да си представи как бе разположена колата му спрямо къщата. Ключовете за колата на масичката в коридора. Взе ги пътьом. Ключовете за къщата? Не можа да си спомни къде са, но входната врата се заключваше автоматично, след като я затвори вечер.

Защо трябва да излизат? Защо не се обади в полицията и не я повика?

Поколеба се. Дали щяха да дойдат? Как да ги накара да дойдат с тази невероятна история, която бе в главата му? Ще го помислят за някакъв побърканяк. Но ако се обади и сетне нещо стане, не както трябва, ако не успеят, то поне ще остане нещо в архивите...

— Татко!

Роби се обади тихо, ала нещо в тона му извади Колин от мъчителния му унес. Погледна към вратата и видя през прозорчетата очерталата се сянка.

Звънецът иззвъня.

Колин хвана Роби за ръката и леко го избута към стената, като в същото време сложи пръст пред устните си. Роби задъхан, кимна; след това със странен, обезпокоителен жест, вдигна двете си ръце и запуши уши. Колин отиде на пръсти до вратата на всекидневната, чийто прозорец гледаше към улицата. Влезе.

Вечерната светлина се процеждаше през тюлената завеса: плътна, болезненожълта светлина. Приблужи бавно прозореца, знаеше, че поради ниската гледна точка не можеха да го забележат от тротоара.

След като прекоси наполовина стаята, се отмести вляво, оставяйки максимална дистанция между себе си и входната врата. Най-сетне стигна до ъгъла на стаята, откъдето можеше да извие врат и да погледне през прозореца. Но сгрещи, от тази гледна точка не можеше да види нищо!

Входният звънец отново прозвъня, този път по-дълго: натрапчив, яден звук. Който и да бе онзи отвън, извън полезрението му, ставаше нетърпелив.

Полицията. Трябва да позвъни на полицията, защо, по дяволите, не го направи досега? Но не от апарата в коридора, защото онзи отвън щеше да го чуе. Значи трябваше да отиде в кухнята. Тя бе в задната част на къщата, далеч от нападателите. Далеч от Халиб.

Когато стигна до коридора, звънецът иззвъня отново. Роби стисна още по-силно ушите си и затвори очи. Трепереше. Колин хвана сина си за ръка и го поведе бавно към кухнята.

Тогава чу да се отваря капака на отвора за пощата. Блъсна Роби напред с все сила и тъкмо щеше да последва ужасеното момче, когато някакъв глас рече:

— Колин? Там ли сте?

Женски глас. За частица от секундата си помисли, че бе Лейла. Сетне го позна: беше гласът на Анджи Белмонт, обитателката на долния апартамент.

— О, Господи — извика силно той. — Благодаря ти, благодаря ти...

Хвана Роби за ръката и побърза да отвори входната врата.

— Анджи — извика той, — много се радвам да те видя!

— Какво има? Изглеждаш тъй, сякаш си видял привидение или нещо от сорта.

— Няма значение. Роби и аз отиваме в полицията.

— Ха! — Момичето отмахна кичур черна коса от очите си. — Аз дойдох за малко олио, а ти говориш за полиция. Мога ли да направя нещо за вас?

— Да. Наблюдавай ни, докато вървим към колата. Ако видиш нещо, което не ти харесва, и най-малкото нещице, бягай в апартамента си, заключи вратата и се обади на полицията, убеди ги, че става дума за спешен случай. Той ще бъде именно такъв.

— Да не сте заплашени нещо?

— Да.

— ’Убаво. — Лицето ѝ, обикновено разсеяно и замечтано, беше придобило забележителна решимост. — Ето какво ще направим. Отивайте право към колата. Аз ще кажа на София къде отивам, сетне ще ви се залепя.

След като Колин я погледна неразбиращо, Анджи се засмя.

— Ще ви следвам плътно с моята кола, докато не стигнете участъка. Ако някой се опита да ви попречи, ще го блъсна.

Тази перспектива очевидно ѝ се нравеше. На Колин също му се хареса; още повече, че след като стигнаха до края на *Западна седемдесет и девета улица*, видя черната дълга лимузина да потегля пред тях, а бумеранговата ѝ антена се клатеше на задния капак като миниатюрна самолетна опашка.

Настаниха Рафул в килера до главната кухня в дома на Кац и докато приказваха, всички вървяха напред-назад и жестикулираха.

— Рафул — извика Ализа, почти напълно отчаяна, — защо не искаш да разбереш? Трябва да изведем Моше оттук веднага, още в този миг. Той оцеля в синагогата; да не рискуваме да остава и на празненството. Само след десет минути може вече да е на магистралата с половината от службата за дипломатическа охрана, която да отблъсва куршумите.

— Тя е права — отсеченият, като картечен огън слог на Нейман се различаваше коренно от премерената дикция на Ализа, разликата бе като между пръчката и моркова, като между доброто ченге и лошото ченге. — Нека видим къде се намираме. Ти получи първоначалните сведения, значи ти трябва да си катсата, ти ще водиш операцията. Никой не го оспорва. Секретност, казваш. Никакви външни хора. *Н-и-к-а-к-в-и* означава никакви. Само *Ал* и единствено *Ал*. Един бодигард за *Моше*, само един; да не подплашим никого. Фасулска работа, Рафул. Класика. Но всичко това пропадна и сега горе имаме един много уязвим, много изплашен...

— Няма нужда да...

— Нека довърша, Ализа. Един много *изплашен* посланик, който има право да е изплашен, тъй като каквото и съглашение да е сключил Рафул с него, всичко това не се включва в него.

— Той се *съгласи* да ограничи охраната си до един човек — рече Ализа. — Не съм съгласна, че е изплашен, но трябва да приемеш, че един бодигард не е достатъчен, не и *сега*, след синагогата.

Шарет седеше на стола с изправена и твърда облегалка, с кръстосани крака и ръце, сплетени в скута му. Държеше главата си изправена, гледаше напред. Ализа и Нейман спряха да крачат, вдигнаха ръце, досущ както майките, когато децата им отказват да ядат.

— Тогава защо просто не го изведем? — попита Рафул. — Него и този единствен бодигард?

Ализа и Нейман се гледаха един друг. Но в този миг те се обърнаха към Рафул, искаха да получат уверение, че бяха чули именно неговия глас.

— Защото — рече Ализа, досущ като онези същите майки, само гдето не каза *Но, мила, колко си хубава и така*; вместо това продължи: — Защото, Рафул, той няма да предприеме и крачка без твоето одобрение, а ти няма да ни го дадеш.

Шарет *изпълни Рафул*, а Ализа изскърца със зъби.

— Не — рече тя. — *Ти* ме чуй. Моше не заслужава това. Той ти помогна, съгласи се да се изложи на опасност в Ню Йорк, сега ти си единствената му надежда. Той е посланик на Израел в Съединените щати, единственият, който имаме. Положението му е *уникално*.

Рафул погледна двамата, сетне си позволи погледът му да стане отново неутрален, вперен напред.

— Мащеха тук ли е?

— Не — отвърна Нейман.

— Някой да знае къде е? — зададе Рафул въпроса си на пространството между двамата.

Докато Ализа продължи да излага убийствените си доводи, Нейман заговори по късовълновата си станция. Разговорът бе сбит и кратък; след по-малко от минута Нейман отново се завърна към крамолата.

— Изчезнала е — рече лаконично. — Рафул, има нещо, което искам да обмислиш. Тя изпълняваше отвличаща роля и вече я няма. Спомни си епизода с летището тази сутрин. Беше хем истински, хем фалшив. Разбираш ли? Да, нея я нямаше сред пътниците за Каракас, макар че ние трябваше да си помислим, че ще е сред тях; но да, тя винаги е имала намерението да избяга. По-късно, когато всички ще са

вече заети да я търсят във Венецуела. Добро изпълнение, отличен професионализъм. Но, Рафул, ето кое е важното: тя определено е изчезнала. Не е в Ню Йорк. Заминала е, сцената вече е освободена за второто действие. Рафул, завесата ще се вдигне всеки момент и *ние трябва да изведем Моше*.

Рафул продължи да съзерцава отсрещната стена със замислено изражение, сякаш броеше ножовете на стелажа или обмисляше доколко бяха остарели медните водопроводни тръби. Но за какво всъщност мислеше, все така вдигнал глава с широко отворени, *невинни* очи?

Той мислеше за това колко прави бяха двамата по-млади от него офицери, колко верни бяха анализите им, колко се *гордееше* с тях.

Той пазеше цялата операция само за себе си, защото тя означаваше край за Лейла и Халиб Ханиф; знаеше, че може да ги убие и двамата с голи ръце, стига да получи възможност, стига само Моше да се съгласи да му сътрудничи. Моше се бе съгласил, Нааман бе изиграл ролята си в операцията. Охранителите на посланика бяха отстранени за уикенда, за да не подплашат лисицата. И ето че сега всички те бяха в най-рискова позиция, задаваше се буря, а бе вече късно да се викат на помощ ЦРУ или ФБР. Оставаше му да направи само едно: да изведе Моше жив и невредим, след което да състави версия, която евентуално да запази непокътната пенсията му. *Отново*.

Точно това трябва да направи.

Ами ако не го стори?

Играеше си с живота на Моше. Залогът не му принадлежеше, ала той се чувстваше *добре*. Няма само той да страда от притеснения ако нещата не потръгнат. Точно така се е чувствала и Лейла Ханиф, казваше си той, преди да взриви бомбата. Той бе навлязъл в мисленето на Мащеха и бе като едно цяло с нея. Не ги делеше дори косъм разстояние.

В този миг на истината, той знаеше точно къде се намира душата му и не можеше да си позволи да я остави да пребивава там.

Изправи се. Прокара няколко пъти пръсти през косата си, опитваше се да намери онова хитро решение, което да прикрие нещата. Нищо не му дойде наум. *Просто изведи Моше оттук!* Той се прокашля; ала тъкмо тогава изпука късовълновата радиостанция на

Нейман и Рафул замълча, доволен от отсрочката. Гледаше изражението на лицето на Дани, видя как се промени от строго към изненадано.

— Лейла Ханиф — тонът му вече не бе тъй отсечен и сигурен, бе станал колеблив.

— Какво за нея?

— Току-що е пристигнала. Горе е.

— Познаваш ли израелския посланик? — попита я Гюла Кац.

Лейла енергично поклати глава.

— О, не, за Бога! Колин и аз не сме, ами... — Засмя се нервно.
— Не сме от посланическият тип хора.

— Е, време е това да се промени, скъпа. — Гюла Кац я потупа по китката. — Хайде, ела сега и аз веднага ще те представя. И, за Бога, трябва да накараш този твой съпруг да поизлезе малко сред обществото.

Къщата бе толкова голяма, колкото можеше да се очаква да бъде от страна на тази дама, която дава обедни приеми. Един малък *Версай*. Стая подир стая, сякаш до безкрай. Синята зала. Залата с гоблените. Арт деко. Съвременна. Всяка — голяма, всяка пълна до краен предел с *objets d'art*^[5] и с множество съвсем неартистични хора, които говореха на висок глас. Лейла използва доста от бащините си пари, за да си купи специално за случая вечерна рокля, ала въпреки това се чувстваше недостатъчно добре облечена. Точно пред нея високите алени завеси бяха дръпнати встрани, обрамчваха входа на облицована в дъбова ламперия стая, можеше да види над главите на гостите огромната, натруфена камина, пред която стояха неколцина импозантни на вид мъже, потънали в оживен разговор. Водена от темпераментната мисиз Кац, тя премина през завесите и откри, че в тази зала бе далеч по-тихо. Най-сетне се бе добрала до вътрешното светилище. Най-святото от светите.

Небрежно откопча чантичката си от крокодилска кожа, остави я леко отворена.

Гюла се спря съвсем близо до групичката до камината, за да се разговори с мъжа и сина си, които формираха центъра на друг интимен кръг. Лейла улови погледа на посланика и се усмихна. Той ѝ кимна, воден от професионален навик: *Познавам ви, разбира се, чудесно е, че*

ви виждам отново, името ви ще ми изплува само след секунда. Ала тя съзря у него предпазливост, която я обезпокои.

Дланта на Гюла отново се отпусна върху ръката ѝ, тя погледна домакинята си с благодарна усмивка.

— Притеснена съм — призна си тя.

— Хайде, хайде, той е безкрайно мил човек.

Някаква бъркотия зад гърба ѝ; спор. Лейла, съсредоточена върху посланика, не се обърна, дори и когато гласовете зад нея станаха агресивно високи. Двама души от кръга около Моше, усетили чуждо присъствие, ѝ направиха път, без да отвличат вниманието си от онова, което посланикът казваше. Сетне самият Моше се обърна, за да я допусне в кръга, но докато го правеше, хвърли поглед зад Лейла, откъдето се носеше врявата, готова да залее стаята. Тя видя как изражението му се промени, как изгуби в миг очарованието си, ала чантичката ѝ вече бе отворена, намираще се на метър и половина от посланика на Израел в Съединените щати, между нея и него нямаше никой, най-сетне бяха очи в очи...

Тогава един млад мъж, спомни си, че го бе мярнала в синагогата, спомни си го, защото крачеше напред-назад по проходите по време на шула, изтича и препречи пътя ѝ към Моше. Лейла се спря, отстъпи назад; някаква жена я бе хванала за лявата ръка и я стискаше болезнено, докато мъжът от синагогата грабна другата ѝ ръка.

— Рафул! — извика той и погледна зад Лейла. — Стой там! *Не!*

Лейла се опита да се обърне, за да види на кого извика, ала жената я стисна още по-силно и тя потрепери. В стаята за миг се възцари мълчание. Сетне се чу изплашен шепот, един-два писъка.

— Той е *въоръжен!*

Лейла отвори уста да изписка и наистина изпищя... не, не бе нейният глас. Някой друг бе изкрещял *Недей!* — жената, която още стискаше ръката ѝ, беше изпищяла тя. Изведнъж я пусна и се втурна зад гърба ѝ, изтича към някого, когото тя не можа да види в бъркотията.

Един куршум се заби в тавана.

Гостите нахлуха от съседните зали, блокираха изходите, вдигаха врява, ала около камината цареше мълчание, нищо друго, освен мълчание, хората там се гледаха глуповато един друг.

Чу се шум от боричкане, изведоха някого от стаята. Прекалено много хора имаше на пътя на Лейла, за да види какво става, но предположи, че въоръженият мъж бе задържан. Тя стоеше там с отворена уста, а замислеността на лицето ѝ бе искрена.

Нейман бързо се наведе, за да вдигне чантичката от крокодилска кожа, която Лейла бе изпуснала, когато я заловиха.

— Празна — прошепна той, докато се изправяше. — Виж...

Ализа взе чантичката. Нейман наблюдаваше над нея, докато тя я обръщаше. Двайсетдоларова банкнота, дребни монети, носна кърпичка полетяха към земята. Ализа разкъса копринения хастар. *Нищо*. Никакво оръжие, никакъв газ, никаква отровна таблетка. Нищо. Чанта, пълна с нищо.

— Чакайте сега... — Йехошафат Кац застана между Лейла и Ализа. — Вие за каква се мислите? — попита той Ализа.

Моше го дръпна настрани и прошепна няколко изречения на ухото му. Очите на Кац се разтвориха широко, ала като се обърна отново към Ализа, рече:

— Тя е гост на дома ни и приятелка на жена ми. Вие не сте нито едното, нито другото. Ако имате някаква работа с нея, можете да си я свършите, без оръжия, насаме, само ако тя е съгласна. Разбрахте ли? Аз... няма... да допусна насилие в дома си!

Лейла го гледаше втренчена. Знаеше, че всички очакваха от нея да каже нещо, но тя не бе мислила за такъв сценарий.

— Не знам за какво става дума — възкликна тя с висок и ясен глас. — Но ако някоя жена се съгласи да го направи, нямам нищо против да бъда претърсена. Това е най-бързият начин да се докаже, че нямам какво да крия.

Ализа прошепна нещо на Нейман, сетне се обърна към Гюла.

— Ще ми помогнете ли да претърсим тази жена? — рече сопнато тя.

— Кой би могъл да устои на тъй очарователно изречена покана?

Гюла нямаше и представа коя бе тази противна жена, нито защо бе решена да провали *Бар Мицва* на сина ѝ; знаеше само, че я ненавижда. Поведе ги през редицата стаи, досущ самата Екатерина Велика, следвана от Лейла, Ализа и Нейман.

Някаква слугиня я пресрещна и ѝ прошепна нещо.

— Можеш ли да се сетиш? — рече Гюла на Лейла. — Сега пък проклетите телефони са изключили. Добре, Консуела (това — към слугинята), иди да позвъниш на полицията от съседите.

Най-сетне стигнаха до някаква площадка и Гюла ги поведе по извитите стълби към горния етаж, където се намираха спалните.

— Стойте на място!

Гласът на Шарет. Удържаха го двамина мъже. Бяха го притиснали към перилата, на няколко стъпала по-ниско от мястото, където се бяха появили Нейман и трите жени. След като видя, че вниманието на всички бе привлечено, той извика:

— Тази жена е терористка, дошла е да убие посланика... *незабавно я арестувайте!*

Двамината, които го държаха, сепнати, отпуснаха хватката си — малко, но достатъчно Рафул да се изкопчи. Хвърли се към Лейла, сграбчи ръката ѝ и я повлече надолу по стълбите. Ализа се възпротиви, но той ѝ извика нещо на иврит; а Нейман без колебание хукна напред, разчиствайки пътя им към изхода.

Лейла се опита да зърне лицето на похитителя си, ала той гледаше надолу, към стълбите, не можа да види чертите му, а и бе тъй ужасена, че не можеше да възприеме нищо като хората.

Письците вече бяха повсеместни. Преди скандалът бе ограничен само до вътрешната зала, ала сега бе обхванал целия двор. *Терористка! Оръжия! Шибаните телефони са прекъснати! Ийсусе Христе, изкарайте тази кучка оттук!*

Шарет довлече Лейла наполовина надолу по стълбите и чак тогава тя започна да се съпротивлява насериозно. Ритна го и той извика. Вдигна ръка, очевидно за да я удари, но Ализа му извика да не бъде толкова глупав. Лейла използва жизненоважния за нея миг на моментно разсейване, ухапа го по ръката и той я пусна. Тя изтича надолу, почти стигна до долната стълбищна площадка, когато входните врати се отвориха, последваха три бързи и силни гръма и коридорът се изпълни с дим.

Сред бъркотията и пишците Шарет можа да види само едно нещо: жертвата му се изплъзваше. Прескочи последните няколко стъпала, без да откъсва поглед от гърба на Лейла. На долната площадка се препъна в някого и падна, тогава видя, че Нейман

лежеше, проснат наполовина на пода и на първото стъпало, държеше се с ръка за рамото. Рафул се изправи и продължи.

Халиб Ханиф, с двама мъже до себе си, бе на входната врата, Лейла се бе притиснала към гърдите му, с дясната си ръка той държеше къс картечен пистолет.

— Копеле! — изкрещя Шарет. — Копеле, двоен играч!

Халиб, хладнокръвен и елегантен, сякаш щеше да присъства на регатата *Хенли*, му се усмихваше.

Шарет успя да го чуе, въпреки врявата, рече скромно, сякаш отхвърляше нечий комплимент:

— Ами, да.

Видя също как Лейла се извърна и погледна брат си в очите, изведнъж се бе напрегнала; видя и как Халиб свали автомата си в хоризонтално положение, как се прицели, усети как удари първият куршум... в следващия миг Халиб вече пое по стълбите, най-отгоре на площадката стоеше израелският посланик в Съединените щати.

Отвън се чува свирки, пушечна стрелба. Халиб се поколеба, обърна се, хората му сториха същото, лицата им се изпънаха от страх и в следващия момент те вече се оттегляха без ред, коридорът се изпразни, ако не броим дима, който се издигаше все по-нагоре, по стълбището, където зрителите се бяха струпали до перилата.

Болката в крака на Шарет се превърна в агония. Припадна.

Дойде на себе си в малката стаичка до главната кухня, където бе седял и преди, слушаше Нейман и Ализа да му поднасят единственото блюдо, което можеше да поеме.

— Моше? — попита шепнешком.

— В безопасност — отвърна Ализа. — Полицията пристигна миг преди да изгубиш съзнание. Чист късмет — телефонните линии са били прекъснати при външната разпределителна кутия. Ти си свършен, Рафул. *Мъртъв* си.

— Какво..., какво стана?

— По-късно ще ти кажем. Сега вече са намесени властите. Ще дойдат да те отведат в болница. Лежи си тихичко. Ако някой ти задава въпроси, кажи му да върви на майната си.

Той кимна уморено. Някой бе бинтовал крака му, обаче болката бе много силна. Само че какво значение имаше тя? Какво значение имаше сега каквото и да е?

— Измъкна ли се тя?

— Всички се измъкнаха. Благодарим само на Бога, че Моше не бе засегнат, това е. Трябва да се намери прикритие. Ти постави под угроза много специални отношения, Рафул. Щатите са направо бесни. Вече знаят, че си използвал фалшиви полицейски документи днес, на летището — дай ми ги, бързо!

Той хрисимо ѝ подаде полицейската карта, ала Ализа не се умилостиви.

— Ти собственоръчно издърпа запалката на гранатата, наречена израелско-американски отношения — продължи тя. — Никой не трябва да го разбере. *Никой*. Тъмнината трябва да е пълна; разбираш ли го вече?

Шарет кимна. Ализа го погледна.

— Рафул — рече тя, тонът ѝ бе вече омекнал. — Никога в плана не е влизало да застреляш Мащеха най-хладнокръвно, пред свидетели. — Тя поклати глава, след което изкрещя с все сила: — *Какво ти стана?*

Рафул също я погледна и видя нещо по-лошо от гняв в очите ѝ: съзря разочарование. *Предателство*.

Ализа излезе от стаята. Малко след това един детектив влезе в стаята, повел със себе си мъж, който Шарет познаваше само по снимки, но не го бе виждал никога: Колин Рейли.

— Можете ли да идентифицирате този мъж? — попита детективът Колин, а той поклати глава.

— Не е ли той от хората, които се опитаха да отвлекат сина ви?

— Определено не.

— Мамината му... — Детективът поклати глава. — Никога не съм виждал подобно нещо.

— И така, Рейли... — Шарет направи голямо усилие. — Не успяха да отвлекат момчето ти, а? Радвам се. Но взеха жена ти. Още *преди години* взеха жена ти.

Колин се вторачи в него.

— Какво искате да кажете?

— Лейла Ханиф. Терористката. Уби дъщеря ми, Сара. В първата ви брачна нощ. Не знаеше ли?

Колин и детективът се взряха в него. Мълчанието им бе нарушено от вик, идващ отвън.

— Лейтенант!

— Чакайте. Вижте сега, приятели...

— Лей-те-е-е-нант!

— *Добре, де!* — Полицаят изгледа свирепо Шарет. — Не мърдай, докато не се върна.

— Нима приличам на човек, който може да мръдне!

Шарет се ухили на Колин, *изпълни Рафул*, видя как лицето на англичанина се разтегли в неохотна усмивка, видя как след това се смръзна.

— Какво казахте за жена ми? Кой сте вие?

— Аз ли? Кой съм аз ли? Чувал ли си за организация на име Мосад?

— Израелското разузнаване.

— Точно така. — *Още един Рафул.* — Само че тази вечер не дотам интелигентно^[6].

— *Наистина* ли жена ми е терористка?

— Блестяща при това. Наистина великолепна. — Шарет направи гримаса. — Знаеш ли какво? Днес отделих двайсет души да я следят. *Двайсет.* И тя им се изплъзна, просто ей така. Ако не бяхме разгадали шифрите ѝ за нула време, щяхме да я изтървем — нея и посланика също.

— Шифри ли? Знаехте ли за тях?

— Научихме едва тази сутрин. Чакай малко, *ти* да не би да си знаел за тях?

— Научих едва този следобед — призна Колин. — *Байрон.*

Шарет го погледна с присвити очи.

— Струва ми се, че всичко това не те изненадва.

Колин замълча.

— Тя взриви дъщеря ми. В Лондон, в първата ви брачна нощ.

— Можете ли да го докажете?

— Не и по приемлив за съдилищата начин. Но съм *сигурен*, нека ти кажа само това. А и застреля един свестен мъж в Бейрут. И ти беше там.

В първия момент Колин бе твърде изненадан, за да осъзнае връзката. Сетне рече:

— През лятото на седемдесет и четвърта ли? — Разсмя се. — Не тя застреля онзи негодник. Аз го убих.

Шарет очакваше Колин да не приеме образа на Лейла, който той му очерта, ала не бе подготвен за такъв драматичен опит да го обори, като поеме сам вината.

Но нещо в изражението на този мъж му подсказваше, че е искрен.

— Ти ли го направи?

— Лейла се паникьоса. В колата имаше пистолет. Единственото, което разбрах тогава, бе, че някой иска да убие сина ми. И затова го застрелях. — Колин замълча. — Можете да разберете това, нали? *Вие* поне можете.

Шарет продължи да го преценява, все още не бе сигурен дали да му повярва.

— Тъй че ако това е стойността на вашето тъй наречено разузнаване — продължи Колин, — ще ми простите за съмненията, че жена ми изобщо е убивала някого, особено пък в първата ни брачна нощ, когато бях в леглото с нея.

— Но тази вечер жена ти...

— Беше отвлечена от онзи негодник брат й под дулото на оръжие.

Шарет се засмя, но невесело.

— Аз видях! — сопна се Колин. — Видях всичко.

— Не знаеш онова, което аз знам, приятелю. А едно от тези неща, които знам, е следното. Някой ден ще приемеш моята версия. И в този ден няма да има кой друг да ти помогне да защитиш сина си, освен мен, Рафул Шарет, така се казвам, запомни името ми. Позвъни в най-близкото израелско посолство, поискай да те свържат с военния аташе и му кажи, че искаш да говориш с мен. Това ще е достатъчно. Той ще знае как да ме намери.

След тези думи той замълча. Колин усети нечие присъствие зад гърба си и се обърна. Млад мъж с превързано рамо бе застанал на прага. Дишаше тежко, сякаш бе тичал.

— Стреляли са по Аргов — рече лаконично той, пренебрегвайки присъствието на Колин.

Шарет се намръщи.

— Кой е той?

— Шломо Аргов е нашият посланик в Англия. Стреляли са по него преди час пред хотел *Дорчестър* в Лондон. — Нейман избърса

челото си. Усмихна се. — Двойна операция — в Америка и в Англия. Двама посланици. Но успяха само при единия, и той е само ранен, не е мъртъв. Рафул, може би в крайна сметка ще ти запазят пенсията.

Рафул се вторачи в него. Стисна зъби, изскърца почти безшумно. Нейман се смееше вече открито, по лицето му се бе изписало откровено облекчение. Ала яростта се разпалваше още по-силно в душата на Шарет, гореща тъмна вълна, която бе нахлула в кръвта му и заплашваше да го отрови; най-сетне санитарите дойдоха с носилка да го отнесат, безмълвен, но стиснал здраво зъби; на Колин му се стори прекалено трогателен под одеялото: оплешивяващ, безсилен мъж, близо до старостта, който се бе опитал да се намеси в живота на други хора, за да замести празнотата в своя живот. С други думи — *шпионин*.

Онова, което последва, изглеждаше нереално. Винаги когато Колин се връщаше към часовете след сендата в чест на Дейвид Кац, онова, което го поразяваше, бе болката, празнотата, ужасът. Това бе период на нереалност.

Дани Нейман бе прав: Халиб се провали напълно в Ню Йорк и успя само наполовина в Лондон. Ала все пак неговите действия послужиха на Тел Авив за извинение да предприеме нещо, което силно искаше да стори от години: да прочисти Ливан от ООП. Тъй че за израелците Халиб бе едновременно и смъртоносен терорист, и дар Божи.

Хората на Халиб Ханиф стреляха по посланик Аргов посред Лондон на втори юни осемдесет и втора. Израелското правителство обяви атентата за инспириран от ООП и го нарече последната капка, която е преляла чашата. На четвърти юни израелските военновъздушни сили бомбардираха Южен Ливан и Западен Бейрут; на пети юни въздушните нападения вече наброяваха не по-малко от петдесет; на единадесети юни Бейрут бе обкръжен изцяло. Около четиринадесет хиляди души, повечето от тях цивилни граждани, загинаха по време на боевете през първите две седмици. Специалистите бяха на мнение, че стрелбата срещу посланик Аргов бе един от най-ефикасните политически атентати в наше време, провокация, чиито последици надхвърляха далеч границите на конкретното събитие; а фактът, че жертвата бе оцеляла, бе преценен

като случайност. Куршумите, изстреляни по улиците на мирен Лондон, провокираха една кървава война. Дори и атентаторите от Сараево през четиринадесета година не биха могли да претендират за толкова директна връзка между събитие и последици.

Шарет се представи на господарите си като човека, който едновременно бе спасил живота на посланика в Съединените щати и бе осигурил тъй желаното извинение да нахлуят в северната си съседка; когато нещата ставаха прекалено напечени, той просто изпълняваше *един Рафул* и продължи да го прави, докато противниците му не се предадоха. А колкото по-силен бе огънят от страна на Вашингтон, толкова повече отслабваха противниците му.

Колин Рейли нямаше и понятие за всичко това. Разпитваха го безброй хора, някои добронамерени, други — по-малко, някои се представяха, други си оставаха анонимни, провериха го и с детектора на лъжата. Той се опитваше с все сили да не въвлича Роби във всичко това, но имаше частичен успех. По време на тези най-различни *интервюта*, както ги наричаха евфемистично, той се сдобиваше с късчета информация, без дори да разбере как: Лейла и Халиб Ханиф се бяха измъкнали от Щатите, наложено бе информационно затъмнение върху случилото се в дома на Кац, пропагандната машина работеше безотказно да убеди света, че американско-израелските отношения са по-добри отвсякога. Ала имаше случаи при *интервютата*, когато завесата се повдигаше лекичко, и някой безименен, рязък американец, без да казва нищо директно, така вбесяваше присъстващите на разпита израелци, че те изскачаха от стаята с гръм и трясък; при един такъв случай американецът се усмихна на Колин и рече, че сега в стаята се дишало по-леко, нали така...?

След като преодоля първоначалния си скептицизъм, Колин разбра, че на историята му не само ѝ вярват, но и се отнасят към нея с известна доза уважение. Каквото и да си говореше Шарет у дома, в Държавния департамент на Щатите очевидно смятаха, че Колин Рейли беше спасил живота на израелския посланик. Той бе открил шифъра, който не би означавал нищо за един външен човек, благодарение на него полицията пристигна навреме в дома на Кац. И за това би трябвало да получи поне известна благодарност от Тел Авив; и

сигурно би я получил, ако притиснатият в ъгъла Шарет не се бе борил толкова ефикасно.

В това време на пълна иреалност, Полярната звезда, водеща Колин по курса му, бе Роби. Във всички отношения, освен в едно, той се отнасяше към сина си като към зрял човек; изключението засягаше Лейла. Независимо колко въпроси задаваше Роби, Колин не можеше да намери сили да говори за нея. Тук му помогнаха и властите. Никакви сензационни заглавия, никакви портрети на терористите по *Шейсет минути*^[7], имаше само едно дълго и успокояващо мълчание, което му даде възможността да пробута изчезването на Лейла като действие на една объркана жена. Обичайно и не съвсем: като например да се родиш с хемофилия или неочаквано да наследиш много пари.

— Тя замина, синко — рече с горчивина той. — Искаше да замине и замина, затова дай повече да не говорим за нея.

След известно време Роби наистина спря да говори за Лейла. Стана мълчалив, оттегли се в своя самотен свят, в който не допускаше Колин. Затова бащата не знаеше за постоянните, мъчителни ровичкания из паметта му в търсене на онзи момент, в който бе разрушил брака на родителите си с някое избухване или необмислени думи.

Тази иреалност продължи до вечерта, когато се завърнаха в старата си къща в Оксфорд. Колин шофираше бавно, питаше се в коя ли от паркираните на улицата коли, се намираха техните *ангели-хранители*. Бяха му казали да очаква да бъдат наблюдавани до известна степен, защото това било нормално след подобни случки. Паркира; влязоха в къщата. Наемателят, комуто бяха поверили къщата, се бе изнесъл преди няколко дни и бе оставил дома им по-чист, отколкото Колин бе очаквал. На масичката в коридора намери пощата си, подредена грижливо според големината на пликовете — най-големите бяха най-отдолу. След като разопаковаха багажа си и Роби си легна, Колин, въпреки че бе уморен до смърт, прегледа купчинката. Нищо не привлече вниманието му, докато не стигна до последния плик: беше евтин, кафяв, без марка, върху него бе написано само името му. Почеркът му бе познат. Откритието стигна до съзнанието му с бързината и болезнеността на електрошок. *Лейла*.

В плика имаше само един лист, но тук вече почеркът губеше характерността си. Главните букви, по детски грозни, бяха надраскани

с течаща химикалка: сигурно точно така, помисли си, изглеждат писмата, написани с отровен химикал.

Текстът бе кратък и безумно ясен:

„Аз ще си го върна.“

И тогава, да, именно тогава всичко му стана абсолютно ясно. Мъжът на име Шарет твърдеше, че знае повече от Колин и бе предсказал, че някой ден на Колин ще му се наложи да се изправи очи в очи с истината. Този ден се оказа днешният.

Лейла беше терористка.

Трябва да се обади в полицията. Не трябва да пипа плика и съдържанието му, за да не повреди пръстовите отпечатъци. Разумно ще е да отбележи точно в колко часа писмото е привлякло вниманието му.

Роби сигурно вече спи, но най-добре ще е да се увери в това; няма да е никак хубаво, ако се събуди и чуе баща си да говори по телефона с полицията; това само ще да го разтревожи. Колин тихичко се изкачи горе и надникна при сина си. Да, спеше. Слава Богу.

Слезе в кухнята и си наля солидна доза скоч. Седя до масата дълго, обмисляйки в какъв ред да предприеме действията си, как да обясни ситуацията на местната полиция, дали да набърква колежа или майка си на този етап, преди слуховете да са плъзнали навсякъде.

Но онова, което не излизаше от паметта му, бяха думите на Шарет.

Някой ден ще повярваш. И в този ден няма да има кой друг да ти помогне да защитиш сина си, освен мен, Рафул Шарет, това е името ми, запомни го.

24 юли 1984 година, привечер

Ал-Махра, Южен Йемен

— Тогава те виждах за последен път, Роби — Лейла най-откровено вече го умоляваше. — Но чичо ти ми вдъхна нова надежда, ако се съглася да работя за него.

— Не. — Роби поклати глава, отхвърли думите ѝ. — Той те е заплашил. Ако се согласиш да работиш за него — ще ме върне. Но ако

го провалиш, ще ме убие.

— Той е твой чичо, обича те!

Мълчанието на Роби бе по-красноречиво от каквито и да е думи. В празнотата му, над жуженето на мухите отекна ехото на неизречените му слова: *Той ме мразеше!*

— Той ми обеща да те върне в мига, в който излезеш от Англия. Не можеше да направи нищо, докато си в Англия, защото там те охраняваха, трябва да разбереш това... Той се закле да ми помогне.

— Да ти *помогне* ли? — Роби се опита да се засмее. — Той те предаде. Теб, а и Шарет — също: *Копеле, двоен играч!* — нали това му извика Шарет на стълбите. Той си е мислил, че е сключил сделка с Халиб да те ликвидира, ала всичко е било само лъжи. Копеле-двоен играч...

— След Ню Йорк нямах къде да отида — прошепна Лейла, сякаш не бе чула думите на сина си. — Нямах място, което да нарека свой дом.

— Добре. Надявам се да си била гладна и жадна, надявам се да си умираше от страх, всеки ден. Надявам се, по дяволите, да си *страдала!* Ти си... една терористка!

Роби бе снишил гласа си дотолкова, че едва можеше да се чуе в пещерата, ала изрече последните си думи с такава жлъч, че слушателите му потрепераха.

— Защо ме наричаш *терористка*? — попита удивена тя. — Не съм изпитвала никакъв страх, удоволствие или мъка, когато убивах. Не чувствах нищо. Искях само да си те върна. Защо наричаш това *тероризъм*?

Шарет гледаше ту нея, ту момчето; знаеше, че единствено сблъсъкът ги поддържаше, сблъсъкът и желанието. При Лейла Ханиф желанието да си върне сина бе по-силно от желанието за живот. Самият той, Рафул, страстно желаше да отмъсти. Колин бе готов да пожертва всичко, за да спаси Роби от вируса на омразата, предаван с ханифовите гени. Ала енергията сега идваше на приливи и отливи, всяка вълна ги отслабваше, изсмукваше силата на волята и на способността да се борят. Сблъсък и желание — *мъртви неща*.

Входът на пещерата бе престанал да представлява пламтяща форма без очертания, можеше да види дъното на дерето в естествените му цветове. Скоро щеше да мръкне.

Животът му приближаваше края си. Огнените езици на киселината разяждаха стомашните стени, тъй както вълната разрушава пясъчния замък на детето на брега. Първо гребените, набраздените вълнички, които размиват долните укрепления; сетне идват едрите вълни, смиващи препятствията, изравнявайки ги със земята, докато гордият замък вече го няма на плажа, останала е само опустошителната, могъща сила на природата, наречена море.

Роби бе прав за Халиб и за сделката му с Рафул. Прав бе и в същото време не бе прав: Халиб не го бе подвел докрай. Нюйоркските събития се бяха превърнали в триумф за Рафул, а оттам — и в ключ, с който се отваряха много врати. *Шарет ли? Човекът, който сам спаси нашия човек във Вашингтон...? Разбира се, оставете го да си гледа работата, не задавайте прекалено много въпроси. Рафул Шарет знае какво прави.*

Шарет размърда леко схванатия си крак. Искаше му се да има нещо, с което да уталожил болката. Не таблетка или инжекция. Не, искаше нещо тяхно. Една от бродираните кърпи на Естер, носеща нейния аромат, какво мъчение бяха те за него след смъртта ѝ, а как копнееше за тях сега! Медальонът на Сара. Неща, които мъжете стискат в ръка, за да понесат по-леко смъртното си легло.

Би могъл да си седи край масичката в кафенето с изглед към Средиземно море, да усеща вкуса на ябълковия мармалад на върха на езика си, но бе решил да обърне гръб на всичко това. Защо? Ето зад онзи ъгъл е, *виждате ли го?* — там се криеше обяснението и оправданието на Рафул Шарет, дайте му само още един шанс, всичко ще се получи...

Няма да има повече възможности. В Тел Авив, в Йерусалим вече ще са узнали истината. Твърде късно бе да се променя каквото и да е. Пясъчният замък беше почти изравнен със земята. Залез-слънце, плажът опустява, децата и родителите, уморени и отпуснати, си тръгват за дома. Последен поглед назад и сетне завинаги обръщат гръб.

Той трябва да продължи да се бори. И жената щеше да се бори.

— Какво мислиш, че ще стане? — рече неочаквано той. — Г-жо Лейла Ханиф, тебе питам.

Тя го погледна, но не отвърна.

— Водата ти почти свърши. Няма да е достатъчна за завръщането до самолета. А и ако го направиш... какво ще последва?

Един спазъм го накара да стисне момчето малко по-силно и Роби извика.

— Стой на мястото си! — изкрещя Шарет.

Тя се бе надигнала до клекнало положение, но като видя, че Роби повече не се съпротивлява, бавно се отпусна.

— Дори и да успееш да се върнеш до самолета — продължи сподавено Шарет, — какво ще последва, а? Ще умреш, но преди това ще видиш и как това момче тук също умира. *От жажда*. Или по-добре да му строша врата, ще бъде *по-милостиво*? А?

Той изви главата на Роби назад. Този път Лейла не реагира явно, просто застина. Сля се със скалата.

— Какво прави в Ню Йорк онази вечер? — попита Шарет. — В онези часове между синагогата и сендата... как ги прекара, а?

Тя бе все така неподвижна, ала нещо се бе променило: приличаше на котка, която се готви да нападне.

— Била си с Халиб — подигра я Шарет. — Твоя любим брат, слушала си го как ти разправя, че Роби е прибран и се намира в безопасност, че е твой. Докато в същото време...

Куршумът изсвистя, отскочи от скалата на сантиметри от лявото ухо на Шарет и той потрепна, но хватът му не отслабна ни най-малко.

— Направи го още веднъж — прошепна той, — и момчето ще е мъртво.

Тя остана в старото си положение, с автомат, насочен срещу онази част от тялото на Шарет, която бе открита, ала очите ѝ блестяха и на Колин, който халюциниреше някъде на границата между живота и смъртта, му се стори, че тези горящи очи се смесиха с други...

Беше ден на адска жега, на прах, мухи и воня; но не бе Йемен, а Бейрут. Ден от младостта му, така му се струваше сега, макар през седемдесет и четвърта да не беше вече чак толкова млад. Пътуваха бързо към летището, бели отблясъци се отразяваха от лъскавия автомобил, чуваше се шумният вентилатор на климатика. Носеше се силна миризма от одеколон откъм шофьора, избръснатите до корен косъмчета бяха червеникави...

Чу Лейла да говори, сякаш се намираше в някаква далечна стая в къщата. Играеше с Роби. *Не ни остава още много път, миличък...*

Сетне — адско ускорение. Очи в огледалото. Очи навсякъде. Роби хленчи изплашен, Лейла е обхваната от паника, притиснала е детето си, сякаш то може да я спаси. Очи. *Крокодилски очи*. Алф, куклата крокодил на Роби, се носи из колата, докато тя най-сетне спира; очите на Алф, съвсем близо до неговите собствени, отегчени, че трябва да свърши тази работа, отегчени, но не и злочести, когато вижда убиецът да върви към беembeeto, за да довърши започнатото.

Лейла се бе свила в далечния ъгъл, притискаше Роби към гърдите си. Очите на момчето бяха затворени. Смучеше палеца си, трепереше. Жертвени агнеци, кротко очакващи ножа, *не, за Бога, не!*

Ръчната му чанта се бе търкаляла около него, беше се търкаляла навсякъде, само дето не бе в ръцете му. Чу хленч — ох, той идваше от самия него, — прас, прас, прас, чантата се отвори, пистолетът бе в ръцете му, усети как страхотна болка пронизва гръбнака му, ръцете му не го слушаха, пистолетът му се стори тъй тежък, а собствените му ръце — съвсем вдървени... но успя все пак да го вдигне.

Възнамеряваха някак си да върнат пистолета на Селестин, но събитията винаги бяха против него и му попречиха. Онази последна утрин се бяха съгласили да го оставят в джоба на вратата и да не казват никому. Ала Господ бе разпоредил иначе. Такава бе волята Божия.

Очите, онези страховити очи, черни като въглени, пламтящи като въглени, се носеха към колата. Колин си спомни, че пистолетът имаше предпазител. Пръстът му докосна нещо, което помръдна и той го отмести. Зърна за последен път бледите, набраздени от сълзи лица на ужасените си жена и дете... чу шум зад себе си, вратата бе отворена, той се обърна, пръстът му се стегна около спусъка, молеше се само да не боли, когато го убият...

Експлозия. Ръцете го боляха дяволски, тъпанчетата на ушите му бяха сякаш спукани, тишина, онзи тип, ужасно шумна *тишина*, която те оглушава с тежестта си. Пустота, някой го издърпва, сетне го бута, изправят го и го подпират на военен камион, груби ръце опипват болезнено краката му от вътрешната страна, а очите, враждебните очи, любопитни и алчни го поглъщат като огън, по-горещи са от огън...

Мейдей! Мейдей! Мейдей! Падаме! Падаме! Падаме!

Пожар на борда. Пламъците обхващат крилото, самолетът вече пикира почти вертикално. Лети право към морето... Бум! ... разцъфват *цветята* по корпуса му, бум, бум! Нещо черно се надига да го погълне, задавя се, не може да диша, защото това ужасно черно нещо е тъй тежко. И сега то има очи: ужасни, пламтящи орбити на смъртта, които изгарят лицето му, кръв, кръв навсякъде, с богат, плътен червен цвят и мъчително сладникав аромат; мирис на чист въздух, мирис от типа *Хайде, ставай, навън е чудесна сутрин*, ала кръв... кръв *навсякъде*... върху боята на колата, по тапицерията.

— Аз ли направих това? — пита той фалангисткия командир, — аз ли го направих! — Защото има толкова много кръв навсякъде. — Вижте, вижте как кръвта Христова струи по небесната твърд!? Ала кой би помислил, че в тялото на старика ще се съдържа толкова кръв! — Да, именно *кръвта* го задушават, докато *цветята* продължават да говорят на собствения си език — бум, бум, бум!

Кръвта на баща му. Баща, син и свещеният призрак: *Вижте, вижте...*

Малкълм Рейли бе заслони с тялото си Колин, за да го предпази от *цветята* и техния товар от свежа, с лютив аромат кръв, ала умря, въпреки всичко умря. Колин пи от кръвта, която бе също тъй и кръвта на Йехуд Шафетс, а той трябваше да въздаде дължимото на баща си, да му се *отплати*, така бе казал на Роби, но онова, което стори, бе следното: докато се измъкваше през тесния илюминатор на самолета DC-4, усещаше баща си под себе си, ритна веднъж, ритна отново, риташе, риташе и риташе, докато най-накрая не усещаше съпротива под себе си и вече се бе насочил към светлината, беше свободен.

Свободен.

Облегна се върху влажната скала в Йемен, главата му се люшна към входа на пещерата. Беше буден, беше с всичкия си, погледът му се съсредоточи, виждаше отлично. Знаеше името си и всичко относно тази ситуация, за първи път изпита абсолютното усещане, че ръцете му бяха чисти от кръвта на баща му.

Тъй като бе изплувал на повърхността на това прозрачно езеро на абсолютния покой, той бе сигурен, че можеше да разчита на възприятията си. И поради това бе убеден, че на фона на намаляващата светлина бе мярнал в овала на входа, непосредствено зад Лейла, да

пробягва някаква сянка, която моментално застина на място. Имаше някой отвън...

Спасителният екип.

Лейла седеше и държеше автомата в скута си. Беше насочен към Шарет; което означаваше, че бе насочен и към Роби, синът им. Ако мръдне дулото с един инч, на прицел щеше да е вече и Колин.

Ако изкрещи предупреждение, командосите ще нахлуят веднага.

Ако си мълчи, ще се промъкнат и ще се опитат да я обезвредят.

Колин схващаше чудесно ситуацията и тя се свеждаше до това: през следващите няколко минути всички щяха да умрат.

Роби вече не бе сигурен кое е реалност и кое сън. Носеше се на ръба на съзнанието, досущ като самолет, който лети през облачен слой — ту бе светло, ту — тъмно. Насън лежеше буден в леглото си, а баща му говореше по телефона. Гласът му се носеше отдалеч, ала Роби долавяше думите. Те не излизаха от главата му вече дни наред. В нощта, преди да отлетят за Бахрейн. Баща му говореше с мъж на име Ричард... или Робърт...

Майка му бе животно. Не, не изричай такива думи. Тя ти е *майка*. Ала въпреки всичко тя трябваше да разбере, че онова, което е сторила, бе *грешно*...

Само баща му да спре. Престани, татко. Кажеш довиждане на Робърт. На Родни. Робърт...

Трябва да я накарам да разбере.

— Той е прав — рече неочаквано Лейла. — Халиб измами всички. Дори и мен.

В пещерата бе почти тъмно. Колин се напрягаше да види бившата си жена в тъмата, ала не долавяше изражението ѝ: знаеше, че тя се готви за последния си удар, онзи, който ще привлече Роби на нейна страна.

— В Ню Йорк — рече тя, — се доверих на Халиб. Той не искаше онзи ден аз да те взема от училище. Но по-късно ми каза, че те е взел и че си в безопасност, че никой вече не може да те открие. — Тя замълча, замислена. Сетне с глас, в който кънтеше тъга, добави: — Оказа се прав.

Ушите на Колин го заболяха от налягане да чуе. Извън пещерата небето бе станало тъмносиво. Навсякъде пробягваха сенки.

— Беше в безопасност... *а той ми обеща да те върне!*

— Ами ако аз не исках да се върна? — изплака Роби. — Помислила ли си някога за *това*?

У Колин се възроди отчаяната необходимост да установи отново връзката със сина си — такава, към каквато винаги се бе стремил със собствения си баща. Копнежът му бе съпроводен и от странно съчувствие към Лейла, защото знаеше, че тя го споделя. И да, имаше още едно общо нещо между двамата им: никой не даваше и пет пари какво би искал Роби.

Сърцето му потрепна и той усети как се свлича към ръба на бездната.

Главата на Роби туптеше от болка и объркване. Татко, моля те, замълчи! Кажу довиждане на приятеля си, затвори телефона.

Да накарам мама да *разбере*...

— Не трябваше да ме изоставяш — рече той. — Не трябваше да убиваш никого.

Кажу довиждане, татко. На Робърт. На... на... *Рафул!*

Дойде мигновено в съзнание.

— Мамо! — Гласът му раздра тишината. — *Мамо!*

Едно силно дръпване бе достатъчно, за да се освободи. Шарет скочи подире му и не улучи. Момчето се втурна към майка си. Колин знаеше със сигурност какво си бе наумило. Искаше да спечели време. Искаше да намери начин да убеди майка си, че греша, начин да я накаже, ала същевременно и да я *разбере*, да излекува раните от миналото.

Искаше *обичта ѝ*.

Лейла отвори обятията си за Роби. Пусна автомата. Той падна близо до Колин. Прегърна силно сина си. Колин се наведе напред. Взе картечния пистолет.

Лейла бе приклепнала странично към него на по-малко от две стъпки разстояние. Чуваше риданията ѝ, виждаше бялото петно на блузата ѝ. Когато Шарет извика *Сега!*, Колин изкрещя:

— Роби! *Залегни!*

В същия миг Колин дръпна спусъка. Роби изпищя.

Шломо Стерн наду свирката си.

Роби си спомни нещо, заровил лице в гърдите на майка си. Странно, но не се бе сецал за това от детството си. Беше в леглото, беше късно; Лейла влезе в спалнята му.

— Остави тази книга — рече тя с тон, който трябваше да е сърдит, ала бе нежен. — Можеш да я дочетеш утре.

Той вдигна глава и ѝ се усмихна.

— Лека нощ, мамо — избъбри сънливо.

— Можеш да я довършиш утре — каза нежно тя и подпъхна завивката му. — Днешният ден вече свърши...

Стените на пещерата се разтресоха от шума: ураганен гръм. Бели светкавици процепиха тъмата. Когато най-сетне стрелбата спря, Шломо Стерн запали фенерчето си. Колин се изправи на колене и видя как Лейла бе прегърнала Роби през рамо. Плътна, алена струйка кръв се стичаше от устните на момчето, ала дори и тя не можеше да скрие факта, че майка и син се усмихваха.

Светнаха още фенерчета; пещерата сякаш се изпълни с огромни мъже с черни, омазани лица и тъмни дупки там, където би трябвало да са очите им. Рафул и Дани Нейман бяха залегнали по очи, когато изсвистя свирката на Стерн. И оцеляха. Колин вдигна очи от двата трупа в краката си, взря се в очите на Шарет и рече.

— Ти ми обеща. — Тонът му бе приглушен. — *Обеща ми*, Рафул.

— Недей... — рече Шарет едва доловимо в тишината. — *Недей...*

— Обеща ми, че той няма да пострада. След Ню Йорк каза, че ако ти помогна, това ще е единственият начин да...

Шарет отвори уста да каже нещо. Не излязоха никакви думи.

— Имахме планове... Помогни ми, за да ти помогна, това каза ти. Бъди добър към Шарет и той ще направи така, че да се забрави за гадната история в Бейрут през седемдесет и четвърта. Бъди добър към Шарет и няма да се наложи никога повече да се срещнеш с Лейла. Никога няма да крачиш по улицата с единствената мисъл дали Роби *наистина* е в безопасност в училище или...

Преглътна. Стръв, бе рекъл Шарет, имам нужда от *стръв*. И дълго време Колин бе отказвал да рискува сина си като стръв. Ала в крайна сметка страхът, отвращението към жената, която го бе предала, го изтощи. Съгласи се негласно, когато Рафул успя да пробута във вестниците съобщения за пътуването им, дори и когато Селестин забеляза една от първите публикации и се обади да възрази.

Той се бе доверил на Шарет. Изхърка:

— Ти *излъга*.

Би могъл да откаже, когато Шарет предложи да отвлече самолета преди Лейла. Ами ако бе имал силата да се хвърли между онзи, който бе насочил дулото, и Роби, така, както го бе направил преди, на борда на самолета, тъй че куршумите да отнемат неговия живот, а не живота на Роби? *Какво би станало, ако бе бил истински син на баща си — така, както бе копнял цял живот?*

Би могъл да промени всичко. Да. Би могъл.

Погледна автомата на Лейла, който още бе в ръцете му. Вдигна го.

Мислите на подполковник Шломо Стерн бяха заети единствено с рака на жена му, тялото му обаче бе готово за бой, действаше в автоматичен режим. Когато зърна отблясъка от движещ се метален предмет в снопа светлина на нечие фенерче, той стреля инстинктивно, без да се замисли. Колин изобщо не чу изстрелите.

24 юли, 20 часът

Бахрейн

Отпътуването бе безкрайно по-приятно от пристигането, помисли си Андрю Нън, когато огромният кадилак потегли от хотелския паркинг и пое към летището. Барабани и тропети. И тъй нататък. Колата бе великолепна, ако човек обича тапицерия от естествена агнешка кожа и арабска музика, а що се отнася до ескортиращите мотоциклетисти, е, това бе желал винаги. Една мисъл го безпокоеше, една-единствена: въпреки всичко не успя да изтръгне усмивка от Селман Шехаби и след всичко, което бяха преживели заедно през последните няколко дни, това бе досадно, наистина досадно.

На половината път до летището телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката и за своя изненада чу в нея гласа на британския министър-председател.

— Ами, да — рече накрая. — Благодаря за любезните думи... Най-искрено ви казвам, че не бе нещо особено, господин министър-председател.

След това се засмя по онзи начин, по който се смеят хората, решили да се държат скромно, ала в същото време това бе буквалната истина: бяха го докарали тук, следвайки собствената си цел и той бе въртял телефоните, докато ухото му не се обели от слушалката, бяха го довършили и го пращаха сега на летището, където му бе и мястото, без да е свършил нищо; но ето че самият министър-председател го потупваше по рамото.

— С вашия секретар? Разбира се, че ще разменя някоя и друга дума с него, много се радвам... Ало, Ричард...

Още един далечен глас.

— Андрю... скъпи приятелю, как си? Заровен в пясъците?

— Ха-ха-ха.

— Виж какво, Андрю, има една неприятна подробност. Ние тук се мъчим да изпипаме нещата и ще бъде ужасно полезно, ако можете да ударите една ръка.

— Мой скъпи приятелю...

— Информационно затъмнение относно онази дама — продължи секретарят на министър-председателя рязко. — Всичко е планирано, режисирано и осъществено от добре известния палестински приятел на име Фуад Нусейбех, убит от командосите, да живей Британия, следват маршови песни и параден марш на ирландските гвардейци, схвана ли?

— И никаква Лейла Ханиф?

— Коя беше тази?

— Ха! — откликна Андрю. — Ха-ха-ха.

— Никакви сърцераздирателни истории за момчето, никакви емоционални изявления, за които да се заловят неделните вестници, просто — добрата стара блискоизточна касапница.

— Коктейл, като предишните, така ли? — попита Андрю Нън.

— Аб-со-лют-но, старче.

— Разбрано. Между другото, SAS разочаровани ли са?

— SAS ли? — Дълга пауза в Лондон. — О... о, да, разбирам за какво намекваш. Боя се, че стана невероятно объркване... те кой знае защо изобщо не излетяха. Изобщо не са напускали Херефорд. Абсолютна бъркотия.

Сега вече бе ред на Андрю да онемее. Умът му трескаво се опитваше да осмисли чутото, да направи необходимите връзки, а те се установиха подозрително бързо. *Сделка*, сключена тайно между Йерусалим и Лондон, взаимното задоволство е гарантирано...

— Андрю? Чуваш ли ме?

— Да.

— Някакви проблеми?

— Засега — никакви — отвърна уморено Андрю Нън.

— Думи на учен и джентълмен. Премиерът е *страшно* доволен всъщност.

— Чудесно. — Андрю се прокашля. — Има ли новини за това какво се случи? За израелския щурмови отряд в Йемен?

— А? *Моля?*

Най-неочаквано кристалночистата до този момент връзка се влоши много и докато Андрю Нън оставяше слушалката, кой знае защо си помисли, че секретарят на премиера няма да позвъни отново. Та така. Нямаше да има никакво съчувствие към Лейла Ханиф, жената, която отвлече самолет, защо искаше да си върне сина. Не това бе шоуто, което премиерът искаше да види.

Майор Трюин чакаше на входа на терминала, добре скроената му тропична униформа бе тъй безупречна, както и съчинената от кабинета история за отвличането; последва отдаване на чест и бързо товарене на багажа от войниците, няколко ръкостискания с хора, с които повече нямаше да се види никога. И, о, да! Ето го и Джак Лерой Франсис Консет, фирменият пилот, известен повече като Л.Ф, Консет, и с това, че много пъти е бил на ръба на катастрофата и все се отървяваше.

— За Джакарта ли? — попита Л.Ф.

В един абсурден миг на Андрю Нън, негласния герой на момента, му се искаше да отвърне *Не, тя се предаде доброволно*. Ала здравият разум надделя и вместо това рече:

— Не, не мисля, старче. Ти натам ли си се запътил?

— Аха. Мислех, че и ти — също. Пратиха ме да те взема. Договорът за петрола най-сетне е подписан.

Андрю кимна.

— Разбрах. Но мисля да взема самолет на *Катай*, ако това те устройва.

— Сериозно ли говориш?

— Никога не съм бил по-сериозен.

— Но какво ще им кажа, когато...

— Просто им кажи следното: *животът е твърде кратък*.

И след това лаконично изявление той си тръгна, отиде до гишето на *Катай Пасифик*, за да си вземе еднопосочен билет първа класа до Лондон; направи го, защото проклетият договор щеше и без друго да пристигне там през следващата седмица, защото не бе виждал Ан-Мари от сто години, а тя бе разумна и красива и някъде дълбоко в себе си, покрай статистическите сведения, данните за смъртността и амортизационните отчисления за един десетгодишен самолет *DC-10*, той откри солидна бучка обич, която искаше да ѝ даде.

Затова мина през изходния терминал и застана под ярките жълти прожектори, които придават на бахрейнското летище изчистения му архитектурен вид, за да види как самолетът *Лиър* на Л.Ф. излита без пътник; и макар да трябваше да чака дълго за полета си до Лондон, той не се върна във фоайето на *Дилмун*, а остана до прозореца, вгледан в пустинната луна: съвършен полумесец, носещ се по гръб, запита се дали и те можеха да го видят — майката, която вече не съществуваше, и синът, когото тя обичаше толкова много.

[1] Имат се предвид такситата на най-известната компания в Ню Йорк, които са жълти на цвят. — Б.пр. ↑

[2] Мейфлауър — корабът, с който през 1620 година на американския континент пристигат първите колонисти от Англия. — Б.пр. ↑

[3] Летище на Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[4] Хародс — един от най-известните и скъпи универсални магазини в Лондон. — Б.пр. ↑

[5] Objets d'art (фр.) — предмети на изкуството. — Б.пр. ↑

[6] Игра на думи — на английски разузнаване (Intelligence) е от същия корен като интелигентност. — Б.пр. ↑

[7] Шейсет минути — едно от най-гледаните телевизионни предавания в Щатите. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Джон Тренхейл

Заглавие: Правилата на кръвта

Преводач: Тинко Трифонов

Година на превод: 1996

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Компас“

Град на издателя: Варна

Година на издаване: 1996

Тип: роман

Националност: английска

Редактор: Любен Любенов

Коректор: Дияна Черногорова

ISBN: 954-701-017-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1760>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.